

OSCAR KISS-MAERTH

A KEZDET VOLT A VÉG

ORSZÁGÉPÍTŐ

OSCAR KISS-MAERTH

A KEZDET VOLT A VÉG

Az ember a kannibalizmus által vált emberré
Az intelligencia megehető

– A könyv rövidített, kivonatos változata –

AZ ORSZÁGÉPÍTŐ 2000/3 SZÁMÁNAK MELLÉKLETE

Oscar Kiss-Maerth 1914-ben, Magyarországon, a későbbi Jugoszlávia területén született. Élt Dél-Amerikában, Ausztráliában és Ázsiában; ezt a könyvét 1967-ben, egy kínai buddhista kolostor magányában írta.

A mű eredetileg német nyelven jelent meg (*Der Anfang war das Ende*, Econ Verlag GmbH., Düsseldorf und Wien, 1971); a hozzáférhető angol kiadás (*The Beginning Was the End*; Sphere Books, London, 1974) alapján készült magyar fordítás Makovecz Benjamin munkája. Az itt közreadott szöveg a teljes műnek hozzávetőlegesen egyharmada. Szerkesztette Gerle János.

AZ EMLÉKEZET NÉLKÜLI JÖVEVÉNY

...Úgy ötszáz éve csak, hogy kereskedő tengerészek mind gyakrabban találkoztak távoli népekkel, civilizációkkal. Az ember születéséről új meg új mítoszokat, elképzeléseket ismertek meg, és lassan kritikával fordultak saját elméleteik felé. Az idegen népek szerint az ember földből vagy vízből, máshol virágok illatából, tűzből és villámból vagy egy mennyei esőcseppből keletkezett. Egy indiai legenda úgy tartja, hogy az ember valaha a föld alatt élt, s úgy került később fel onnan, hogy legelésző tehenek farkát kapta el, s azok húzták ki. Máshol úgy gondolják, hogy istenek ná-szának gyümölcsei vagyunk. Ez a látványos törzsfá meg-gondolkodtatta az embert. Ennyi minden nem lehet igaz *egyszerre*. Nyomozni kezdett – és *ásni*.

Rábukkant elődeinek tízezer éves csontjaira, s azok nem különböztek a sajátjaitól. Azután talált még régebbi-eket, s megdöbbenve látta, hogy minél ősi-bbek a csontok, annál kisebb a hasonlóság. Igazán azonban az volt kényel-metlen, hogy a mind régebbi csontok mind jobban hason-lítottak a nagy testű majmokéihoz. A 700 000 éves csontlele-tek esetében már felvetődik a kérdés, hogy emberi- vagy majommaradványoknak kell-e tartanunk őket; ezekre egyaránt helytállónak tűnik akár a *majomember* akár az *embermajom* kifejezés.

Csak 150 éve, hogy tudósok megállapították: az em-ber nem valami isteni gesztussal teremtett mai formájá-ban; léte evolúciós folyamat eredménye. Kimondatott az is, hogy ősei emberszerű majmok voltak, melyek közeli rokonai a ma is élő *csimpánzok*, *gorillák* és *orangutánok*. A leletekből az is nyilvánvalóvá vált, hogy az állati sorból emberré fejlődés pár százezer év alatt ment végbe. Ezt egyedülállóan gyorsnak kell tartanunk; a biológia nem ismer hasonló tempójú változásokat.

Ez az új, keserű felismerés még alább kényszerítette az embert, pedig mily sokmindent feladott már hajdani elképzeléseiből! Isteni eredete és küldetése most még inkább kérdésessé vált. ... Valaha oly magas és büszke piramisáról még egy lépéssel lejjebb kellett ereszkednie. Most a legelső lépcsőfokon áll, s az önmagáról és a világról alkotott szédítő álmok törmelékével vigasztalgatja magát. Lassan azonban önnön lelke felől is bizonytalanságok kezdik gyötörni. Találgatja: vajon még mint *állat* kapta-e, vagy akkor talán, amikor már kőbaltával gyilkolta feleba-rátját? Lehet-e lelke egy állatnak, avagy jutalmazhatja-e Isten a gyilkost azzal, hogy lélekkel ruházza fel? Vagy tán mégis van lelkük az állatoknak is? Talán ez a változat volt a legrosszabb, hiszen egy morzsányit sem hagy meg az em-ber különleges helyzetéből és isteni küldetéséből. Erről hát mélyen hallgatott a mese.

Ám az ember nem adja fel. Keletkezését és légváraiból való alázuhanását most Isten szándékával, vagy legalább egy Isten-alkotta rend működésével magyarázza. Beisme-ri, hogy az állati sorból indult fejlődés eredménye, ám ta-gadja, hogy ennek köze lehetett isteni küldetéséhez, hiszen maga az evolúció is Isten – vagy a Természet – szándéka szerint való. Így maradhat meg a kiválasztottság, s a magasztos, Istentől kapott feladat...

Az ember eredetének igazsága, s mindaz, ami belőle következik, meg fogja rendíteni a világot. Összeomlik majd minden korábbi elképzelés az emberi életről, a célokról és a haladásról. Az emberfaj új korszak, az *utolsó* korszak kapujában áll, s feltartóztatathatatlantul rohan létezése végső szakasza felé. Az ember nem természetes, és nem is egész-séges folyamat eredménye; nem univerzális törvények és kozmikus rend működésének szülötte; önmaga hozta létre magát a Természet rendje s a természetes fejlődés ellené-re: *önmön agyvelejének manipulálásával*.

A majomtól az emberig vezető út a Természet törvé-nyeivel dacoló bűnök láncolata. Az ember a világegyetem holdkőros géniusza, kinek beteg elméje abszurd szándé-kaival magában hordozza az elkerülhetetlen végzetet. ...

EGY ELMÉLET ÖSSZEOMLÁSA

... Az emberi fejlődés folyamata megbízható kutatások szerint egymillió, de bizonyosan több, mint hétszázezer évvel ezelőtt vette kezdetét. Bármikor is kezdődött azon-ban, tény, hogy 400 000 évvel ezelőtt ez ember már nem-igen különbözött mai formájától. Biológiai idővel mérve a majomból emberré való fejlődés rendkívül gyorsan ment végbe, s ennek kielégítő magyarázatát ma sem ismerjük. A *mikor*-nál azonban fontosabb a *hogyan*.

További rejtély: hol vannak azoknak a majmoknak a csontjai, melyekből később az ember kialakult? Mert igaz ugyan, hogy szép számmal kerültek elő majommaradvá-nyok, melyek kisebb-nagyobb mértékben magukon vise-lik az emberi fejlődés jegyeit, ám nem akadtunk még olyan majomra, melyről bizton állíthatnánk, hogy tőle szárna-zunk. A már emberre emlékeztető külsejű, és szerszámok-at készítő teremtmények maradványainak többsége Dél-kelet-Afrikában, főként az Olduvai-hasadékból került elő. Később ugyanitt bukkantak ugyanennek a fajnak további maradványaira, ám koponyájuk, csontrendszerük és fogazatuk enyhén különbözött a korábbi leletektől; ezek még az emberi fejlődés előtről származó *majmok* csontjai. Logikusnak tűnt a következtetés, hogy ezek a majmok pár százezer évvel korábbiak, s ők a szerszámkészítő majom-ember elődei. Nagy volt azonban a megdöbbenés, amikor bebizonyosodott; a szerszámkészítő lények, és erre még nem képes feltételezett őseik nemcsak egy helyen, de egy-azon időben is éltek.

Ez egyszerűen ellentmond az evolúció elméletének. Ha ugyanis valami okból egy majomfaj megindul az ember-ré válás útján, a faj minden tagja, mely az adott időben és helyen él, átme-gy ezen a fejlődésen. Nem fér össze az evo-lúció elveivel, hogy egy faj néhány egyede rakétaként indul el az emberré válás útján, okos lesz és szerszámokat készít, míg a faj többi egyede ugyanott és ugyanakkor majom marad, és nem tesz egyebet, mint hogy álmélkodik.

Különös, de míg a szerszámkészítő faj tovább fejlő-dött, a másik csoport nyomtalanul kiveszett. Nem voltak talán elég „okosak” az életben maradáshoz? Azt jelentené ez, hogy a kihálás egyetlen alternatívája az emberré válás? De akkor a többi emberszabású majom, a csimpánzok, gorillák és orangutánok hogyan maradtak fenn?

Van valami, ami még zavarosabbá, bonyolultabbá teszi a képet. Délkelet-Ázsiában rábukkantak egy másik majomfaj csontmaradványaira. Ez a lény elsősorban Jáva szigetén élt, szerszámokat készített, és csontjai emberi jellegeket mutatnak. És itt is előkerültek egy hozzá rendkívül erősen hasonlító majomfaj csontjai. Ez a faj nem készített szerszámokat, s úgy fest a dolog, mintha a másik, fejlettebb faj őse lenne. Itt is kiderült azonban, hogy a szerszámkészítő majomember és feltételezett elődje egy helyen és egy időben élt. És a majom-faj itt is döbbenetesen rövid idő alatt tűnt el nyomtalanul. Az afrikai rejtély tehát felbukkant Délkelet-Ázsiában is.

Ami pedig még különösebb: az afrikai és ázsiai hominidák más-más fajt képviseltek, s köztük sokezer mérföldnyi szélességben terült el az Indiai óceán. Vagyis: az ember megszületésének csodája, melynek okait máig nem ismerjük, kétszer következett be? És egyidejűleg, a Föld két, egymástól távoli pontján? Ráadásul két különböző majomfaj esetében? Hogyan lehetséges, hogy e két oly igen különböző faj *Homo sapiens*-sé fejlődött; egymástól függetlenül, de párhuzamosan, ugyanabban az irányban?

... Az emberszabású majmok evolúcióját meglehetősen pontosan ismerjük azokból a leletekből, melyek mintegy húszmillió évre visszamenően előkerültek. Tudjuk, hogy ezek a fajok megjelenésük és életmódjuk tekintetében hasonlóak voltak, s a természet diktálta lassú ütemben alakultak, bármiféle fejlődési robbanás legcsekélyebb jele nélkül.

Tudjuk azt is, hogy úgy egymillió évvel ezelőtt mindenfajta emberszabású majom koponyatérfogata 400 és 500 cm³ között volt. Nem akadt köztük semmiféle különleges képességekkel rendelkező szuper-változat. Intelligenciaszintjük nagyjából azonos volt, s éppen elegendő az adott viszonyok mellett való normális létezéshez.

A ma élő emberszabású majomfajok mindegyike, a csimpánzok, gorillák és orangutánok, megmaradtak a fejlődés millió évvel ezelőtti szintjén. A természetes fejlődés keretei közt éppoly lassú tempóban változtak valamelyest, mint az előző húszmillió évben. Az utolsó évmillió során agytérfogatuk mintegy öt százaléknnyit, s intelligenciájuk valószínűleg ugyanennyit növekedett.

A megmagyarázatlan kivétel: egymillió évvel ezelőtt egy még pontosan meg nem határozott faj elindult *felfelé*. Agytérfogata és intelligenciája a Természet egész történetében példátlan ütemű növekedésbe kezdett. Míg agytérfogata a millió évvel ezelőtti 400 cm³-ről mára átlagosan 1400 cm³-re – vagyis mintegy 350 %-kal – növekedett, értelme és emlékezete ma százszorosan vagy ezerszeresen haladja meg az akkort. Ez az irtózatossá különbség az agyvelő és az értelmi képességek növekedése között szintén egyedülálló, és ellentmond a természetes fejlődés szabályainak. Joggal tekinthetjük rejtélynek, s szeretnénk megérteni, megmagyarázni ezt a csodát, mely nem máson, de éppen rajtunk esett meg. ...

A tudósok szeretnék ezt az egyszerű csodát természetesnek tekinteni, s az előítéletek nélküli gondolkodás alulmarad a tudattalan vágyakkal szemben. Ezt a tendenciát csak erősítik a teológusok, akik elszántan igyekeznek egyíteni a majomtól az emberig vezető természetes fejlődés

elméletét a vallásos dogmákkal, hogy az isteni szándékhoz és az ember különleges szerepéhez kétség se férhessen.

... Eszerint őseink emberszerű majmok voltak. Erdőlakók, mint máig élő legközelebbi rokonaink, az emberszabású majmok. Egy óriási klímaváltozás következtében az erdős vidék szavannává alakult, s ebben az új környezetben őseink sokféle új veszedelemmel találták szembe magukat, melyekkel megbirkózni nem voltak képesek. Veszélyes ragadozók settenkedtek a magas fűben, mely a napi ennivalót is elrejtette őseink elől. E körülmények arra készítették, hogy felegyenesedjen, s hátsó lábain kezdjen járni. Így messziről észrevehette az ellenséget, élelmet is könnyebben talált, s gyorsabban menekülhetett, vagy üldözhetette kiszemelt prédáját. Csak miután egyenesen állni, s hátsó lábain járni megtanult, vált a keze valóban szabaddá. Ez tette lehetővé a tárgyak megfogását, vizsgálgatását és használatát, s szert téve az elvont gondolkodás képességére, alakítani is kezdte a talált anyagokat, hogy céljainak jobban megfeleljenek. Így készítette el az első primitív szerszámokat és fegyvereket, s emelkedett általuk az állatok fölé. *Vadászá* vált; így jobban tudott táplálkozni, s az elejtett állatok bőrét öltöztetett. A fegyverek és eszközök használata új ötleteket és inspirációkat adott, s fejlesztette őseink gondolkodását, minek következtében mind kifinomultabb és bonyolultabb tárgyakat hozhatott létre. Intelligenciájával párhuzamosan nőtt szociális kötelezettség-érzete, s lassan kialakult a zárt család. Szüntelenül új és új problémákkal, változó követelményekkel szembesült, melyek saját *fejlődő* életformájából támadtak. Mindez intelligenciája további fejlődéséhez, s egyre újabb találmányok születéséhez vezetett. ...

Ez az elmélet olyan ellentmondások halmazata, melyeket könnyebb megcáfolni, mint kiagyalni. ...

Tudjuk, hogy az ember ősei az erdőben éltek, s nem egyedül, hanem körülvéve számos hasonló majomfajjal, melyek napjainkban is léteznek. Ha a klímaváltozás miatt eltűnt az erdő, nemcsak a később emberré vált faj elől tűnt el, hanem a többiek elől is. Vagyis a többi majomfaj ugyanezen a füves síkságon találta magát, s ha egyikük a ragadozóktól való félelmében és a könnyebb élelemszerzés érdekében a hátsó lábaira emelkedett, miért nem követték ebben őt a többiek? Csak ez az egy faj volt ilyen ügyes? Vagy csak ő félt ennyire? Ha pedig a felegyenesedett járás volt az életben maradás záloga, s a többi majomfaj mégsem lépett erre az útra, hogyhogy nem irtották ki őket a ragadozók, vagy nem pusztultak éhen, hiszen a magas fű előlük is elrejtette a táplálékot?

És egyáltalán: miféle *fűről* beszélnek ezek a tudósok? Olyanról, mely épp az emberszerű majmok szemmagasságáig ér? Ezek az állatok egy-másfél méter magasak. Ilyenformának kellett tehát lennie a fűnek is, hisz másként mi értelme lett volna a két lábra állásnak? Aki azonban látott már prérít vagy szavannát, az tudja, hogy ilyen fű csak egyes tudósok képzeletében létezik. Ráadásul az elmélet alapján minden erdőségnél el kellett volna tűnnie, különben a majmok egyszerűen visszahúzódtak volna a megmaradt területekre, s máris csődöt mondana a természetes fejlődés elmélete. Az elmúlt évmillió alatt volt persze bizonyos váltakozás; nedvesebb és szárazabb periódusok, de soha nem

száradt ki *minden* erdőség. Még a legszárazabb időszakokban is több erdő volt a Földön, mint füves síkság, s mindig, minden majomfaj képes volt folytatni addigi életmódját a megmaradt erdőterületeken.

Miért tett így minden majom, kivéve azt, amelyből állítólag az ember később kialakult? ...

Sok tudós állítja, hogy az ember két lábon gyorsabb futásra volt képes. Ezeknek egyszer meg kellene próbálniuk elszaladni egy dühös gorilla elől. Tapasztalataik alapján bizonyára átírnák könyveiket. Mély csend van arról is, hogy a felegyenesedett ember egyúttal elvesztette a fára mászás képességét. Ha azért tanult meg két lábon járni, mert félt a ragadozóktól, akkor nem a megfelelő képességet sajátította el, s lemondott egy másíkról, melyre nagyon is szüksége lett volna. ...

Az evolúció hivatalos elmélete az első betűtől kezdve tarthatatlan. Alapja egy elképzelt, ideális száraz időszak, és egy mesebeli fűfélével borított síkság. Kell hozzá még egy majom, mely nem boldogult a megmaradt erdőségekben, s a síkság magas fűvében egy követ kell találnia, hogy a belőle készített baltával vegetáriánus létére zebrára vadásszon. A tobzódó képzelet további erőfeszítésével pedig sikerült visszazavarni az erdőbe a majomsorsra ítélt többieket.

De miképpen függ össze a felszabaduló kéz és a fejlődő intelligencia?

Tudjuk, hogy az emberszabású majmok elsősorban az erdőségeket kedvelik, s mindegyiküknek – beleértve az ember-őst – *keze van*, melyekkel dolgokat képes megfogni, s *bánni* velük. Tudjuk azt is, hogy idejük mintegy hetven százalékát *ülő* testhelyzetben töltik, s kezük ilyenkor természetesen szabad. Nincs olyan majom, melynek hátsó lábára kellene állnia, hogy használhassa ezt a szabad kezét, s tárgyakat fogjon meg vele. Éppen ellenkezőleg: ha egy majom felegyenesedik, többnyire kapaszkodnia kell valamibe, s más tárgyak kézben tartására éppen ilyenkor képtelen. Azt is tudjuk még, hogy a majmok kíváncsi állatok; ezer meg ezer dolgot fognak és vizsgálják meg, szinte mindig ülő testhelyzetben. Kezük pedig oly ügyes, hogy bolhákat fognak és ölnek meg, s ha elég eszük volna, akár órák is lehetnének. Nincs szükség egyetemi diplomára, hogy mindezt megtudjuk, elegendő – és olcsóbb is – ha egy órácskát eltöltünk az Állatkertben.

Mégis: a szabad kezű és ügyes emberszabású majmok egyetlen faja sem érzett készletetést az elmúlt húszmillió évben, hogy akár a legkezdetlegesebb eszközt is elkészítse. Ha azt állítjuk, hogy a szabad kéz az ügyesség és értelem záloga, s az út egyenesen vezet a szerszámkészítéshez, miért nem indult meg ez a folyamat egyetlen másik majomfaj esetében sem húszmillió éven át? És miért nem indul el a mai emberszabású majmoknál, holott nekik is szabad a kezük? ...

Talán a kezek szabadsága önmagában még nem elég a gondolkodás képességének megszerzéséhez? Talán a felegyenesedett járás is szükséges a dologhoz? Nem, ez nem lehet feltétel. Ha egy majom, vagy ember valami feladat megoldásához koncentrált gondolkodásra kényszerül, hacsak teheti, leül hozzá. Gondolkodni jóval könnyebb ülni, mint állni vagy járni közben. ...

Mit mondanak a tudósok a vadászatról és a húsevésről? Minden emberszabású majom vegetáriánus volt és maradt; csak néhány majomfaj, főként a nem emberszabásúak esznek hébe-hóba férgeseket, egereket, vagy más kisebb állatokat. Az ember elődei szintén növényevők voltak, s csak az emberré válás során váltak húsevőkké. Ez mintegy egymillió évvel ezelőtt történt, s rendkívül rövid idő alatt, szinte egyik napról a másikra. A tudomány ezt természetes előrelépésnek tekinti, s a húsevést a magasabb értelem jelének, minthogy az ember így *könnyebb* és *jobb* étrendre tért át. ...

Vajon mit jelent, hogy a növényevő fél-ember-fél-majom *jobban* kezdett táplálkozni, amikor áttért a húsevésre? Talán eladdig alultáplált lehetett? Csakhogy az összes többi majomfaj nem volt az, s nem azok ma sem, jóllehet növényevők maradtak. Miért nem haltak ki már régen? Sőt, miért százszor egészségesebbek, mint bármely emberfajta – hacsak nem állatkertben élnek? Vagy talán minden növényevő állat helytelenül táplálkozik, csak mert nincsen elég esze, hogy áttérjen a húsról? A növekvő értelemmel együtt jár a húsevés? És milyen intelligenciaszintre kell eljutniuk az állatoknak a természetes fejlődés útján, hogy hirtelen húst kívánjanak? Mikor lesznek harapósak a tehenek és vérszomjasak az elefántok? ...

Nyilvánvaló, hogy minden növényevő állatfaj képes megoldani *kenyérgondjait* anélkül, hogy vérszomjas ragadozóvá vedlene át. Az ember őse talán ügyetlenebb, vagy butább volt? Akkor viszont az étrendváltás nem a zsenialitás eredménye, hanem a hülyeségé. Vagyis akkor a legbárgyúbb majom vált végül emberré? És akkor miért kell a húsevést a magasfokú intelligencia jelének tartanunk?

Soha sehol nem hatott olyan kényszerítő ok, hogy egy növényevő állatfaj kénytelen legyen áttérni a húsról. A Földön mindig nagyobb tömegben éltek a növények, mint az állatok, és mindig több növényevő élt, mint ragadozó. Ha fordítva volna, a Földön már régesrég nem élnének állatok.

Ma hárommilliárd ember él ezen a bolygón, s mindannyian megélnének pusztán növényi táplálékon, holott ma jóval szegényesebb a vegetáció, mint hajdanán. Néhány százmillió ember követi a vegetáriánus étrendet, s nem azért, mert félkegyelműek, vagy mert ne volna számukra elegendő hús, hanem mert felismerték, hogy ez az emberiség eredeti életformája, s előnyei igen sokrétűek.

A húsevésre való áttérés az ember fejlődésének igen korai szakaszában történt, s rendkívül rövid idő alatt ment végbe. Mindez pedig teljes mértékben természetellenes, és semmi köze sincs az evolúcióhoz vagy a megnövekedett intelligenciához. ...

Ha a kutatók a majom és az ember közti hasonlóság szüntelen keresése helyett több figyelmet fordítanak a különbségekre, valószínűleg messzebbre jutnának. Sajnos azonban úgy áll a dolog, hogy mindeddig annál elégedettebbek voltak magukkal, minél több közös vonást sikerült felfedezniük.

A legfontosabb fizikai és mentális különbségek a következők: az emberszabású majmoknak vastag szőrtakarójuk van, melyet az ember fejlődése során elveszített; pótlásképpen mesterséges öltözetet kellett használnia,

másképp kipusztult volna. Az emlősök nőstényei, beleértve az emberszabású majmokéit, fogamzóképes periódusaikban jól érzékelhetően hívják fel magukra a hímek figyelmét. Nemi szerveik megduzzadnak, elszíneződnek, s jellegzetes, erős szagú váladékot termelnek. A hímet ezek az ingerek ösztönzik kopulációra, ami tehát csak a nőstény termékeny napjaiban következhet be. Az ember őseinél hasonló volt a helyzet, ám az emberré válás során a fogamzóképeség látható jelei eltűntek, s az embernőstény és -hím ezek hiányában is képesek párizni. ...

Mire jó a szőrzet? Véd a hideg és a meleg ellen, s az erős napsugárzás ellen is. Segít állandó szinten, mintegy 36 C°-on tartani a test hőmérsékletét, s így a szervezetnek kevesebb energiába kerül a hőtermelés, illetve a hűtés. A szőrreteg elszigeteli a testet a külső környezettől, s tompítja a hőmérsékletváltozások hatását. Az eképpen megtakarított energia más célokra fordítható, például a betegségeket okozó baktériumok elleni küzdelemre. Többek közt ezért ellenállóbbak az állatok a betegségekkel szemben. Ha az ember verejtékesen, meztelenül huzatos helyre áll, megfázik; beteg lesz. Ilyenkor a test túl sok energiát fordít az elvesző hő pótlására; a megmaradó energia kevés a baktériumok elleni küzdelemre, s ezek következtében betegszik meg az ember, nem a hideg miatt. A meztelen ember éppígy megbetegszik, ha túl sokáig éri erős napsugárzás. Ilyenkor a test hűtése igényel túl sok energiát, s ezért támadhatják meg a baktériumok a szervezetet.

A testszőrzet a bőr pórusai által kiválasztott verejtéket csak kis mértékben, lassan engedni elpárologni. A gyors párolgás ugyanis erős lehűlésre vezetne, és az elvesző hő pótlása fontos fizikai funkcióktól venné el az energiát. Az ember bőre 1-4 liter folyadékot választ ki naponta, s ennek a bőrnedvesség és a testhőmérséklet függvényében kell elpárolognia az élettanilag legmegfelelőbb, legelőnyösebb tempóban és arányban. Ez azonban csak a teljes testszőrzet megléte esetén lehetséges, és semmilyen mesterséges öltözék nem megfelelő.

A bunda egyben ideális ruházat is, mely biztosítja a mozgás teljes szabadságát, s nem gátolja, szorítja el a vérkeringést. Ez is fontos előfeltétele a testi-lelki egészségnek. A vérkeringés elszorítása, nehezítése megterheli a szívet, s csökkenti a testnek, s az agynak jutó vér mennyiségét. Számos betegség ered ebből, még ha a legkülönfélébbek is a diagnózisok. ...

A szőrzet védelmet nyújt a sérülésekkel, ütésekkel szemben. Nem kopik, nem rongyolódik, s megújítja önmagát. A növekedést befejezett szőrszálak közül a megfelelő mennyiség kihullik, s a teljes bunda mindig a kellő hosszúságú marad. A szőrtakaró hossza és vastagsága is magától szabályozódik az év során az időjárási viszonyoknak megfelelően. ...

A természetes szőrzet egyik legfontosabb, de talán a legkevésbé ismert funkciója, hogy tisztán tartja a bőrt és önmagát. A bőrhöz tapadó piszkor a verejték feloldja, s a szőrszálakra juttatja, ahol megszárad, s finom porként hullik le onnan. Bármely szabadon élő majmot vizsgálunk meg, bőrét mindig rendkívül tisztának, egészségesnek és szagtalanoknak fogjuk találni, jóllehet ezek az állatok soha nem fürdenek. Az ember azonban mesterséges higiénia hiányá-

ban piszkos és bűdös. A verejték és a kosz megtapad a bőrén, és bomlásnak indul. Gyakori mosdásra van hát szüksége. Ha nem mosdik, nemcsak kellemetlen testszaga lesz, de a legkülönfélébb bőrbetegségek is megtámadhatják. Ám még a rendszeres mosakodás ellenére sem olyan tiszta, mint egy szabadon élő majom, s ősidőktől fogva kellemes szagú készítményekkel leplezi és nyomja el piszkos és izzadt bőre bűdösségét. ...

A szőrtakaró színével álcázást, védelmet nyújt viselőjének. Erre éppen akkor lett volna az embernek a legnagyobb szüksége, amikor elveszítette. Mái álcázó öltözékekbe bújjik, amikor állatokra vadászik, vagy amikor egy periodikusan visszatérő morbid tömegpszichózis hatása alatt előre megtervezett tömeggyilkosságokra indul felebarátai ellen – az ilyesmit háborúnak nevezi.

A szőrzet véd az esőtől is. A víz lefut a zsíros felületű szőrszálakon, s a bundában létrejövő meleg légpárna elpárologtatja. A mesterséges öltözék is lepergetheti a vizet, ám ezzel együtt átjárhatatlan a levegő számára is, s ezért fülledt és egészségtelen. Vagyis a természetes bunda a tökéletes és felülmúlhatatlan ruházat, mely messzemenően hozzájárul viselője egészségéhez. Az ember elveszítette ezt a ruhát, s mesterségesen kell pótolnia. ...

És vajon hogyan indokolják a tudósok a szőrzet elvesztését? Az egyik elmélet így szól: a primitív embernek nem volt szüksége szőrtakaróra sem a trópusokon, sem a hideg éghajlatú vidékeken, s így természetes úton vesztette el. Bár nem a növekvő intelligenciát jelöli meg okként, az állítás mélyén ott lapul a kapcsolat. Mert ha természetes evolúcióról van szó, okvetlenül áthallatszik a fejlődés, a haladás fogalma. Hogy miért kellett az embernek a legkorábbi időktől kezdve ruhát készítenie és hordania, arról egy szó sem esik, hiszen akkor be kellene látni, hogy a szőrzet elvesztése aberráns fejlődés eredménye, betegség volt. ...

Mások kevesebbet törődnek az okokkal, s a következő megállapításra jutnak: amikor a fél-ember-fél-majom ruhákat kezdett viselni, saját szőrzete feleslegessé vált, elcsökevényesedett, s végül eltűnt. Hogy aztán ez a fél-ember-fél-majom miért kezdett el ruhát viselni, amikor volt szőrtakarója, azt semmi áron nem akarják megindokolni. Pedig hát ez a szőrzet a célnak húszmillió éven át kitűnően megfelelt. Ez az elmélet a mesterséges öltözéket, mint a haladás jelét tálalja, s körkörös okoskodása szerint: *egy perc tudás csupaszá tesz; a meztelenség megokosít.* ...

Az emberré válás során elszenvedett másik súlyos veszteség, hogy a nőstényeknél eltűntek a termékeny periódus érzékelhető jelei. Az emberszabású majmoknál csak havonta egyszer jelennek meg néhány napra, s a hímek ezen időszakokon kívül nem pazarolják szexuális energiáikat. Másként a csoportbeli hímek közt szüntelen harc dúlna a nőstényekért, s erőiket folytonos, céltalan és kaotikus nemi aktivitásra fecsérelnék. ...

Egyik-másik Atlanti óceáni sziget primitív népeinél, akik néhány százezer évvel később léptek az emberi fejlődés útjára, sok asszonynál még megfigyelhetők ezeknek a szexuális jelzéseknek atavisztikus jelentkező halvány maradványai. Az ember kialakulása során elvesztette ezt a rendkívül fontos fiziológiai adottságot, s ez a veszteség a nagyon közeli jövőben eldöntheti, hogy a faj fennmarad

vagy sem. Ha ugyanis még megvolnának a női termékenység jelzései, természetes úton lehetne a Föld túlnépesedését megakadályozni.

A veszteség keményen sújtja az emberi lényeket. Mint-hogy a férfiak szexuális készítése nem csökkent, válogatás nélkül érintkeztek bármikor és bármelyik asszonnyal, még ha az nem mutatta is a termékenység jeleit. Ez már a távoli múltban a nemi aktivitás fokozódásához vezetett, tekintet nélkül annak értelmére, valamint a férfiak közti szüntelen halálos küzdelemhez. ... Minthogy azonban ekkor már fejlettebb értelemmel rendelkezett, a kihalást nagyszerű stratégiával kerülte el: egy vagy két asszony került minden férfi mellé, aki kizárólag velük közöskülhetett. Ebből született meg a házasság intézménye, mely máig éppoly hasznos és éppoly tökéletlen, mint a kezdetekkor. Ez az intézmény eleve természetellenes, de vitathatatlanul szükség van rá.

A poligám majom, mely azelőtt szabadon érintkezhetett a termékenység állapotának jeleit mutató bármely nősténnyel, maga hajtotta hát igába a fejét. A törvény megszegéséért pedig szigorú büntetés járt, olykor halál is, mint egyik-másik mai társadalomban.

Lehetséges volna, hogy a természetes evolúció során eltűnjön egy fontos fiziológiai adottság, s a faj kihalásának elkerülése érdekében silány, mesterséges pótléokra legyen szükség? ... Az értelem növekedése a természetes evolúció során nem állhat kapcsolatban azzal, hogy fontos fiziológiai jellemzők elveszzenek, s ezek a veszteségek sem lehetnek előfeltételei az intelligencia kialakulásának. ...

Az ember szexuális élete őszintén szólva zavaros. Ez csak természetellenes fejlemény lehet, melynek konzekvenciáit ma még fel se fogja, sőt voltaképpen a leghalványabb fogalma sincs róluk.

A harmadik jelenség az agyvelő, s vele együtt az értelem óriási és igen gyors ütemű megnövekedése.

Alapjában minden élőlény olyan képességekkel és tulajdonságokkal rendelkezik, melyek önmaga és a faj fenntartásához szükségesek. Ez áll a fizikai és a szellemi képességekre egyaránt. ...

Mi olyat tett hát a később emberré vált faj, amihez magasabb intelligenciára volt szükség? A faj fennmaradásához kellett? Talán másként kipusztultak volna? Esetleg a Természet különleges új követelményeket támasztott velük szemben, melyekkel csak egy magasabb értelem birkózhatott meg? ...

A természetes evolúció törvényei nemcsak azt mondják ki, hogy hasznos tulajdonságok nem veszhetnek el, hanem azt is, hogy szükségtelen képességek sem keletkeznek. ...

Három jelenség van már, amit fontolóra kell vennünk, mert valami mást sugall, mint a természetes evolúció: a testszövet elvesztése, a termékenység látható jeleinek eltűnése és a megnövekedett intelligencia. A túl kevés és a túl sok egyaránt abnormális.

Semmilyen földi teremtmény nem volna képes két ilyen komoly veszteség elviselésére; bármelyik egymagában is a faj kipusztulásához vezetne – hacsak valamilyen mesterséges módszert nem képes szembeállítani velük. ... Csak egy ilyen lény él a Földön: az ember. Ő a legfiatalabb teremtmény, s amióta csak öntudatra ébredt, rettegve, zavar-

tan és kétségektől gyötörtén kutatja; honnan jön, mi is ő valójában, s merre tart? ...

Az ember nem az Univerzum törvényeivel összhangban született, hanem önmaga által, s éppen e Rend ellenében. Teste s lelke egyaránt beteg. Haragvó tengeren evickél, melynek hullámaint maga verte fel. A mentőcsónak, melyet a haladás nevében eszkábált, csak néhány szalmaszál; kétségbeesetten kapaszkodik belé, de az nem tartja meg. Egy napon pedig majd ez a szalmaszál is szertefoszlik, és semmi segítség nem lesz többé sehol.

AZ ÜRES KOPONYÁK

... Az ember igen keveset tud az agyvelő működéséről. Tudja, hogy nemcsak a tudatos tevékenységeket irányítja, hanem az automatikusakat is, mint például az emésztés, a növekedés, mirigyműködések, vérképződés és más létfontosságú folyamatok. Ezek a funkciók oly bonyolultak, hogy hosszú idő kell, míg csak hozzávetőlegesen is megértjük őket. Felderítetlen marad a gondolkodás és emlékezés eredete is. A gondolkodási folyamat megértése, minthogy ez önmagában is gondolkodási folyamat, éppoly lehetetlen, mint önmagunkat hajunknál fogva a levegőbe emelni.

Bizonyos azonban, hogy valami megmagyarázhatatlan módon az agyban kémiai anyagok lépnek reakciókba egymással, s ezek keltik azokat az impulzusokat és parancsokat, melyek az életfolyamatokat szabályozzák. Hogy ezek az impulzusok és parancsok micsodák, nem tudjuk. Eredetük, s a mód, ahogy hatásukat kifejtik, ismeretlenek előttünk.

Minden állat fizikai és intellektuális működéseit az agy koordinálja úgy, hogy semmiből nem lép fel a szervezetben hiány vagy többlet.

Minthogy az emberi fejlődés kezdetekor igen veszélyes változások következtek be az ember-ős szexuális életét és szövetének növekedését illetően, míg agya és értelme rendkívüli mértékben megnőtt illetve felfokozódott, fel kell tennünk a kérdést: vajon e három működést nem az agyvelő irányítja-e?

Az értelem, a gondolkodás és emlékezés az agy pontosan meghatározott területeihez kötődik. A szörnövekedés és a szexuális reakciók sok más fiziológiai funkcióval együtt egy fontos mirigy, a hipofízis vagy agyalapi mirigy ellenőrzése alatt állnak. Ez a diónyi szerv az agyvelő alsó részén, az orr magasságában helyezkedik el.

A fent említett példátlan és abnormális jelenségek kialakulása az emberben csak az ellenőrző-irányító szerv – az agy – működési zavarainak következménye lehetett. Lehetséges, hogy az ember még állat-múltjában tudatosan *nyílt* saját agyvelejéhez, s így zavarta meg annak működését? Ha egy ilyen beavatkozásra fény derülne, az magyarázatot adna minden anomáliára, melyek nem tartoznak a természetes fejlődés fogalomkörébe.

A lény, mely utóbb emberré vált, talán valóban szándékosan *nyílt* önnön agyához. Az ember az egyetlen teremtmény, mely képes megölni saját fajtársát, hogy felfalja agyvelejét. Ősei több, mint egymillió évvel ezelőtt kezdték meg ezt a gyakorlatot; az emberré válás időszakában meg-

szakítás nélkül éltek vele, s csak mintegy ötvenezer évvel ezelőtt hagyták abba.

Miért kezdték el ezt az ember majom-ősei, s miért folytatták azután is, hogy emberré váltak?

Ezek a majom-ősök felfedezték, hogy fajtársaik agyvelejének elfogyasztása felfokozza szexualitásukat. Rászoktak erre a „drogra” és vadászni kezdtek rá, amikor kiderült, hogy a dolog intelligenciájukra is serkentőleg hat. Az intenzívebb nemi öröm, s később a magasabb értelem iránti vágy arra sarkallta az embert, hogy még fokozottabban űzze a kannibalizmust.

Az emberré válás a kannibalizmussal kezdődött, s ez folytatódott az emberiség fejlődésének egész története során. Az agyvelő elfogyasztásával az ember a benne rejlő szubsztanciákhoz is hozzájutott, s ezáltal mind agya, mind pedig gondolkodási képessége aránytalanul megnövekedett. Ebből következett a biológiailag „jogtalan” intelligencianövekedés, mely később beteges állapotot fajult. ...

Az agyban lévő anyagok folyamatosan érkező többlete okozta, hogy a hormonok, és más szekréciók elválasztásának rendje felborult. Új kiválasztási rendszernek kellett létrejönnie. Ez okozta a fizikai defektusokat; a csupaszágót és a termékenységi periódus jeltelenségét. Az eredmény egy testben és lelkében egyaránt beteg lény, mely meghasonlott a Természettel és magával, s nem ismeri és nem érti önmagát. ...

Óriási agya, melyre igen-igen büszke, egy mesterségesen létrehozott és túlméretezett beteg mirigy; tudásába hallucinációk szűrődnek be, s határozzák meg jellegét. A kannibalizmus kezdetei óta elméje mind zavartabb és zavartabb, s e holdkóros zsenit feltartóztathatatlanul sodorja egy egész fajtáját elpusztító szellemi ámokfutás felé. Ám a *Homo sapiens* minden lehetséges módon és minden lehetséges elmélettel igyekszik eredetét és példátlan rendellenességét természetes fejlődéssel, Isten szándékával és kozmikus renddel magyarázni.

Az ember számára mélyen megrázó a felismerés, de le kell vonni a következtetéseket és újra meg és be kell látni, ami a tudomány szerint mindeddig képtelenség volt: *az intelligencia megehető. Az emlékezet is megehető. Még a konkrét tudás és ismeret is megehető. Az ember a kannibalizmus által született.*

A tudomány nem mer a kannibalizmussal kísérletezni, mert ezt a lépést nem engedni megtennie a minden emberben ott lappangó, örökölt bűntudat.

Amikor az európai hajósok kincskereső, aranyvadász útjaikon mintegy ötszáz évvel ezelőtt különös földrészeket fedeztek fel, olyan emberekkel találkoztak, akik egészen másfélék voltak, mint ők. Majdnem minden emberfajtánál, kivált a déli féltéken egy ádáz és kegyetlen szokással találkoztak. Az emberek más emberekre vadásztak, hogy felfalják agyvelejüket. Ezt nevezték kannibalizmusnak. A hódítók megtelepedtek ezeken a területeken, s betiltották a kannibalizmust. Céltalan, babonás rítusnak minősítették, s nem firtatták eredetét, okait. A kannibalizmus azonban a tilalmak és a kilátásba helyezett súlyos büntetések ellenére titokban tovább létezett, s őrzi ma is Délkelet-Ázsia, Közép-Afrika, Dél-Amerika és a Csendes óceáni szigetek egyes területein.

A tilalommal a dolog megoldottnak is látszott azok szemében, akik hivatlanul-kéretlenül eljátszották a világrend-őrség szerepét.

Az ember eredetének intenzív kutatása mintegy százötven éve vette kezdetét. Számos emberi csontmaradványt találtak; mind régebbieket és régebbieket, melyek igen különös jegyeket mutattak. Nagyon furcsa volt, hogy az ötvenezer évnél régebbi leleteknél csak a koponyák vagy azok töredékei kerültek elő, a hozzájuk tartozó csontvázak nélkül. Az is meglepő volt, hogy amikor a csontvázat is megtalálták, a fej akkor is el volt különítve tőle. Ezenkívül majdnem minden megtalált koponya fel volt törve az orr magasságában. A legtöbbször még az is megállapítható volt, hogy a koponyák tartalmát éles eszközzel kikaparták. Ezt a belső felületen látszó mély karcolások bizonyítják, melyek a maradványok ősrégi volta ellenére még ma is jól kivehetőek. Ez azokban az esetekben is így volt, amikor a közelben fekvő csontvázat épségben és *egyben* találták meg. Úgy látszik tehát, hogy a kannibálok csak az agyvelőt fogyasztották el, magát a testet nem. Amint a leletek egybehangzóan tanúsítják, a felnyitáson túl a koponyákon nincs nyoma további szándékos rongálásnak.

A még régebbi koponyaleletek, melyek kétségkívül egy korábbi, primitívebb emberhez tartoztak, újabb meglepő tényekkel szolgáltak: megfelelő eszközök hiányában a koponyákat nem az orr magasságában nyitották fel és kaparták ki, hanem darabokra törték, mint a dióhéjat. Ez azt bizonyítja, hogy a kannibálok nem használták a koponyákat valamiféle gyakorlati célra, csupán a velőhöz akartak hozzájutni. A fejlett intelligencia és a jobb szerszámok csak később tették lehetővé a koponya *szakavatottabb* felnyitását, s meglepő, hogy az már az orrnál vagy alulról történt, pedig könnyebb lett volna a tarkótájon vagy a koponyate-tőn. Ám az agy legfontosabb része – az agyalapi mirigy – éppen az orr mögött helyezkedik el.

Sem a korai, primitív, sem a fejlettebb, későbbi ember nem vadászott azonban egyetlen más állatra sem, hogy agyvelejét megegye, egyedül csak embertársaira.

Kiváltképp különös felfedezés volt, hogy az ősember által lakott barlangokban jóval több emberi koponya maradványaira akadtak, mint a csontváz egyéb részeire. ...

Mai ismereteink szerint a kannibalizmus pontosan az emberré válás folyamatának kezdetekor jelent meg; nem előbb és nem is később annál. ...

Mintegy 40-50 000 évvel ezelőtt a kannibalizmus hirtelen alábbhagyott, a leletek azonban azt mutatják, hogy az ázsiai kontinensen, ha egyre ritkábban is, de egészen 4000 évvel ezelőttig űzték. Elszigetelt esetekről Nyugat-Európában még 1800 tájáról is vannak feljegyzéseink, s a Balkánon még a múlt századból is, s ezekben az esetekben bizonyítottan *nem* az éhség volt a kiváltó ok.

Malaysiában, Észak-Thaiföldön, Borneóban, Indonéziában, a Fülöp-szigeteken, Új-Guineában, Közép-Afrikában és a dél-amerikai indiánoknál a kannibalizmus szokása titokban ma is él. Ahol pedig a bennszülöttek elszigetelten élnek, például Új-Guinea egyes területein vagy Dél-Amerika vadonjaiban, szabadon és nyíltan gyakorolják. ...

Mi lehetett tehát a valódi oka annak, hogy egy növényekkel táplálkozó majom felfalta meggyilkolt társai agyát,

s ezt a különös szokást egymillió éven át, egészen napjainkig gyakorolja?

A szex.

Amikor egy állat elfogyasztja fajtársa friss agyvelejét, felerősödnek szexuális késztetései. Nemi aktivitása megnő, s intenzívebbé válik gyönyörérzete is. ...

Az első majom-kannibálok nem tudhatták, hogy az agyvelő elfogyasztása nemcsak szexuálisan stimulálja őket, hanem fokozza értelmi képességeiket is. Ez csak akkor derült ki, amikor a hatás már érzékelhetővé vált. Ami pedig a letragikusabb, arra is rájöttek, hogy az agyvelő-evés az intelligencia folyamatos növekedését okozza, s ez a tartós hatás öröklődik. Ráadásul azt is felfedezték, hogy a hatás még erősebb, ha olyanok agyvelejét fogyasztják, akik maguk is hasonló módon tettek már szert többlet-intelligenciára. Vagyis a legértékesebb intelligencianövelő szubsztanciának a kannibálok agyveleje bizonyult, és generációról generációra értékesebb lett. A kannibálok tehát saját maguk közt kezdték gyakorolni a kannibalizmust. Az ember-szabású majmok e tekintetben értéktelennek számítottak; békén hagyták őket, s ezek majmok is maradtak.

A nyers agyvelő elfogyasztás után a szexualitásra gyakorolt hatás azonnal tapasztalható, ám hamar el is halványul. Ez a rövid távú hatás úzta az embert, hogy felebarátai ellen folytonos hadjáratokat viseljen, s agyuk felfalása után ismét és ismét kielégítse kényjéjét – ez azonban magával hozta intelligenciája tartós növekedését is. ...

Vagyis: az ember megtizedelte saját sorait, hogy másfelől fokozódjon a szaporasága, az elért szaporulatot viszont a legyilkoltak magas száma ellensúlyozta. A faj így igen lassú ütemben szaporodott, s időszakonként talán még csökkent is az egyedszám. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az emberszabású majmok nőstényei csupán három-hat kölyköt képesek világra hozni, s kezdetben az embereknél is ez volt a helyzet. Ez a csekély szaporulat, a kannibalizmussal párosulva érhetővé teszi, hogy a fajt folyamatosan a megsemmisülés veszélye fenyegette. ...

Az ember a kannibalizmust a legkorábbi kezdetektől fogva bűnös dolognak érezte, hiszen végül is egy tökéletesen ártatlan, legtöbbször vadidegen ember legyilkolásáról van szó, pusztán az ingyenc nemi vágy kielégítése érdekében. E bűn következtében kapcsolódik bűntudat magához a nemi aktushoz is.

A kannibalizmust mindig közösségi alapon gyakorolták egy adott szertartás keretében, így a gyilkosság szinte egyfajta megengedett, közös vállalkozásnak tűnhetett. ...

Nagy nehézségek árán sikerült beszélnem néhány emberrel, akik vagy kannibálok, vagy azok közvetlen leszármazottai voltak. ... Beszámolójuk szerint a Jáva és Új-Guinea közti szigeteken például ... az öreg férfiakat fiaik ölik meg, röviddel várhatóan bekövetkező természetes haláluk előtt. ... A kannibalizmus tárgya csak fizikailag és szellemileg ép és egészséges, intelligens férfi lehet. Az áldozatnak jóllakottnak kell lennie, és lehetőleg szeszes italt fogyasztania, mielőtt megölik. A gyilkosság eszköze bambusztör; fémeszköz soha. ...

Mindaz növe Hold idején, kevéssel holdtölte előtt kell hogy történjék. A kannibálok szerint ahogyan hízik a Hold, úgy száll az ember ereje a fejébe, s az elfogyasztott agyvelő

is ilyenkor fejti ki legerőteljesebben intelligencianövelő hatását. ... Fémeszköz, s kiváltképpen vas nem érintheti az agyvelőt, még a közelébe sem kerülhet, mert a fémek olyan sugárzásokat bocsátanak ki, melyek károsak az organikus anyagokra. A kannibálok szerint ezek a sugárzások csökkentik az agyvelő értelemfokozó, s egyéb jótékony hatásait. ...

A kérdésre, hogy miért az idős emberek agyát eszik meg, mindig ugyanaz a válasz: az öregek okosak. Azért van bennük okosság, mert maguk is sok okos ember agyát ették már meg, és hosszú életük során sok tapasztalatot is gyűjtöttek. ...

Képesek belelátni az emberek szívébe, felismerni benne a jót és a gonoszt, s így ítéleteik igazságosak. Látják a jövőt, s tudják, milyen veszélyek leselkednek népükre, így időben figyelmeztethetik a falut. Az istennel is tudnak társalogni.

Bárki, aki megeszi egy ilyen ember agyvelejét, nemcsak okossá lesz, de birtokába kerül a megölt ember titkos tudása is. Még azt is tudni fogja, amit az öregember már elfelejtett, mert mihelyt a tudás fiatalabb testbe költözik, életre kel az is, ami kialudt. Egészségesebb lesz, és képes lesz egy nagy és egészséges családot fenntartani. ...

Az agyvelőből csak férfiak ehetek, hiszen kár lett volna adni belőle az asszonyoknak, akik úgyse lehettek olyan okosak, mint ők. Még meg is betegedhetnének, vagy eszüket vesztethetnék tőle – mondta nekem egy Timorhoz közeli kis szigeten élő kannibál. ...

A kannibalizmus egy enyhébb, engedélyezett formája él Afrikában, Délkelet-Ázsiában, Dél-Kínában, Tajvanon és néhány szomszédos szigeten a nyers majomagyvelő fogyasztása. Ázsiában még a nyilvános éttermekben is rendelhető ez a csemege. A majomagyvelővel kapcsolatban ugyanazokat az előírásokat követik, mint emberevő lakomáikon a kannibálok. Itt is fontos, hogy a Hold növekvő fázisban legyen, lehetőség szerint kevéssel holdtölte előtt, mert az étel hatása ilyenkor a legerősebb. A majmokat faketrecekben tartják; nem kerülhetnek ugyanis fémtárgyak közelébe, melyek kisugárzása kedvezőtlen hatással van az idegrendszerre és az agyra. Mielőtt megölnék őket, egy korty alkoholtartalmú italt adnak nekik, s rágsální egy marék mogyorót, ezzel is serkentve agyműködésüket. A koponyát kövel vagy fakalapáccsal törik fel, fémeszköz még a közelben sem lehet. Az agyvelőt bambusz- vagy porcelánkanállal kotorják ki, s azonmód megeszik. Szívós és gumiszertű, nehezen rágható, s emellett íztelen, bár a vér valamelyest édeskissé teszi. Semmiképpen nem nevezhető tehát ingyencfaltnak; akik fogyasztják, szeszes italokkal nyomják le torkukon. A lakomákon csak férfiak vesznek részt. Az intelligencianövelő hatás állítólag ilyenkor is maradandó. ...

Ha a kannibalizmus fokozza a nemi vágyat és az értelmi képességeket, felmerül a kérdés, hogy az ember miért hagyott fel vele. Az agyevés oly gyorsan növelte meg az agyvelőt, hogy a koponya fejlődése nem tarthatott lépést ezzel a növekedéssel. A túl nagyra duzzadt agy fokozatosan egyre nagyobb nyomásnak volt kitéve, s ez lassan mind veszélyesebbé vált. Egyre többször fordultak elő az epilepsziához vagy őrülethez hasonló agyi rendellenességek,

betegségek, s kétségtelen, hogy mindez a túlméretezett agyra nehezedő nyomás következménye volt. Az ember felismerte, hogy a kór oka a kannibalizmus, és belátta, hogy fel kell hagynia vele.

Ez 50-60 000 évvel ezelőtt történt. Változatos kísérleteket tettek az agyra nehezedő nyomás csökkentésére; főleg a fejformán igyekeztek változtatni, vagy megnyitották, meglékeltek a koponyát. Ezek a próbálkozások azonban csak részleges eredményekhez vezettek, s a korábban intenzíven gyakorolt kannibalizmus napja először Euráziában, később mindenütt leáldozott. A társadalmak elítélték; elsősorban mint az epilepszia-szerű betegségek okozóját.

Euráziában a kannibalizmus megszűnését elősegítette a 40-50 000 évvel ezelőtt bekövetkezett özönvíz, melyet csillagászok, filozófusok és próféták jövendölték meg Mezopotámiában és Indiában. Minthogy ugyanis nem álltak rendelkezésükre eszközök, melyekkel gyökerestül kiirthatták volna az emberevés régóta ellenzett gyakorlatát, azt állították, hogy az özönvíz az istenek büntetése volt az elkövetett gyilkosságokért; a kannibalizmusért. ...

Erről tanúskodnak számos nép legendái, mint például a zsidó hagyomány, ami később helyet kapott a Bibliában is. Eszerint Isten megbánta, hogy embert teremtett, mert az egyre mélyebben merült a bűnbe. Az Úr tehát elhatározta, hogy özönvízzel pusztítja el az emberiséget, de végül megkényörült rajtuk. Noé, ki maga is próféta, népének szellemi vezetője volt, hálát adott Istennek, hogy ő és sokan mások megmenekülhettek. Ekkor Isten új szövetséget kötött az emberekkel és új útmutatást adott nekik. Megparancsolta, hogy „... aki felebarátja vérént ontja, annak vére felebarátja által ontassék ki ...”

Ez az új parancsolat abban az időben jogos és szükséges volt, mert a kannibalizmus céljait szolgáló tömegmészárlások éppoly közönségesek, gyakoriak és büntetlenek voltak, mint az olajvezetékekért és bizonyos *érdekszférák* nevében véghezvitt mai tömegmészárlások. ...

Mit tart a tudomány arról, hogy a kannibalizmusnak vége szakadt? Azt állítják, hogy az ember erkölcsi érettsége és nagyobb felelősségérzete folytán hagyott fel vele. ... Csakhogy mióta megszűnt a kannibalizmus, ez a morálisan oly magasrendű ember több fajtársát irtotta ki a háborúban, mint az előző egymillió év alatt összesen. ...

A kannibalizmus és vele az emberré válás folyamata Mezopotámiában vette kezdetét, s gyorsan terjedt keletnyugati irányban, amerre közel azonosak voltak az éghajlati viszonyok. Délre csak jóval lassabban és később jutott el, mert ebben az irányban a klimatikus akadályokat és a tengert is le kellett győznie. Ez az akadály nehezítette a fajok vándorlását és a kultúra terjedését is.

A csendes óceáni szigetekre tehát csak mintegy 200.000 évvel a mezopotámiai kezdetek után jutott el a kannibalizmus, így az Ausztrália körüli szigeteken, kivált Új-Guineában ennnyivel később indult meg az emberi fejlődés. Ez megmagyarázza, hogy errefelé miért figyelhetők meg még olyan jelenségek, amelyek a világon már sehol másutt nem fordulnak elő. Nem ritka, hogy az asszonyokon jelentkeznek a termékeny időszakok külső jelei. Számos törzs tagjai nem képesek háromnál-négynél tovább számolni, mert agyuk térfogata nem haladja meg a 900-1000 cm³-t, s a szüle-

tések száma is alacsonyabb, minthogy ezek az emberek még jóval kevésbé távolodtak el a majom-létszinttől. ...

A kannibalizmus következményei közt nem a fizikai defektusok a legrosszabbak, hanem a szellemi károsodások, melyek a túlfejlett agyvelőt érhetik. Aggodalmak és kisebbségi komplexusok kínozzák az embert, s ráadásul még örült elméletek, melyek arra készítetik, hogy képzelte jövőbeni veszélyek és maga-teremtette szorongások ellen küzdjön, melyek napról napra sokasodnak és válnak egyre nyomasztóbbakká, éppen a megtett óv- és ellenintézkedések jóvoltából. Ezen védekező intézkedésekből született meg a *munka*, mely minden élő teremtmény közül egyedül csak az ember vállára nehezedik, s gyökere annak a folyamatnak, melyet az ember haladásnak nevez.

Az ember fizikai tulajdonságai és valós szükségletei jószerivel ma is ugyanazok, mint egymillió évvel ezelőtt. Ma sincs szüksége több táplálékra, de ma ezerszer többet kell dolgoznia, hogy kielégítse képzelte igényeit.

A NAGY VÁLTOZÁSOK

... Minthogy a kannibalizmust legalább egymillió éven át, vagy még tovább gyakorolták megszakítás nélkül, mára mintegy százezer generáció fogyasztott emberi agyvelőt. Egy nemzedékre tíz évet számíthatunk, mert kezdetben a korai, majom-fiziológiájú ember már az ötödik életév táján ivaréretté vált, ami később a tizenharmadik életév tájára tolódott ki. ...

A legfeltűnőbb és leginkább meghatározó jelentőségű változások az első nemzedékekben következtek be. A fizikai defektusok és a növekedő intelligencia jelei már néhány ezer év után megmutatkoztak. ... E változások oka a testműködéseket szabályozó hormonok természetes egyensúlyának megbomlása volt. Az agyvelő gyakori fogyasztása folytán efféle anyagokkal telezsátolt test új emésztőrendszert kellett, hogy kialakítson. Ennek eredménye volt a hibás működés jeleinek feltűnése. Amikor pedig az új emésztőrendszer „egyesbe jött”, újabb változások már nem jelentkeztek. A kocka el volt vetve, s az ember útja visszavonhatatlanul kijelöltetett. ...

A legelső változások tehát előnytelenek voltak az ember számára, s *szükségintézkedéseket* kellett foganatosítania, hogy ellensúlyozza ezeket a hátrányokat. Eddigre már jóval magasabb intelligenciája lehetővé tette, hogy kilábaljon a bajból. Minthogy ekkorra azonban a baljós hatások már agyvelejét is érintették, s az ember téveszméktől és illúzióktól szenvedett, maga-támasztotta nehézségei orvoslására rossz gyógyszert választott, mely erre nem volt alkalmas, sőt új bajokat okozott, melyeket az ember ismét a rossz módon kísérelt meg orvosolni. Végül egész valójával bele-szédült ebbe a *haladásnak* nevezett ördögi körforgásba. ...

Logikus lett volna az első baljós jelek megjelenésekor felhagyni a kannibalizmussal. Az ember azonban nem tudott és nem is akart szakítani vele többé, mert a kannibálok különböző csoportjai versengtek egymással a termékenység és az intelligencia terén. Az emberevés abbahagyása a megadással lett volna egyenlő, s ezt minden csoport – akár-

csak ma – a többiektől várta. Az ember nem szabadulhatott ki ebből az ördögi körből; ellenkezőleg: még fokozottabban űzte a kannibalizmust. A szaporodás érdekében pedig fel kellett zabálnia az oly nehezen létrehozott szaporulatot. Ebből az ellentmondásból nem talált kiutat, s már-már a kipusztulás fenyegette. Tűzzel harcolt a tűz ellen, s ebben a csatában maga is a lángok martalékává vált. Már akkor bizonyosan tudta, hogy csakis felebarátja halálának árán maradhat életben, s ez a helyzet máig változatlan. ...

Érzelmi szorongás és féltékenység, szerelmi gyilkosságok, rendellenességek és torzulások, orgiák, fájdalmas szexuális szertartások, a nemi szervek megcsönkítése, kasztráció, művi abortusz, tilalmak és félelmek – mindez kizárólag emberi jelenség, „Isten képmásának” sajátja. Az ember életét a szexualitás uralja. A társadalmi intézmények, a gazdasági és politikai rendszerek és a szervezett egyházak szexuális okokból születtek és buktak el. A háborúk, a divat, az irodalom, az üzlet és az egyének közti érintkezés az ember torz szexualitásától befolyásoltak. Az ember homályosan érzi, hogy ez így nincs rendjén, s nem tudja, milyen magatartást válasszon a szexualitással szemben. Hol bűnnek nyilvánítja, hol a földi boldogság forrásának. Önmaga fiziológiájával piszmoz, mint valami játékszerrel, s erővel próbálja elérni azt, amit a szexőrült majom akart egymillió éve: a földi paradicsomot; s még ma sem sokall semmilyen árat, hogy elérje. ...

Ahogy az agyvelő fogyasztása a férfiaknál karakteresebb szexualitást eredményezett, magasabb intelligenciát is indukált, s ez fokozottabb mértékben öröklődött a fiúutódokban, mint a lányokban. Innen a különbség a férfi és a nő értelmi képességei között. Ez a jelenség is egyedülálló a Természetben, s egyértelműen csakis emberi vonás. Minden faj hímjei és nőtényei egyenlő mértékben birtokolják azokat a képességeket, fizikaiakat és szellemieket, amelyek szükségesek a fennmaradáshoz. Ha rendkívüli helyzetbe kerülnek; természeti katasztrófák, éhínség vagy betegség sújtja őket, a nemek túlélési esélyei azonosak, sőt valamelyest inkább a nőtényeknek kedveznek, mert nagyobb ellenállóképességük válságos esetekben és időszakokban a faj fennmaradásának záloga lehet. Nincs szükség ugyanannyi hímre, mint nőtényre, hiszen egyetlenegy is képes számos nőtényt megtermékenyíteni. Az ellenkező helyzet abszurdum volna. Így volt és van ma is minden állatfajnál, s így volt annál is, melyből az ember kialakult.

Ha az önfenntartás alapvető feltételeinél maradunk, az embernél sem változott a helyzet. Ha egy férfi és egy nő eltéved az őserdőben vagy a sivatagban, vagy éppen természeti katasztrófával kerül szembe, életben maradási esélyeik ugyanolyanok, mint az állatokéi. Az ilyen helyzetek túlélésére vonatkozóan a nő tudatos és ösztönös döntései egyenértékűek a férfiéval. Más azonban a helyzet, ha a szituációt az értelem olyan szférájába helyezük át, mely nem a pre-kannibál természetes evolúció, hanem éppen a kannibalizmus következményeképpen jött létre. Mindazon szellemi képességek tekintetében, melyek a kannibalizmusból eredeztethetők, a férfi magasabbrendű a nőnél. Az emberi faj géniusza a férfiakban fejezi ki magát. A művészet, a vallás, a természettudományok, a technika, de

még a konyhaművészet legmagasabb régiói is mind a férfiak birodalmába tartoznak. Férfidolog a tudományok tudománya, a filozófia is. A nők képesek ugyan megtanulni és megérteni a filozófiai eszméket, s még életüket is vezethetik ezeknek megfelelően, bennük azonban ezen a téren nem születnek meg nagy hatású és jelentős ideák. Ezért van, hogy a nagy gondolkodók, filozófusok és vallásalapítók mind férfiak, s ez így is lesz mindig. Ha egy nő kivételes sikereket ér el ezeken a területeken, valami bizonyára nincs rendben a nemi hormonjai körül. ...

A férfiak nem a tanulás lehetőségétől zárták el az asszonyokat, csupán enniük nem adtak agyvelőt! Az asszony értelmének a férféhoz hasonló magas szintre juttatása tanulás útján éppoly lehetetlen, akárcsak egy pápuát olyan intelligenssé oktatni, mint egy kínai. Ha egy emberfaj százezer évvel később vált kannibállá a másíknál, akkor hasonló intelligencia elérése érdekében további százezer év emberevésre van szüksége, nem pedig tanulásra. ...

Az asszonyoknak nincs szükségük semmiféle változásra, mert abszolút tökéletesek mind önmaguk, mind pedig férjeik, vagy az emberiség viszonylatában. Női feladataikat senki és semmi nem teljesítheti jobban, mint ők. ...

Az emberi értelem mindig tévhitek és csalóka képzetek igájában vergődött, s a férfiak mindig inkább, mint asszonyaik. Gyakori, hogy egy férfi belegabalyodik a problémáiba, elveszti a helyes áttekintést és józan ítélőképességét; tévutakra vezet a düh, a bosszúvágy vagy képzelt jogokhoz való ragaszkodás. Sajátos lelkeségével ilyenkor egy asszony visszatarthatja őt kétségbeesett és szélsőséges cselekedetek elkövetésétől, bizonyítva egyúttal, hogy igazi nő, s nem erőltetetten felokosított kreatúra.

A család irányításának, s a döntések meghozatalának azonban mindig szilárdan a férfi kezében kell lennie. Az ember a majom utóda, s az is marad, s nincs majomcsoport, melyet nőtény vezetne. Az ilyen csoport igen rövid idő alatt elpusztulna, még akkor is, ha a „nagyasszony” beszélne latinul, tudna telefonálni, vagy képes lenne ideggáz előállítására. ...

Egy másik jelenség, amely a kannibalizmus nyomán született erre a világra: a *szégyen*. Ez a dolog igen hasznos lenne, ha például a kollektív tömeggyilkosságokra vonatkozna, hiszen ebben az esetben ismeretlenek volnának a háborúk és nem lennének generálisok. Ám minthogy sajnos egyedül a nemi szervekkel áll összefüggésben, tökéletesen felesleges. ...

A szexuális aktus eredetileg csupán a szaporodást szolgálta, s így volt ez az embernél is. Utódok létrehozására ma sincs más megoldás. Egészen illogikus és alaptalan ötlet a szégyen és a bűn érzetét társítani hozzá, kivált, ha az ember a szaporodással Isten akaratát és parancsát véli teljesíteni. Hogyan volna lehetséges, hogy az isteni parancsolat csak egy szégyenteljes és vétkes cselekedettel teljesíthető? Csakhogy ez az ellentmondásos bűntudat és szégyenérzet az ember esetében nem teljesen alaptalan, és semmiképpen sem az úgynevezett *magasabb erkölcsiség* folyománya. ...

A nemi élet gyilkosságok útján vált egyre intenzívebbé, s miközben korábban soha nem tapasztalt, mind hevesebb élvezetek forrása lett, fokozatosan kialakult a hozzá társuló bűntudat is. Ez, és egyedül ez az oka annak, hogy a nemi

aktust a legkorábbi időktől fogva minden mitológiai hagyomány tisztátalannak tekinti, s ez az érzés él bennünk a mai napig is. A kannibalizmus néhány százezer éves gyakorlata mélyen elültette ezt a bűn- és szégyenérzést az emberi tudatalanban. Minthogy pedig a tudatalatti tartalmak öröklődnek, ez az érzés vörös fonalként húzódik végig az emberi történelmen, s nem tűnik el, míg csak ember él a Földön.

A szexuálisan rendellenes emberi lény még mindig nem tudja: vajon a nemi aktusnak csupán a szaporodást kellene-e szolgálnia, vagy a vágyak kölcsönös kielégítésének eszköze, ha eredeti célja bizonyosan nem teljesül is? Szabad-e gyakorolni csakis az élvezet érdekében? És helyes-e megakadályozni vagy megszakítani a terhességet?

Az ember mindezt megcselekszi. És bármit tesz, szilárd meggyőződése, hogy azért teszi, mert sokkal intelligensebb az állatoknál, s amit cselekszik, az maga a *haladás*. Ám sajátos szexuális magatartásának semmi köze sincs a természetes fejlődéshez vagy a magasabb intelligenciához. Ha lenne, az elefántok sokkal nagyobb mértékben volnának érdekeltek a szexualitásban az egereknél, pusztán fejlettebb értelmük következményeként. ...

Mint már említettük, a testszövet elvesztése egyike azoknak a nagy változásoknak, melyek az agyvelő-évés, és a hormonháztartás emiatt való átalakulása folytán következtek be. Szinte mindenütt a világon alacsonyabb a hőmérséklet, mint az emberi testben, melynek minden körülmények közt 36 °C közelében kell maradnia. A hideg levegő nemcsak a test felületére hat, de a lélegzéssel eljut a belső részekig is. Amikor a testszövet gyérülni kezdett, az emberi szervezet belső energiaforrásai mind kevésbé voltak képesek biztosítani a kellő hőmérsékletet. ...

A gerinceseknek több okból is az orrukon át kell lélegezniük. Ez egyebek közt valamelyest előmelegíti a beáramló levegőt, mely így kevésbé hűti le a tüdőt. A csusasz majom orra így egy természetes folyamat következtében fokozatosan elkeskenyedett és meghosszabbodott. Ám míg a keskeny és hosszú orr felmelegíti a beáramló levegőt, ő maga erősen lehűl. Minthogy pedig ekkoriban még alig emelkedett ki az arcból – amint az a majmoknál ma is látható – egyúttal hűtötte az egész fejet, s benne az agyvelőt is. Ennek elkerülésére ki kellett emelkednie a fej fő tömegéből, az arc felületéből, s így jött létre a jellegzetesen emberi orr annak a védőintézkedésnek következtében, melyet a Természet foganatosított az emberfaj maga-okozta rendellenességének ellensúlyozására. ...

A testszövet eltűnésével, meggyengült a szervezet ellenálló képessége is, és az embert mind gyakrabban támadták meg a legkülönfélébb betegségek. Szellemi képességei azonban még nem voltak elegendők ahhoz, hogy ruhákat készítsen magának, bár a sokféle növényi rostanyag rendelkezésére állt volna. Ám a kannibalizmus megtanította egy igen értékes ismeretre. Tudta, hogy az agyvelő fogyasztása jót tesz az agynak, a máj a májnak és a szív a szívnek; s felfedezte, hogy a húsevés belülről melegíti a testet. Nem számlálta: *érezte* a kalóriákat. ...

Az eredetileg vegetáriánus fél-ember–fél-majom vadászni kezdett hát az állatokra, s lassan ragadozó húsevővé vált. Eleinte egereket, patkányokat vagy nyulakat evett, de

hamarosan nagyobb zsákmányra is szemet vetett, s a paradicsomi béke közte és az állatok között örökre véget ért.

... Ez az *újfajta* kannibalizmus tehát egészségi okokból született meg. Az embert nem a magasabb értelem emelte idáig, hanem a meztelenség kényszerítő ereje szorította rá erre a megoldásra.

A szükség nem intelligensebbé, hanem leleményesebbé teszi az embert, ám csak adott intelligenciája határain belül. Az ember intelligenciája pedig a kannibalizmusban és a kannibalizmus által született, s *találékonysága soha nem lesz képes túllépni eredet-szabta határain, bármily nagy szükség is volna erre a lépésre. ...*

Az emberiség egész története során állati szerveket és testrészeket használtak a betegségek gyógyítására és az emberi szervezet erősítésére. Ezen az elven alapul szinte minden emberfaj orvostudománya, beleértve a hagyományos kínai orvoslást is. Még egyes, átlagon felüli beleérzőképességgel megáldott nyugati orvosok is javasolják májelégtelenség esetén a máj fogyasztását, az emberek pedig gyakran azzal buzdítják a kisgyerekeket szív, máj vagy zúza lelke-sebb fogyasztására, hogy ez jót tesz saját szívüknek, májuknak vagy gyomruknak, ahogy tréfásan – s nem sejtik, hogy a tréfa igaz – állatok agyvelejének fogyasztását is ajánlják nekik, hogy okosabbak legyenek. A ma elfogadott tudományos nézet szerint mindez érdektelen és tartalmatlan babonáság. ...

A vegetáriánus majom, aki önnön csupaszságának következtében kénytelen volt ragadozóvá válni, sokáig nem sok örömet talált ebben a sajátos gyógyzó módban, mert fel kellett fedeznie, hogy a hús, kivált a véres hús fogyasztása fokozza az agresszivitást. Ez eleinte bizonyára nem zavarta különösebben, ám amikor a többiek, s különösen ellenfelei és vetélytársai is hasonlóképpen agresszíveké váltak, még mohóbban kellett rávetnie magát az újfajta táplálékra.

Eleink ezután rövidesen fel kellett hogy ismerjék: minél vadabb, agresszívebb volt az elfogyasztott állat, annál *bátrabb* lett, aki a húsból evett. Ebben az időben a barlangokban és más, az ember által látogatott helyeken a gyík-, nyúl- és patkánymaradványok mellett hirtelen feltűnnek a vadmacskák, farkasok, rókákat, és egyéb ragadozó állatok csontjai, és sokkal nagyobb arányban szerepelnek a fellelt maradványok közt, mint amekkora hányadát alkották az akkori faunának. A normális, átlagos megoszlás szerint általában mintegy ötven növényevő állatra jut egy ragadozó, ami azt jelenti, hogy az ősember konyhai hulladékában jelentősen nagyobb számban kellene előfordulniuk a növényevők, mint a ragadozók csontjainak. A valóságban azonban a maradványoknak közel fele, olykor még ennél is nagyobb része származik ragadozóktól. ...

Ettől az időtől kezdve az ember már ragadozó volt és meg is maradt annak. Képes volt tartós ruhákat készíteni magának, és nem volt többé szüksége húsról, hogy melegen tartsa szervezetét. Továbbra is igen fontos maradt azonban számára az agresszivitás, a *bátorság*, mely a sikeres fennmaradás záloga volt. A siker pedig mindig és csakis mások rovására volt elérhető. Mindezek során az ember szem elől tévesztette azt a tényt, hogy ő maga is a maga keltette disharmónia áldozatává válik, s ez a helyzet egészen napjainkig semmit nem változott. ...

A húsevés az agresszivitáson kívül szellemi zavarokhoz és téveszmék kialakulásához is vezet. Az embereket türelmetlenekké, keményszívűekké, önimádókká, kötekedőkké és kegyetlenekké teszi. Ezzel párhuzamosan csökken, vagy egészen meg is szűnik bennük a megfontolt és bölcs gondolkodásra való képesség. Az elhamarkodott és téves ítéletek, s a szellemi látás hiánya egész társadalmakat vezettek tévútra és irányítottak hamis célok nyomába. Az ember nem volt képes megkülönböztetni többé egymástól a fontosat és a jelentéktelent. Az agresszivitás néhány emberöltő alatt felgyülemlett a tudattalanban, túllépte az elviselhetőség határait, és erőszakos cselekedetekben, csatákban és háborúkban kellett levezetni. A húsevés okozta pszichikai ártalmak csak másodlagos jelentőségűek az emberi agyra és gondolkodásra gyakorolt hatások mellett.

Másként kifejezve: egy vegetariánus teremtmény, mint amilyen az ember is volt, nem térhet át a húsevésre büntetlenül. Ha ugyanis ragadozó bestiává válik, ennek megfelelően is fog viselkedni. Ekkor az intelligencia nem hat mérséklőleg az agresszivitásra – éppen ellenkezőleg. Fogak, karmok és szarvak helyett a magas, de tévútra futott intelligencia által kiesztelt, sokkal bonyolultabb fegyverekkel fogják megvívni a harcokat.

Ezt: a húsevés következményeit feltáró elemi filozófiai igazságot az emberiség nagy gondolkodói és prófétái már negyvenezer évvel ezelőtt felismerték.

Amikor abban az időben az egyre szaporodó agyi rendellenességek következtében Mezopotámiában, s később Eurázsia más részeiben is fel kellett hagyni az emberevéléssel, valóban nem lett volna szükség további háborúkra, hiszen ezeket eladdig csakis a kannibalizmus céljaiból folytatták. Negyvenezer évvel ezelőtt legfeljebb ha negyvenmillió ember lakta a Földet, s még Krisztus idejében is csak mintegy kétszázmillióan voltunk. Bőségesen volt tehát *élettér*; s anyagi okokból semmiképpen nem volt szükség arra, hogy az emberek egymás ellen hadat viseljenek. A kannibalizmus megszűnté mégsem hozta meg az emberiségnek a régóta vágyott békességet, mert a ragadozóvá vált növényevő majom tudat alatti agresszivitása eddigre oly mértékben felfokozódott, hogy eztán is folytatnia kellett a hadviselést.

A húst nyersen fogyasztották, s nem azért, mintha nem lett volna tűz, ami fölött megsüthették volna, hanem mert jól tudták, hogy ez még agresszívebbekké; „*bátrabbakká*” teszi őket. A törzsek között értelmetlen háborúk lángoltak fel, s az emberiség még többet szenvedett, mint a kannibalizmus idején. ...

Ezekben az időkben filozófusok és gondolkodók voltak az emberiség vallási vezetői – ugyanők gondoskodtak a testi és szellemi jólét és egészség fenntartásáról is – és minden tekintélyüket és befolyásukat latba vetették a kannibalizmus felszámolása érdekében. Amikor pedig látták, hogy ettől még korántsem következik be a béke, melyre áhítoztak, mert a vért szűrő és húst marcangoló ember továbbra is agresszív, vad és harcias maradt, megpróbálták rávenni őket, hogy e bátorság-drog élvezetéről lemondjanak. ...

Jól tudták, hogy az emberek nem fognak hinni egy másik embernek, így az Istenhez kellett folyamodniuk. Ám egyszerre még maga az Isten sem követelhetett túl sokat

szellemileg eltorzult hasonmásától, ezért először csak arról lehetett beszélni, hogy helyteleníti a nyers hús fogyasztását, és a vérivást.

A történet érzékletes leírásával ismerkedhetünk meg a különféle népek mitológiájában, beleértve a Bibliát. Mózes első könyvében Isten a Vízözönt követően halállal fenyeget mindenkit, aki öl. Azt is parancsolatba adja, hogy tilos megenni a nyers húst, valamint a vemhes állat húsát. Az a tény, hogy ugyanabban az összefüggésben említődik a gyilkosság és a nyers hús fogyasztása, nem véletlen, hanem a kettő szoros összefüggésének világos kifejeződése. ...

Csak hogy a dolog nem egyik napról a másikra ment végbe: Európában és Kínában a nyers húst egészen 3000 évvel ezelőttig még tudatosan fogyasztották, hogy a harcban ügyesebbek és bátrabbak legyenek. ... Mintegy 700 évvel ezelőtt a tatárok sebet ejtettek lovaikon, és megitták a kicsorgó vért; nem azért, mert nem találtak vizet, hanem mert szükségük volt a *bátorságra*, hogy az akkor ismert világ felét meghódíthassák. ...

Néhány ezer év elteltével az „istenek” újabb lépést tettek. Megint „szóltak” az emberekhez; Indiában, a Mediterráneumban, s később a világ más részein is. A vallási vezetők, bölcsök és próféták kijelentették, hogy Isten megtiltotta bizonyos állatok húsának fogyasztását. Nem mondták meg, hogy miért, csupán felsorolták a kérdéses állatokat. Ha megvizsgáljuk a megnevezett fajokat, kiderül, hogy olyan ragadozókról, mindenevőkről, növényevőkről vagy dögevőkről van szó, melyek húsának fogyasztása felkorbácsolja a nemi vágyakat. A próféták ahhoz is ragaszkodtak, hogy a megengedett állatok húsát is csak akkor szabad megenni, ha a vér már tökéletesen eltávozott belőle. Ráadásul megjelölték a hét egy bizonyos napját, melyen tartózkodni kell mindenfajta hús fogyasztásától, s előírtak évente egy teljesen hústalan hónapot is. ...

Igaz, hogy a háborúk nem szűntek meg, és soha nem is lesz lehetséges véglegesen megszabadulni tőlük, mert az ember ehhez már túlságosan beteg és romlott. Ám a táplálkozás új módja vitathatatlan előnyöket is hozott az egész emberiség számára. Az emberek kevésbé veszekedősek lettek, s képesekké váltak arra, hogy békés szellemi tevékenységeknek szenteljék magukat. A táplálék ugyanis mélységes hatást gyakorol a gondolatokra – *azok vagyunk, amit megesszünk*. Az erőszakosság *ehető*, éppúgy, mint az intelligencia.

A széles alapokon nyugvó filozófia elérte fejlődésének tetőpontját. Az ember belevetette magát a természet tanulmányozásába, újra felfedezett bizonyos igazságokat, és életét ezek értelmében alakította. A lelki béke lehetővé tette számára, hogy olyan életet élhessen, melyben képessé vált magában az életben örömet találni. El tudta választani a lényegest a lényegtelenről, s így nem tette életét feleslegesen és túlságosan bonyolulttá. Minthogy pedig a tudás, ha nem párosul filozófiai bölcsességgel, haszontalan és veszélyes; ebben az időben azok az emberek válhattak tudóssokká, akik egyaránt képesek voltak behatolni az anyag és a szellem világába, s a felfedezett dolgok közül csakis azokat használták, s mások számára is csak azok használatát engedélyezték, melyeknek nem csak azonnali előnyei voltak tapasztalhatóak, hanem hosszú távon is kedvező hatá-

sukra lehetett számítani. Az ember akkoriban azzal is tisztában volt, hogy része a természetnek, s tanulmányoznia kell annak szabályait és törvényeit, ha testi és szellemi egészségben akar élni. Az emberek ma már ritkán rendelkeznek ezzel a fajta tudással, s a mai, *egyetemeknek* nevezett doktorátus-gyárakban bizonyosan nem találkozhatunk vele. ...

Egyes civilizációkban teljesen tilalmas volt a húsevés. Indiában majdnem minden rassz évezredek óta vegetáriánus. Ennek köszönhető, hogy nemcsak a földkerekség legpasszívabb életfelfogású népei, hanem eljutottak a legmagasabb kozmikus és bölcséleti magasságokba, amiket ember valaha is megközelíthetett. ...

A legkorábbi időkől fogva rendkívül szigorú böjtparancsolatok (általában a teljes vegetarizmus) vonatkoztak azokra az emberekre, akik a végső igazságok mély meditáció segítségével és útján való keresésének szentelték életüket: a különféle vallások szerzeteseire. Még a primitív törzsek gyógyítóemberei is szigorú böjtöt tartottak és tartanak mind a mai napig. A legnagyobb filozófusok jelentős hányada követett vegetáriánus életmódot. Eredetileg a kereszténységnek is megvoltak a maga mezopotámiai mintákat követő pontos böjtparancsolatai, melyek minden héten három, s ezenkívül évente további negyven hústalan nap megtartását írták elő.

A protestánsok voltak az első vallásfelekezetek, akik mintegy száz évvel ezelőtt évi egyetlen nap kivételével elvetették a böjtöt. A pápával szembeni engedetlenség jegyében döntöttek így, de lázadásukkal csakis önmaguknak ártanak. A katolikusok továbbra is megtartották a böjtöt; nem azért mert tisztában voltak értelmével és előnyeivel, csupán mert úgy hitték, hogy ezzel a pápa kedve szerint cselekszenek. Minthogy azonban a legtöbb katolikus a nyugati világban él, s napjainkban az ottani primitív materialista civilizáció martalékául esik, áldozatává válik az arra jellemző szellemi, lelki és erkölcsi gyengeségeknek is. Ma a világnak ebben a részében az embernek nem kell korlátoznia önmagát és vágyait. Megrothadt testét és lelkét kényelemmel és élvezetek halmozásával kívánja méregteleníteni, s tobzódással tölteni halálraitélt civilizációjának végnapjait. Miután már minden széket és pamlagot süppedős és lágy kárpitozás borít, már csak egy kemény és durva tényrt kell félresepni az útból: a böjtöt. Nem volt nehéz a dolog, hiszen a *tudósok*, ezek a szellemi pigmeusok kész voltak megmagyarázni az embereknek, hogy a böjt csupán a régmúlt időkől eredő oktalán és értelmetlen, vallásos babonáság. Az emberek tehát nem böjtöltek többé.

A katolikus egyház egyik utolsó vezetője már nem tűrhette tétlenül, amint folyamatosan megszegik a parancsolatokat, s végleg elvetette az Isten által parancsolt böjt kötelességét. Ha nincs tilalom, nincs bűn sem, s ha nincs bűn, bűnhődés sincs. Meg akarta könnyíteni hívei számára a mennyországba vezető utat, ám döntésével éppen az ellenkezőjét érte el. Ezzel a történelmi cselekedettel a katolikusok paradicsommá akarták varázsolni a Földet, de csak az állatoknak és az embereknek szánt vágóhidak és mészárszékek számát sikerült megtöbbszöröznük; mintegy százmillió ember szabadult fel a filozófiai gondolkodás utolsó maradványainak nyúg alá. Olyan életformát hoztak létre,

amely mentes a bölcsellettől és ellenséges minden emberrel szemben, s ami ellen mára már maguk is lázadnak. Lenyűgöző méretű háborúkat viselnek, melyek az emberiség szüntelen előrehaladásával párhuzamosan mind kiterjedtebbekké és kegyetlenebbekké válnak. Az emberek megcsömöröltek saját legbenső agresszivitásuktól, s lassan önmaguk áldozataivá lesznek.

Néhány szám segít elképzelni, hogyan áll ma a világ a húsevással. Egy ember évente átlagosan a következő mennyiségeket fogyasztja el: India: 1 kg; Japán: 3 kg; Pakisztán: 4 kg; Burma: 6 kg; Kína: 8 kg; Oroszország: 28 kg; Németország: 67 kg; Nagy Britannia: 69 kg; Egyesült Államok: 92 kg. ...

Vajon a világ mely táján élnek legnagyobb számban a szellemi nyomorékok, a neurotikus *sikeremberek*, akik hiába keresnek megoldást éppoly torz és beteg pszichiatereik rendelőiben? Hol található a legnagyobb számú pszichiátriai gyógyintézmény, idegklinika, kórház, orvos, gyógyszergyár és *páciens*, aki orvosa rendelvényére engedelmesen nyeli tonnaszámra a legkülönbözőbb készítményeket? És hol a legmagasabb a bűnözés aránya, melyhez hasonlót az emberiség története során soha még nem tapasztaltak, s mely évről évre még mintegy húsz százalékkal emelkedik? Hol annyira erős a tudatalatti vágyakozás a gyilkosságra, kínzásra és más aljasságokra, hogy ez a szellemi éhség csak a nap mint vetített, gyilkosságokról, kínzásról és egyéb aljasságokról szóló filmek ezreivel enyhíthető?

Hol váltak a fegyverek és a nemi szervek a felnőtt férfiak legkedvesebb játékszereivé? Hol a legnagyobb a kereslet és az éhség az értelmet kábító, vagy a szerelmi vágyat fokozó drogok iránt, hogy az emberek különleges tapasztalatokat és soha nem érzett gyönyöröket élvezhessenek az elkerülhetetlen katasztrófa és végromlás bekövetkezése előtt? Hol jelenti a haladás a legnagyobb veszedelmet, és hol szenvedte el a természet a legnagyobb károkat? Hol nyilvánították a filozófiát improduktív tudománynak, és hol vált a birtokolt anyagi javak mennyisége a férfi értékének legfontosabb mértékévé? Hol lázad az ember saját életformája ellen anélkül, hogy képes lenne megnevezni elégedetlenségének valós okait? ...

Úgy tűnik: azzal, hogy a húsevés fokozza az agresszivitást, napjainkban egyedül az ebtenyésztők és a mészárosok vannak tisztában, akik naponta tapasztalják, hogy kutyáik marconák, ingerlékenyek és harapósak lesznek, ha nyers hússal táplálják őket. A *tudósok* ebből sem vonnak le semmilyen következtetést, s azon a véleményen vannak, hogy a természet törvényei többé semmi módon nem vonatkoznak az emberre, *hiszen az ma már gépkocsival utazik*.

Fiziológiailag azonban az ember még ma is növényevő állat, aki nem alkalmazkodott a húsevéshez. Nincsenek ehhez szükséges rövid de vastag belei, melyeken át az emészthetetlen és mérgező anyagok gyorsan kiürülhetnek, s ugyanígy nincs elegendően nagyszámú pórusa sem, melyeken át a valódi húsevők szintén képesek a szükségtelen szubsztanciák eltávoztatására. Soha nem voltak karmai, és ragadozó fogazata sem. Élelemszükséglete és emésztőrendszere majom-kora óta mit sem változott. ...

Aki kiskorában nem kapott húst, soha nem fogja megkívánni – éppen ellenkezőleg, mindig is visszataszítóan

találja majd. Tanácsos volna a gyermekeinket vegetáriánusokká nevelnünk, hisz így nem szenvednek majd a hús hiányától, amikor a túlnépesedés következtében úgyszólván kevés áll majd rendelkezésre ebből a táplálékból. ...

Ma a Földön körülbelül 0.41 hektár megművelhető terület jut minden egyes emberre, s ha vegetáriánus életmódot folytatunk, ennek háromnegyede még elegendő egy emberi lény táplálékának megtermelésére. Egy húsevő népességnek azonban fejenként két hektárnyi területre van szüksége az állattenyésztéshez, s ez máris kétszer annyi, mint amennyi rendelkezésünkre áll. ...

Ugyanaz a tudatalatti bűnösségérzés, mely a kannibalizmus következtében alakult ki az emberben, s amely kihat nemcsak életére is, a kannibalizmus enyhébb, szelídebb formája, a húsevés tekintetében is kialakult. Az ember ebben az esetben is tisztában van vele, hogy tökéletesen ártatlan teremtményeket gyilkol meg, holott erre táplálkozása érdekében nem volna feltétlenül szüksége. A kényelmetlen érzésektől úgy igyekszik megszabadulni, hogy a húst lapos, kerek szeletkékké vágja fel vagy éppen kolbászokba tölti, hogy a legkevésbé se emlékeztesse arra, mit is eszik valójában, s csak vonakodva hajlandó arra gondolni, hogy a kedves és szeretetreméltó borjúnak átvágott torokkal és kimeredő szemekkel kellett elpusztulnia a tányéron lévő finom falatok érdekében.

Sok nép mondái és mítoszai beszélnek egy korról, amikor az ember még békében élt az állatokkal. Az emberben igen mélyen gyökerezik a vágyakozás ez után a világ után, s ma is éppoly élénk, mint valaha. Ezért alapít állatvédő egyesületeket, és tart maga körül hasznot nem hozó kedvenceket; öleket, macskákat és madarakat, melyekre szeretettel, néma csodálattal és valami homályos, megfoghatatlan irigységgel tekint. ... A felnőttek jól tennék, ha az istentiszteletek után, ahol oly csudálatos szavakkal biztosítják őket isteni küldetésük felől, papjaikkal együtt ellátogatnának a legközelebbi vágóhídra vagy mészárszékbe, s megnéznék, miféle vérfürdőt rendez Isten képmása a többi teremtmények között. ...

A BETEG AGYVELŐ

... Az agyvelő *anyag*, s eképpen adott térfogata van. A gondolat anyagtalan, s nincs kiterjedése. A gondolkodóképesség és az emlékezet az agyvelő működései, vagyis az anyagi, térben létező agy anyagtalan gondolatokat teremt és képes tudás, ismeret formájában tárolni azokat.

Az agyat körülveszi és védelmezi a koponya, mely alkalmazkodik, idomul az agyvelő méreteihez. Ha természetes fejlődési folyamat során egy állat értelmi képességei fokozódnak, növekszik agyveleje is, és vele arányosan a koponya. Az agy méretei és az intelligencia közt közvetlen összefüggés áll fenn, s az arány minden állatfajnál meghatározott. ... Eképpen ahol az intelligencia növekedésében a természetes evolúció hatása érvényesül, az agy és a koponya növekedése tökéletes összhangban, azonos tempóban és arányban történik. ...

Az emberrel azonban egészen más a helyzet. Az emberi fejlődés nem a természetes evolúció által megszabott mez-

gyén haladt. A magasabb intelligencia azáltal jött létre, hogy mesterségesen felgyorsították az agyvelő intelligenciát, sőt konkrét tudást hordozó szubsztanciáinak forgalmát. ...

Az elégtelen méretű térben növekedésre kényszerített agyvelő egyre nagyobb nyomás alá került, s természetes, hogy a koponya szűk belsejében torzulások következtek be szerkezetében: rendkívül finom, mikroszkopikus rostjai még vékonyabbak és még kanyargósabbak lettek. ... Az agyvelő rostjai, akárcsak a rádiókészülék huzalai szigetelőanyaggal vannak körülveve, hogy ne következhessek be nemkívánatos összeköttetések, rövidzárlatok. A szűk hely, az erős összehúzóerő következtében azonban az agy idegeit körülvevő réteg elvékonyodott, s szigetelőképessége elégtelenné vált. ... Az agy egy fontos pontján rövidzárlat keletkezett, s az a rész, mely az anyagon túli világ észlelésének (minden élőlény közös képességének, melyen keresztül a lét oka és célja megvilágosodik, s értelmet nyer az élet) központja volt, megbénult.

Amikor ez a fizikai károsodás minden emberi lény agyvelejét elérte, az emberiség elveszítette tudását múltjáról és eredetéről. Nem tudta többé, hogy valaha ép lelkű és szellemű majom volt, s hogy emberré válása miképpen ment végbe. ...

Ugyanekkor veszett el a képesség a másik ember gondolatának felfogására, és a gondolatok beszéd nélküli közlésére. A legjelentősebb veszteség azonban az volt, hogy örökre eltűnt a múlt, a jelen és a jövő érzékfeletti úton való megközelítésének és megismerésének képessége. Ettől kezdve az ember soha többé nem pillanthatott bele az anyagon túli világ mélységeibe, ahol az eredet, a cél és a lét értelme rejtezik. Ez időtől fogva nem tudja, hogy léte a *szellem*, az *anyag-szellem*, a *szellem-anyag* és az *anyag* végtelen óceánjában lebeg, mely szubsztanciák tökéletes harmóniában együttesen hordozzák és tartalmazzák az élet és a világegyetem célját, értelmét és jelentését. Nem tudja, hogy ennek az örök harmóniának érintése, érzékelése olyan boldogság forrása, mely az életnek egymagában is értelmet ad. S nem tudja többé azt sem, hogy ő maga is, akárcsak minden lény, része ezeknek a szubsztanciáknak, s valódi enje, lelke örök és megronthatatlan, éppúgy, mint az anyag s a többi elemi minőségek.

Ezóta a veszteség óta gyarló testi érzékszerveivel csakis anyagi természetű dolgok érzékelésére képes. Lát, hall, tapint, ízlel és szagol. Képességei és lehetőségei az anyagra irányulnak, mely a világegyetem legdurvább és legprimitívebb alkotóeleme, s ebben keresi az elveszített, megnevezhetetlen értékek, s a vágyva vágyott ismeretlen pótlékát. Képtelen azonban felismerni gyötrelmeinek valódi okát. Önmagát is pusztá anyagnak tekinti, mert képtelen lévén más szubsztanciák érzékelésére, azt hiszi, hogy teste és enje azonosak.

Tudata legmélyén azonban érzi, hogy eszméi megcsalják. Titokban reméli, hogy tudatalatti sejtelméi, előérzetei, melyeket örökölt, s melyeket kiirthatatlanul hordoz szívében, igazak: hogy van valami, ami magasabbrendű, mint az anyag, hogy létezik egy szellemi világ, amelyben neki is helye van, s hogy élete a pusztá létén túli jelentést is hordoz. Hőn vágyik arra, hogy bizonyosságot nyerjen mindezek felől, ha azonban szembetalálja magát a

bizonyítékokkal, kételkedni kezd pontosságukban és megbízhatóságukban. ...

Az ember minden bajának és szenvedésének kezdettől fogva spirituális okai vannak. Ezek a bajok pedig nem orvosolhatók az anyagi világ által kínált gyógyszerekkel, amiként szellemi erőfeszítésekkel a valódi fizikai problémák leküzdhetők. Hosszú és gyötrelmes történelme során az ember nem volt képes felismerni ezt az elemi igazságot. Hogy felfoghassa; az érzékfeletti érzékelés képességének elvesztése folytán a teljességet nem tudja többé meg tapasztalni, tisztában kell lennie jónéhány kozmikus alapigazsággal.

A világegyetem különböző szubsztanciákból áll, s köztük csupán alárendelt szerepet játszik az anyag. Ezek a szubsztanciák egy értékskálán helyezkednek el, amely megmutatja egyben keletkezésük sorrendjét is: *szellem, szellem-anyag, anyag-szellem* és *anyag*. Az értékrend csúcsán található szellemből ered minden más szubsztancia. A szellem – összhangban az emberi elképzelésekkel – kimeríthetetlen. ...

A négy szubsztancia mindegyike független és elkülönült a többitől, s mindegyik megtartja önmaga tulajdonságait. Az anyag nem tartalmaz szellemet, a szellem-anyag anyag-szellemet, s a szellem anyagot, habár egymással sokféle módon léphetnek kapcsolatba.

Van azonban egyetlenegy kivétel, s ez a világegyetem legnagyobb csodája: az élő teremtményekben mind a négy elemi minőség egyszerre van jelen és együttesen működik. Ezzel a ténnyel minden romlatlan élőlény tisztában van, s mind tudatosan *bánik* vele. Ez a világ minden élő teremtményének önmagán túli jelentése és létük értelme.

Az élőlények eképpen a Világegyetemet alkotó négy elemi minőség egyesülései. Egyedül ez a szoros egyesülés rendelkezik valódi tudatossággal. Ha a négy szubsztancia bármelyike is hiányzik az egyesülésből, az élőlény elveszti az egyetemes tudatosságot, s megszűnik élőlény lenni. ...

Néhány dolgot meg kell említeni az élőlényeket alkotó egyesült elemi minőségek szerepéről: az élőlény anyagi része a test, melyhez tartozik a központi idegrendszer és az agyvelő. Az anyag-szellem az összekötő kapocs az anyag és a tökéletesen anyagtalanság között. Ilyen összekötő kapocs az anyagi természetű agyvelőben székelő tudás és emlékezet.

E két dolog, bár székhelyük az agyvelő, nem anyagi természetű. Mindazonáltal az emlékezet sem tisztán anyagtalanság, csupán egy gondolat lenyomata az agyban; másolat, mely ismét lemásolható, s anyagtalanság gondolatként az agyból csak ekkor sugározhat elő. Az emlékek az agy nucleusaiban tárolódnak, melyek látható, anyagi képződmények. Emlékképekké azonban csak akkor válnak, amikor kapcsolatba kerülnek az emlékezzel. Önmagukban nem azonosak semmiféle emlékekkel vagy gondolattal, inkább csak az agyvelő anyagának és az anyagtalanság emlékezetnek keveredései; s az őket összetartó anyag vagy energia az anyag-szellem.

Hasonlóképpen az illat sem anyag, hanem az anyagba ágyazott félig anyagi szubsztancia. Az anyag a fizikai energia egy létformája, s az energiának nincsen szaga. Az anyagi szubsztanciák, melyek anyag-szellemi minőségeket – illa-

tot, emlékeket – tartalmaznak, átviszik ezeket arra, aki elfogyasztja, felfalja őket. Ekkor pedig az anyag-szellemi létformák emlékezet különös módon arrafelé húzódik, ahol magával rokon minőségek találhatók, az agyba.

Míg a tudás és az emlékezet anyag-szellemi természetűek, a gondolat már tökéletesen anyagtalanság. Csak akkor születik meg az emlékezetből és a tudásból, ha a lélek akaratának segítségével anyagi burkát áttörheti, levetheti. De vajon hol van az élőlényeket alkotó harmadik szubsztancia, a szellem-anyag?

A Világegyetem egy különböző alkotórészekből álló, anyagtalanság kozmikus energiával telt végtelen óceán. Nincs élőlény, mely ezek nélkül az energiák nélkül létezhetne. Ez maga az *életerő*, melyet minden lény minden lélegzetvétellel magába fogad bizonyos idegvégződéseken keresztül, melyek a legtöbb állatnál az orrban helyezkednek el. Az indiai filozófia céloz ennek a *pranának* nevezett kozmikus energiának a létezésére. A modern tudomány nem tud ilyen minőségről, és elutasítja létezésének a gondolatát. A *prana* nem anyag, és nem is szellem, hanem szellem-anyag, mely rangban közvetlenül a szellem után következik. Minden lény önálló életének kezdete, amikor először lélegzi be a *pranát*. A *pranának* természetesen semmi köze nincs a levegőhöz, és éppúgy jelen van az űrben is, ahol nincs levegő. Amikor behatol a testbe, átjárja azt, és elraktározódik azokban a központokban, amelyeknek pontosan ez a rendeltetésük. Nagy része az agyban foglal helyet.

Amikor az éber agy kapcsolatba kerül a *prana* anyagtalanság energiájával, az adott állatfajra jellemző meghatározott hullámhosszú rezgéssé alakítja azt, akárcsak egy rádióadó, mely a betáplált energiát a kívánt frekvenciákon sugározza ki. A különbség az, hogy az agy tökéletesen anyagtalanság energiát használ el, míg az adókészülék materiális energiát, elektromosságot használ fel. A *prana* a testbe hatolása után az agyon keresztül már ilyen módosított formában egy különleges rezgésként, *adásként* sugárzik ki úja a külvilágba, ám ez az adás „néma”; közlendőt, gondolatot nem tartalmaz. Az adókészülék is bocsát ki rádióhullámokat, ha bekapcsolják, de ez a sugárzás még nem szöveg vagy muzsika.

A szöveg vagy a muzsika, mint intellektuális tartalom, előbb más eszközök segítségével meg kell hogy szülessen, s csak aztán lehet rábízni a kimenő hullámokra. Hasonlóképpen rakódik tartalom az *üres prana*-hullámokra, amelyeket az agy szüntelenül „vesz” az öt körülvevő világából, s amelyek tehát a legkülönbözőbb eredetűek.

Mi lehet ez a különös forrás, mely az intellektuális tartalmat meghatározza? A szellem, mely része a teremtő szellemnek, minden létező eredetének, s mely az élőlényekben jelenvaló legmagasabbrendű minőség. Ez az egyedüli kreatív szubsztancia, és ebben fogannak azok a tartalmak, amelyek a *prana* hullámain gondolatok formájában szökkennek ki a világmindenségbe. Ugyanígy a szellem akaratával másolódhatnak az agyban tárolt emlékek a *prana*-hullámokra, s támadhatnak fel, mint megismételt gondolatok.

Az agy eképpen tehát nem intellektuális tartalmak *előállításója*, csupán transzformátor szerepét tölti be, amely egyebek közt végzi a *prana*-hullámok átalakítását. ...

A gondolkodás folyamatának igen fontos eleme, hogy a gondolatok az agyból *kisugároznak*, hiszen csak ebben

az esetben képes őket egy másik lény érzékelni, felfogni. Az ép és egészséges teremtmények agya és központi idegrendszere ugyanis nem csupán kisugározza, hanem *veszi* is az anyagtalán gondolathullámokat. A gondolatok nem csak arra tartoznak, aki gondolja őket, de szolgálják az állatok egymás közti kommunikációját is, amely által ezek képesek összetett közös tevékenységek folytatására is.

Az élő teremtmények tehát csodálatraméltó módon nemcsak hiánytalanul tartalmazzák és egyesítik a világegyetemet alkotó szubsztanciákat, hanem szüntelenül megismélik, mintegy mozgásban tartják a teremtés folyamatát is, melyben együtt vesznek részt a kozmosz alapvető minőségei. Eképpen új dolgok születhetnek mind az anyagi, mind pedig az anyag feletti birodalmakban.

A számtalan élőlény tehát megannyi különböző nagyságú és erejű mikrokozmosz. Erejük és lehetőségeik függenek az általuk elért természetes fejlettségi szinttől és arányban állnak valós szükségleteikkal. Ez vonatkozik az anyag feletti világ érzékelésének képességére is. ...

Ha azonban az univerzum négy alapminősége: a szellem, a szellem-anyag, az anyag-szellem és az anyag egyesültek, hogy az élőlények megszülethessenek, magától adódik a kérdés: *mi volt a szellem célja mindezzel?*

Az élőlények végső soron nem önmagukban létező, zárt világok. Úgy alkottattak meg, hogy felismerjék: létük a világegyetem elemi minőségeinek egyesülése, és tisztelettel adóznak a teremtő szellemnek, amely eredendő okuk, amint eredendő oka minden létezőnek. Minden élő ekként cselekszik, függetlenül attól, hogy természetes fejlődése során az intelligencia milyen fokára jutott. ...

Ezzel bezárul és újból összekapcsolódik a teremtő szellemmel a kör, melynek része a világegyetem minden létfoka és minősége. Ami egykor szellem volt, majd szellem-anyaggá, anyag-szellemmé és végül anyaggá vált, most tudatos lényként felismeri a szellemet, s annak részeként ismer önmagára. Ez, és egyedül ez a világegyetem szüntelen változásának célja, melynek örökös körforgásában minden minőség felismeri végső forrását, a szellemet.

Egy ép agyú, egészséges állat valódi énjének nem csupán anyagi alkotóelemét érzékeli, hanem a többi szubsztanciát, beleértve a legvégsőt, a lelket is, s magát nem az anyaggal, hanem éppen ezzel azonosítja. Az állatok tudják, hogy lelkük a teremtő szellem része, s azt is, hogy örökkévaló és elpusztíthatatlan, akárcsak az anyagi, s az anyagtalán minőségek. Tisztában vannak tehát vele, hogy valódi lényük halhatatlan. ...

Ha a legmagasabb minőség tudása és felismerése egyenlő az imádkozással, úgy az állatok imádkoznak. ...

Az állatok összehasonlíthatatlanul tökéletesebb érzékfeletti képességekkel rendelkeznek, mint azt az ember képzelet. Képességeik többszörösek és többretegűek, ám ezek mindenkor és minden esetben éppen odáig terjednek csupán, ameddig erre önmaguk és a faj fennmaradása érdekében szükség van. Egy lénynek egészen másra van szüksége mint egy bálnának. Mindannyian egyformán képesek azonban felismerni, a szellemmel való azonosságukat, és felfogni, hogy halhatatlanok. ...

Az állatok érzékfeletti képességeik segítségével hangok nélkül teremtenek egymás között kapcsolatot. A legtöbb

állat csoportosan él, s gyakran közösen végeznek igen bonyolult tevékenységeket. Ezek *megbeszélésekor* nem használnak nyelvet; gondolatátvitel útján tervezik meg a dolgokat. A hordákban, falkákban, csapatokban mindig van egy vezérállat, aki gondolatai útján némán irányítja a többieket. ...

Az ember ma nem képes kielégítő magyarázatot találni azokra a meglepő jelenségekre, melyek azt sugallják, hogy az állatok rendelkeznek az érzékek feletti észlelés képességével. Az igazságot leginkább megközelítő régi okoskodás szerint előérzeteik, ösztönös megérzéseik vannak, vagy istenek, szellemek vezérik őket. A legprimitívebb magyarázatok a materialista jelenből valók, amikor az ember mindent az anyag síkján kísérel meg értelmezni. Történetek kísérletek arra, hogy ezeket a képességeket radioaktív hullámok, elektromágneses sugárzás, igen magas vagy rendkívül alacsony frekvenciájú hanghullámok, gravitáció vagy magnetizmus segítségével magyarázzák, de minden ilyen próbálkozás kudarcba fulladt. ...

Ha egy-egy ember valamely furcsa véletlen vagy szerencse következtében az öröklődő defektusok nélkül jön a világra, szükségképpen rendelkezik a hajdani képességekkel. ... Az érzékfeletti képességek esetén jelentkezése egyes embereknél semmiképpen sem tekinthető rendelkezésnek, csodának vagy a természet rendje elleni erőszaknak, eretnokségnek; éppen ellenkezőleg: ez az állapot jellemző minden egészséges és ép agyvelejű teremtményre, s valaha ilyen volt minden emberi lény is. ...

A romlatlan agyvelővel rendelkező ember képes a szellem segítségével úrrá lenni az alacsonyabb szubsztanciák, köztük az anyag felett. Ennek a képességnek a megnyilvánulásait tartják számon csodákként. E különleges képességek segítségével az ember képes behatolni az anyagon túli világba, felismerni és elbeszélni az ott tapasztaltakat, s így messzemenően befolyásolhatja az emberiség gondolkodását és életét. Az elmúlt 50 000 év során ilyen emberek álltak a nagy vallások megszületésének hátterében. ...

Minden embernek lehetősége van bizonyos fokú érzékfeletti észlelőképesség megszerzésére, s az ehhez szükséges gyakorlatoknak csupán egyike a meditáció. Minthogy az agy rendelkezése fizikai természetű, nagy jelentőségük van a testgyakorlatoknak és testhelyzeteknek. A meghatározott pozitúrákban végzett légzőgyakorlatok a *prana* felhalmozását szolgálják. A *prana* a levegővel egyidejűleg jut a testbe, és meghatározott úton kell nagyobb mennyiségekben az agyba bocsátani, ahol részben és időszakosan képes csökkenteni a betegség és torzulás hatásait. ...

Amióta az ember elveszítette a képességet felebarátja gondolatainak felfogására, egy újfajta gonosz ütötte fel a fejét világában: a hazugság lehetősége. Minden emberi lény él ezzel a lehetőséggel, hogy így bizonyos előnyökre tegyen szert. Ez az emberiség egyetlen általános elvi meggyőződése, amely szinte világvallásként kormányozza cselekedeteit és szavait, ám nem hozott mást, mint fájdalmat és szerencsétlenséget. Ha az ember nem vesztette volna el gondolatolvasó képességét, fel tudná fedni társa helytelen vagy gonosz szándékait, és megbüntethetné a bűnöst. ...

Ám az ember hatalmas tudattalan emlékezetében ott él az emléke annak, hogy gondolatait a többiek érzékelik,

s a gonosz szándék eképpen mindig napvilágra kerül és megtoroltatik. Ezért (anélkül, hogy ez ellen bármit is tehetne) bensője minden hazugságnál megfeszül, és bőre erősebben kezd verejtékezni. Ezeken kívül még több más reakció is végbemegy a testében, s ezek az úgynevezett hazugságvizsgáló berendezéssel mérhetők. ...

A hazugság beteg szokását igen nehéz, de nem lehetetlen levetkőzni. Aki erre szánja el magát, próbáljon meg három hónapon át még a jelentéktelen dolgokban is kínoosan őrizkedni minden túlzástól, s lassan döbbenettel veszi észre majd, hogy már képtelen hazudni. Ez a gyakorlat különösen ajánlható azoknak, akik közösségek tanítására vagy irányítására vállalkoznak.

Ha az ember agya többé már nem is működik gondolatok vevőkészülékeként, *adni* még éppúgy ad, mint amikor ép és egészséges volt. Ezt bizonyítják mindazok, akik atavisztikus módon többé-kevésbé ép aggyal jönnek a világra, képesek olvasni embertársaik gondolataiban, még ha ólommal bélelt kamrába is zárják őket, ami pedig a gondolatok kisugárzása nélkül nem volna lehetséges. Minden élő teremtmény gondolatai – beleértve a mentálisan beteg embert is – akadálytalanul áradnak a végtelen világ-egyetembe, mint a rádióadó elektromágneses hullámai. A különbség csupán az, hogy az anyag nem állhatja útját a gondolatoknak. ...

Az ember gondolatai kisugároznak, de a másik ember képtelen *venni* ezeket az adásokat. Ez azonban az igazságnak csupán az egyik fele. A teljes valóság ennél sokkal tragikusabb. A dolog úgy áll ugyanis, hogy a kisugárzó gondolatok mégiscsak eljutnak a másik ember agyába, ahol tudatos megértésre nem találhatnak ugyan, de befészkelik magukat a tudat alatti rétegekbe, és befolyásolják a mit sem sejtő ember gondolatait és cselekedeteit.

Ennek a ténynek köszönheti az ember azt a rettenetes jelenséget, amelyet tömegpszichózisnak nevez. A dolog azért rettenetes, mert az emberi gondolatok túlnyomó többsége tele van zavaros és gonosz tartalmakkal, amelyek hatnak az egész emberiség gondolkodására és cselekedeteire. Ezek a gonosz gondolatok észrevétlenül halmozódnak fel a tudatalattiban, és idézik elő a tömegpszichózis világméretű és gonosz jelenségeit. ...

Azok a bűnők, melyeket az emberek a tömegpszichózis hatása alatt elkövetnek, legtöbbször jogosultaknak és igazságosaknak tűnnek a szemükben, mert a tetteket egyfajta narkózihoz hasonlítható állapotban viszik véghez. Emiatt azonban semmivel sem kevésbé vétkesek, hiszen feladták önnön ítélőképességüket, s alárendelték magukat a kollektív tébolynak.

Míg a tömegpszichózis-jelenség kisebb csoportok esetében könnyen észrevehető és tettenérhető, annál nehezebb azonosítani ha nagyobb embercsoportról van szó; ilyenkor a legtöbb esetben észrevétlen is marad. Ilyen nagyobb, zárt csoport lehet például egy társadalom. Ez nem csupán fizikai, de szellemi, mentális egységnek is tekinthető, és alanya a tömegpszichózis egyik fajtájának, a *nemzeti* pszichózisnak. Ezt természetesen éppen az érintett nemzet tagjai vennék észre vagy ismernék be legutoljára. Ők ugyanis a mindannyiuk agyából sugárzó, s mindannyiuk elméjét átjáró erők hatása alatt gondolkodnak és cseleksze-

nek. Olyanok, mint egy milliányi adóberendezés alkotta hálózat, melyek mindegyike tudtán kívül egyben vevőként is működik. Így jön létre a jellegzetes nemzeti gondolkodásmód vagy nemzeti *karakter*, s belőle következően a nemzet életformája is.

Amint egy nép nem csupán néhány órán, de évtizedeken, évszázadokon át él ebben a koncentrált gondolati sugárözönben, ennek a tudatalattira gyakorolt hatása mind szilárdabban rögzül, s végül ösztönné kristályosodik. Mint-hogy pedig az ösztönök – régi- vagy újkeletűek, mélyek vagy felületesen bevésődöttek – öröklődnek; örökletes az úgynevezett nemzeti karakter is. Ezek a bevésődések azonban nem évmilliók, csupán a viszonylagos közelmúlt nyomai s így aránylag könnyen változnak meg vagy tűnnek el, ha például valaki huzamos időn át él távol hazájától; népe *sugárzási zónájától*.

Minden nemzet a saját gondolkodásmódját és magatartását tekinti egyedül helyénvalónak. Csak kívülálló képes érzékelni a különbségeket, s a maga számára véleményt kialakítani. Mivel azonban a kívülálló szükségképpen egy másik nemzet tagja, melynek szintén megvan a maga nemzeti pszichózisa, egyetlen vélemény sem lehet valóban objektív és elfogulatlan. Értelmetlen tehát a mások meggyőzésére és megváltoztatására törekedni, hogy úgy gondolkodjanak és cselekedjenek, ahogyan „mi”; helyesebb volna, ha minden egyes ember józan tárgyilagossággal megvizsgálná önmagát és saját cselekedeteit.

Azok a társadalmak, amelyek hagyományos elveket, igazságokat és értékeket követnek, dédelgetnek és kívánnak elérni életmódjukkal és céljaikkal, helyes és üdvös nemzeti pszichózist indukálnak, ami a közösségi érzés, az egymás megsegítésre való készség, a szomszéd megbecsülése, a mértékletesség és a béke állapotát segíti elő.

Azok a társadalmak, amelyek legfontosabb célul a személy függetlenségét és az anyagi javak felhalmozását tűzik ki, olyan nemzeti pszichózist támasztanak, amely elkerülhetetlenül a szeretetlenség, önzés, kapzsiság, s végül bűncselekmények, káosz és megsemmisülés felé vezet. ...

Az ember téved, ha azt hiszi, hogy fejében büntetlenül forgathat gonosz gondolatokat. Az ilyen gondolatok keltik azt a jellegzetesen emberi mentális atmoszférát, mely bajt és szenvedést hoz minden emberi lényre. ... Kevesen tudják, hogy a növények és állatok felé áradó gondolatok tartalmuk szerint kedvező vagy hátrányos hatást gyakorolnak rájuk. Amikor Jézus a legenda szerint néhány másodperc alatt kiszáritott egy terméketlen fügefát, s Buddha virágzó mangófavá változtatta a mangómagot, vagy amikor a mai indiai jógik visznek véghez hasonló cselekedeteket, nem csodákkal vagy csalárd fakírtrükkökkel állunk szemben, hanem csupán azzal a jelenséggel, amikor a gondolat ereje felgyorsítja a természetes folyamatokat.

Kivétel nélkül mindenki képes ilyen jelenségek előidézésére, ha nem is ilyen látványos formában. Aki kételkedik ebben, ültessen két cserépre magvakat, s az egyik cserépre szeretettel, áldó szívvel, a másikra pedig gyűlölettel gondoljon. Tapasztalni fogja, hogy a szeretett cserépben sokkal szebben fognak növekedni a növények. ...

Nem ok nélkül való, hogy minden nagy ember, aki érzékfeletti képességekkel rendelkezett – Buddha és Jé-

zus például – azt állította, hogy az ember óriási dolgokra képes, még a hegyeket is elmozdíthatja, ha elég erősen akarja és vágyódik rá; más szóval: ha *imádkozik*. Azt is mondták, hogy ha egy ember ereje kevés, többeknek kell összefogniuk. Ez az eredete például azoknak az esővárászatoknak, melyeket a világ minden táján sikerrel űznek a legkülönbözőbb vallású emberek. Ha ma ezek az eljárások sikertelennek bizonyulnak, annak nem az az oka, hogy a kozmosz törvényei megváltoztak, csupán a szertartások résztvevői nem koncentrálnak kellőképpen az esőre. ...

Az az állítás, hogy a legnagyobb elérhető sebesség a fény sebessége, hamis. A legnagyobb sebesség a gondolati sugarak sebessége. Ez a sebesség abszolút: a bármekkora távolság megtételéhez szükséges idő egyenlő a nullával. Ráadásul ezeknek a sugaraknak semmiféle anyag nem állhatja útját. Az idő éppolyan hosszú, mint amilyen rövid, és a legnagyobb távolság egyenlő a legkisebbel. A tér és az idő képzete pusztán az élő teremtmények érzéksalódása, s más és más az univerzum minden szférájában.

Mindennek oka van, még a látszólag legvadabb véletleneknek is, az okoknak pedig kivétel nélkül mindig megvan a végső, szellemi okuk. Az ok és az okozat közt nem telik el idő, még ha az érzéksalódásaik által befolyásolt élőlények olykor ezt így is tapasztalják. Ám kétszer kettő négy, s ez akkor is igaz, ha nincs, aki a szorzást elvégezze. Minden okkal együtt jelen van az okozat is, és mindennek szellemi lenyomata és képe ott van a *prana* végtelen kozmikus óceánjában.

Amikor az idő elveszti jelentését, megszűnik a múlt és a jövő, s nem létezik más, csak az örök jelen.

Ahogy az érzékfeletti észlelés behatol az anyagon túli világba, ahol nem létezik idő, csak az örökkévaló jelen, ugyanígy jelenként észleli a jövőt és a múltat is. Az anyag-talan minőségek, a szellem és a szellem-anyag nem tovacörgedező patakhhoz hasonló, hanem nyugodt óceánhoz, ahol az anyagot és az anyag-szellemet csupán az érzékeik által megcsalt lények érzékelik térnek és sebességek.

Hogy jobban megértsük, képzeljünk el egy kereket, amely függőleges tengely körül forog. Az abroncs jelképezi az anyagi világot, s a küllők a *prana* anyag-talan minőségét, mely az abroncsot folyamatosan összeköti a középponttal, ahol a tengely jelenti a hasonlatban a szellemet.

A forgó abroncs minden pontjának – az emberi szemléletnek megfelelően – időre van szüksége egy-egy fordulat megtételéhez. A küllők pedig – a *prana* – szoros, időtlen és közvetlen összeköttetésben áll a szellemmel.

A tengely számára nem létezik idő, mozgás és irány, hisz felőle nézve bármely pont mozgása ugyanaz a mozdulatlanság. Ha középen egy ezerszemű lény ülne, és a küllők minden irányába meredne szertesztét, számára az abroncson mozgó pontok azonosak lennének, bármelyik irányban is mozogjanak, vagy legyenek akár mozdulatlanok.

Folytatva a hasonlatot: a jövőbe vagy a múltba vetett pillantás egyenlő azzal, hogy valaki a *pranán* keresztül kapcsolatot létesít a tengellyel. Más szavakkal: az ember áthelyezi szellemét a kerék középpontjába, s innen néz kifelé a forgó abroncs irányába, s egyidejűleg szemlélheti mindazt, amit a földi értelem múltnak, jelennek vagy jövőnek érzékel és fogalmaz. ...

Az érzékfeletti észlelés, kiváltképpen a jövőbe való bepillantás képességét régen igen nagyra értékelték. Ez a képesség azonban – az emberi nem fejlődési irányának megfelelően – az elmúlt ötvézezer évben mind ritkábbá és ritkábbá vált, s halványodásával az ember figyelme és érdeklődése mindinkább az anyagi világ és az abban elérhető javak felé fordult. ...

A világegyetemben megszámlálhatatlan bolygó létezik, s rajtuk értelmes lények élnek, melyek közül bizonyára sokan rendelkeznek magas intelligenciával. Ezek a lények igen rövid, vagy rendkívül hosszú ideig élhetnek, mert az idő képzete mindenütt más és más. Ami valahol ezer év, másutt talán csak egy másodperc – vagy épp fordítva. Az ember gondolatban képes volt kommunikálni ezekkel a távoli bolygókon élő, kisebb-nagyobb jelentőségű, többé vagy kevésbé intelligens lényekkel, s köztük kivételesen magas intelligenciájúakkal is, akik – emberi mértékkel mérve – rendkívül sokáig, gyakorlatilag örökké éltek. Ezek voltak az istenek, akik közül az ember néhányat kiválasztott magának, hogy gondolataival megkeresse őket és tanácsért, segítségért hozzájuk forduljon. ... Az ember így gondolatátvitel útján képes kapcsolatot teremteni a földön kívüli civilizációkkal, melyek tagjai vele azonos intelligenciaszinten vannak. ... Ezeknek az isteneknek segítségével az emberek képesek voltak olyan igazságok megismerésére, melyekhez a maguk erejéből nem juthattak volna el.

A kannibalizmus, és vele az emberi fejlődés Mezopotámiában kezdődött, így az intelligencia fejlődése is ott járt legelől. Ezt a területet követte a fejlődésben India és Kína, s következésképpen jóval magasabbrendű isteneket ismertek, mint például a pápuák ősei. Így aztán a tudomány is, mind a saját erejükből való, mind pedig isteneik segítségével megszerzett, sokkal előbbre járt ezeken a vidékeken, mint máshol a világon. Amikor pedig az emberiség nagy részének figyelme az anyagi világ felé fordult, az itt élő népek nem éreztek ebben az irányban olyan heves érdeklődést, mivel sokkal érdekesebbek és fontosabbak voltak számukra a más szubsztanciákkal való tevékenységek. Ennek ellenére az anyagi világ szférájában is olyan eredményeket értek el, és olyan produktumokat hoztak létre, amelyek ma szinte elképzelhetetlenek. Legyőzték a gravitációt önnön erejének segítségével, s hatalmas tárgyakat emeltek a levegőbe és mozgattak egyik helyről a másikra, ahogyan azt a mai jógik cselekszik sokkal kisebb méretekben és arányokban. Atomhasadást idéztek elő szellemi energiák segítségével, s uralkodtak olyan jelenségek fölött, amelyeket mai eszközeinkkel aligha lehetséges létrehozni. ...

Jogos büszkeség töltötte el az embert abban az időben, amikor szellemi hanyatlása előtt még hatalmas tudással rendelkezett az univerzum felől, s képes volt bővíteni is mereiteit a nála magasabb szellemi szinten lévő, földön kívüli lények segítségével. Ebben az állapotban a szexuális indítatásból született kannibalizmus mintegy igazoltnak látszott, sőt úgy tűnt, hogy ennek jutalmaképpen *válhatott az ember istenné*.

Így hát látható jelképet kellett keresnie és emlékműként állítania istenhez való hasonlatossága jeleként, melynek eredete a nemiségben gyökerezett. Minthogy pedig a diadalhoz vezető agyvelő-evés mindig a férfiak kiváltsága

volt, nem is lehetett volna megfelelőbb jelképet találni a férfi nemiszervnél, a *lingam*-nál. Gigantikus arányú kőfaloszokat faragtak tehát és állították fel őket, felmeredve az ég felé. Így keletkeztek az első kerek tornyok Mezopotámiától Indiáig, hirdelve égnek és földnek az afrodisziakumaitól megistenült, szexőrült majom diadalát. ...

Ez a diadalittas időszak azonban nem tartott sokáig. Különös dolgok történtek, először elszórtan, majd mind gyakrabban és gyakrabban: az embereket furcsa, epilepsziához hasonló betegség támadta meg, és sokan egész életükre szellemükben sérültek maradtak. Ezek voltak első jelei annak a tragédiának, melynek valódi nagyságát az ember nem ismerte, s még ma sem képes felmérni jelentőségét. Az agyvelőre ugyanis, amely az agyevés következtében folytonosan nőtt, a mind szűkebbnek bizonyuló koponyában egyre fokozódó nyomás nehezedett. ...

A kétségbeesett emberek minden lehetséges módon csökkenteni próbálták az agyvelőre nehezedő nyomást. Felfedezték, hogy a baj a koponya elülső-felső részére koncentrálódik, s a gyógyításra irányuló minden erőfeszítése erre a területre összpontosult. Az egyik legjobb módszer a koponyaprés volt. A világ minden táján, minden embercsoportnál megtalálható a szokás, hogy az újszülöttek fejét szoros kötelekkel két deszka közé szorítva alakítják azt a kívánt, magasabban boltozott formára. A művelet célja az volt, hogy megóvják a gyermeket a később esetleg bekövetkező elmeháborodottságtól, s hogy megőrizték a telepikus kommunikációra való képességét. ...

Ha valaki felnőtkorában megháborodott, nemegyszer koponyaműtéthez kellett folyamodni. A koponyát – legtöbbször a halántéktájon – addig csiszolták egy kővel, amíg át nem lyukadt, és a bent lévő folyadékot el nem lehetett távolítani. A nyomás eképpen csökkent, s a „megoperált” személy visszanyerte érzékfeletti észlelőképességét.

A leírt módon kilyukasztott – *trepanált* – koponyák ezreit hozták felszínre az ásatások szerte a világon, s ez világosan mutatja, milyen elkéseredetten – és mennyire sikertelenül – igyekezett az ember menekülni az elmezavarok elől. Némely koponyát kétszer, háromszor, vagy akár ötször is meglékeltek. A megoperáltak igen nagy hányada felgyógyult a műtét után; ez jól megállapítható a lyukak gyógyult peremeiből.

A leletek tanúsága szerint a megoperáltak mintegy nyolcvan százaléka férfi volt, s ez természetes is, hiszen sokkal több férfi, mint nő szenvedett a szellemi rendellenességektől. A dolog ma is pontosan így van, anélkül, hogy bárki pontosan tudná, miért. ...

Az emberiség nehéz döntés előtt állt: fel kellett hagynia a szexualitás és az intelligencia varázsszerének használatával. Először Mezopotámiában, majd a világ más vidékein hivatalosan és intézményesen betiltották a kannibalizmust, melyet azóta csak titokban és szórványosan gyakorolnak.

Ennek azonban már nem sok haszna volt. Akár a lendkerék, mely a mozgatóerő megszűnése után még hosszan forog tovább, az agyvelő térfogata is egy ideig még növekedett, ezáltal tovább fokozódott a rá nehezedő nyomás, és a férfiak – beleértve azokat is, akik nem estek az elmeháborodottság áldozatául – elvesztették érzékfeletti észlelőképességüket, és embertársaikkal sem voltak többé képesek

gondolati kapcsolatot teremteni. A kommunikáció más módja pedig ekkor még nem állt rendelkezésre.

Az embereket a valaha tapasztalt leghevesebb pánik kerítette hatalmába; úgy érezték, elvesztek. Ettől az időtől kezdve félelemmel, kétségekkel és bizalmatlansággal közeledtek egymáshoz. Senki nem ismerhette a másik gondolatait, s nem tudhatta, szándékai tiszták-e vagy aljasok. Valami pótlékra volt szükség, hogy újra képesek legyenek érzékelni ezeket a fontos dolgokat. ...

Az egyik módszer volt, hogy az emberek kiterjesztették kezüket egymás felé, s eképpen a *prana* áramlásából érzékelték a másik valódi szándékait. Máshol orraikat érintették össze az emberek, s beszívták a másik orrából kiáramló levegőt. Felebarátjuk igazi céljait eképpen képesek voltak érzékelni a *pranā*-ból, mely átjárta annak agyvelejét. ...

Amikor pedig a szellemi hanyatlás beteljesedett, és végképp elveszett az érzékfeletti észlelés és a gondolatolvasás képessége, az emberiség saját múltjára és eredetére sem emlékezett többé. Bábel befejezetlen tornyából, mely minden addiginál hatalmasabb *lingam*-ként hirdette volna a nemiség diadalát, végül egészen másfajta emlékmű támadt. Örök mementója lett az emlékezetét veszített, félelmek, kétségek és téveszmék gyötörte, s mindinkább a számára egyedül érzékelhető anyagi világ felé forduló szexőrült majom szellemi bukásának. ...

Ám e tragikus események után is akadt még néhány ember, akinek agyveleje romlatlan és egészséges maradt. ... A már sérült szellemű emberek csodálták és földi istenségekként tisztelték őket, mert képesek voltak kapcsolatba lépni a világegyetem más „isteneivel”. Voltak ismereteik az anyagon túli világról, és a legfontosabb dolgokban tanácsot és útmutatást tudtak adni embertársaiknak: létezik-e lélek és túlvilág, s mit kell tennie az embernek, hogy valódi énjét – lelkét – megmentse a kárhozattól? ...

Az istenemberek száma azonban egyre csökkent, mert mind kevesebb csecsemő jött a világra ép agyvelővel, ezzel az értékes atavizmussal. Az a veszély fenyegetett, hogy kipusztul az istenemberek fajtája. Ettől való félelmükben az emberek elkezdtek őket *tenyészteni*. ...

Az istenembereket először Mezopotámiában, Kínában és Indiában *tenyészítették* tudatosan. Az emberi társadalom két részre oszlott: emberekre és istenekre, s mindkét csoport tagjai csakis a magukfajtaikkal házasodhattak. Ez volt az elsőként megvalósult kasztrendszer, melyben az emberek szellemi képességeik alapján foglalták el helyüket. A legtöbb isteni üzenet és kinyilatkoztatás ebből az időből származik, és az ég – vagy mennyország, – mint a földönkívüli intelligencia és az Isten székhelye az emberiség számára ismét valóságos tényné vált.

E tudás maradványaiból fejlődött ki egy, a világegyetemet felölelő, felülmúlhatatlan, nem elméleti, de konkrét és kommunikatív filozófia; olyan filozófia, melyben az őket megillető helyre került az anyag, a szellem és az anyagtalan szubsztanciákat egyesítő viszonyok. Ez a filozófiai ismeret képezte alapját minden akkori és későbbi vallásnak, mert csakis igazságokat tartalmazott, és minden valódi vallásnak megértett igazságokon kell alapulnia. ...

A történelem kereke azonban forog, s a nagy filozófusok tudása mindegyre halványult, mert megfelelő (gondo-

lati) nyelv híján csak képírással és jelekkel volt leírható. Azt a keveset pedig, ami nem vészelt el végleg, tévesen vagy egyáltalán nem értették többé. A hiányok, űrök pedig már túlságosan nagyok ahhoz, hogysem ismét be lehetne tölteni őket. ...

Való igaz, hogy az istenemberek intézménye csak a Közel-Keleten, s azon túl egészen Indiáig és Kínáig létezett, ám éltek törzsek Ázsia más részein is, amelyek szintén ápolták az érzékfeletti észlelőképesség maradványait, sőt kifejlesztettek eljárásokat, melyek segítségével nemhogy megóvni, de még fokozni is tudták ezeket a képességeket. Módszereik egyike az volt, hogy a koponyatetőn kontyszerű kidudorodást hoztak létre, hogy ezáltal az agyvelőnek több helyet biztosítsanak. A keleti kultúrán maradandó nyomokat hagyó mitikus személyek, istenek, félistenek vagy bölcsök ábrázolásain gyakran találkozhatunk jellegzetesen csúcsos koponyával vagy kidudorodó fejletével. Ez a dudor gyakran csupán diónyi nagyságú, de néha akkora is lehet, mint egy dinnye. Néhány évszázaddal ezelőtt Kínában, Tibetben és Indiában még gyakorolták a koponyafórmálásnak ezt a módját. Az ilyen kezeléssel átesett emberek elsősorban szerzetesek voltak, akik a beavatkozás következtében szert tettek az elmélyült gondolkodás és az érzékfeletti észlelés képességére. ...

Véletlenségből korunkban is hasonló eljárások figyelhetők meg. Bizonyos okokból egyes orvosok terhes asszonyok törzse körül légritka teret hoztak létre, s ennek következtében a méhben fejlődő magzatra a megszokottnál jóval kisebb nyomás nehezedett. A megszületett gyermekek már egészen zsenge életkorban megdöbbenő értelmi képességekről tettek tanúságot. Az őket vizsgálók nem tudták, hogy a koponya a csökkent nyomás következtében sokkal könnyebben növekedhetett, s ennek köszönhetően jóval több hely jut az agyvelőnek. Meg kell azonban jegyezni, hogy a hatás nem bizonyult tartósnak, mert a születés után már semmilyen erőfeszítést nem tettek a koponya formájának befolyásolására.

De mi történt az istenemberekkel?

Bukásuk elkerülhetetlen volt, mert különleges helyzetük megőrzése érdekében csakis egymás közt házasodhattak, s minthogy igen kevesen voltak, ez a beltenyészet szükségszerűen fizikai és szellemi elkorcsosuláshoz vezetett. ... Számos kultúra mítoszai beszélnek emberek és istenek közt kötött házasságokról. Még a Biblia is panaszkodik emiatt. „*És lőn, hogy a földön megsokasodott embereknek lányaiak születtek, és az Isten fiai láták, hogy szépek, és feleségeket választának közülük.*” ...

Sok mítosz és monda beszél ezekről az időkről, még a héber írások is, melyek megjelennek a Bibliában: „*Azokban az időkben óriások éltek a földön, és azután, hogy az isten fiai lejöttek, és az emberek leányai közül asszonyokat választottak maguknak, azok gyermekeket szültek nekik, akik ugyanolyan hatalmasakká váltak, mint a régmúlt nagyhírű emberei.*” ...

Az emberisten-tenyésztés gyakorlatának csökevényes megismétlődése tapasztalható a később kialakult papi törzsek esetében. A papi hivatás apáról fiúra öröklődött. A papoknak szabad volt feleségül venniük törzsön kívüli asszonyokat is, hogy a belházasságokat, és ezáltal az ember-

istenek tragikus sorsát elkerüljék. Az intézmény maradványai a világon még sok helyütt feltalálhatók; ilyen Indiában a brahminok kasztja, s erre vezethető vissza a zsidó törvény, hogy csak a Lévi törzsből származók lehetnek papok. ...

A szellemi vakságban szenvedő emberfaj vezetők nélkül magára maradt, s reménykedve várja, hogy a természet véletlen kegyelméből ismét felbukkan egy atavisztikusan egészséges agyvelővel megáldott ember, aki képes megadni kérdéseire a régóta vágyva vágyott válaszokat.

Az emberiség, mely nem emlékszik többé múltjára, elfelejtette azt is, hogy valaha képes volt társalogni földön kívüli intelligenciákkal. Ennek tudat alatti emlékszilánkjai azonban élnek benne, és az ember *imádkozik*. Mert mi is az imádság? Nem más, mint kísérlet arra, hogy a gondolat erejének segítségével kapcsolatba lépjen földön kívüli intelligenciákkal, akiket isteneknek nevez, és azoktól tanácsot vagy segítséget kérjen. Ha valaki imádkozik, azt nem torkaszakadtából ordítva teszi, mert tudja, hogy nem hangja hatol át a világegyetemen, hanem gondolatai. Azzal is ösztönösen tisztában van, hogy gondolatainak nincs szükségük évszázadokra, hogy elérjék az isteneket, hanem ugyanabban a pillanatban érnek célhoz, amikor elindulnak. Mi más ez, ha nem egy valahai tapasztalatnak a tudat mélyére süllyedt emléke? ...

Bizonyos, hogy minden emberi gondolat, éppúgy, mint valaha, kisugárzik a világegyetembe, s ott felfogják és megértik őket az intelligens lények – csupán maga az ember nem képes többé *venni* az ő gondolataikat, s ennek következtében nem tudja, *kivel* is áll kapcsolatban – hacsak nem egyike azon keveseknek, kiknek ép és egészséges agya *vevőként* is funkcionál. ...

Amikor a betegség szinte járvány méreteit öltötte, az emberek úgy gondolták, hogy a kór által megtámadottakat a gonosz szellem, vagy az ördög szállta meg. A jelenséget szinte minden nép ismerte – még a Biblia is említést tesz róla. A rendkívüli képességekkel megáldott emberek – köztük Jézus – akarata erejével, szellemi hatalmukkal gyógyítani tudták ezeket a betegségeket. Ez az oka annak, hogy az emberek a világon mindenütt, bármilyen vallást kövessenek is, alkalmaznak bizonyos technikákat, mellyel a beteg emberekből kiűzik a *gonosz szellemet*. Az ezzel foglalkozó személyeket – *papokat* – ma is ördögűzőknek nevezik. A katolikus egyház máig nem szentel fel senkit, míg át nem esett egyfajta ördögűző szertartáson. ...

Egyetlen élő teremtmény sem érezheti hiányát olyasminek, amit valaha ne birtokolt volna. Az ember pedig fájdalmasan hiányolja olyan dolgok érzékelését, melyek kívül esnek a kézzelfogható anyagi világon. Tudattalan készletés hatására nem nyugodott, míg meg nem lelte elveszett képességeinek durva és primitív pótlékait: kitalálta és elkészítette a rádiót és a televíziót. Ám megtalálta-e ezekben a vágyott boldogságot? Vajon mit hallhat és láthat ezekkel a készülékekkel? Csupán önmaga életét és munkálkodását, mellyel maga is napról napra elégedetlenebb. Riportokat lát és hall az állítólagos haladásról, amelyben egyre inkább kételkedik, s amelytől – joggal – mind elviselhetlenebbül szorong. Látja és hallja az egyre több háborút, mocskot és bűnt. Ez pedig bizonyosan nem az, ami után tudatosan és tudattalanul egyaránt oly régóta epekedik. ...

Ha az ember képes lett volna megőrizni érzékfeletti észlelőképességét, olyan birodalommal rendelkezne most az anyagon túli világban, ahol rendkívüli intelligenciáját teljes hatékonysággal használhatná. Akkor azt is képes lenne felismerni, hogy a valódi haladás a lába előtt hever: *maga a világegyetem az*. Minden, ami erővel és folyamataival szembeáll, nem eredményezhet mást, mint káoszt és szenvedést. A legnagyobb teljesítmény a többre való törekvés megfékezése. Az ember azonban nem képes felismerni ezeket az igazságokat, s végül áldozatává válik önmaga törekvéseinek. Tévelygésében arra vetemedik, hogy kijelentse: a természet maga hívta ki őt harcra, vetélkedésre. Erre az agyrémre azért van szüksége, hogy jogosnak tüntesse fel balfogásait és örültségeit. Az ember része a természetnek, s a természet nem lehet önmaga ellensége. Természeti katasztrófák: földrengések, viharok, árvizek és szárazságok mindig voltak, s előfordulnak napjainkban is. Az ember máig sem tehet ellenük semmit. Mit sem ért hát el a természet ellen folytatott szüntelen harccal, de egyre fokozódó, megszállott buzgalommal rombolja azt, amire életének fenntartásához a legnagyobb szüksége van.

A természet mellett egy másik bűnbakot is talált, amely ellen szakadatlan küzdelmet folytathat: embertársait. Nem csupán mind gyakoribb és *tudományosabb*, előre megtervezett, kollektív tömeggyilkosságokban irtja őket, hanem a mindennapi életben is elkeseredett harcot vív ellenük, s azt állítja, hogy önnön fennmaradása érdekében mindkettőre elengedhetetlen szükség van. ...

Ez a saját fajtája iránti ellenségesség, melynek oka az önfenntartás téves értelmezése, az állatvilágban sehol nem fordul elő, s az állatok minden tekintetben jobban és eredményesebben gondoskodnak saját fennmaradásukról, mint az ember. Nincs rajta kívül állat, melynek pszichiatérenre volna szüksége, vagy idegklinikákra, s csupán „Isten képmásai” közt találhatók koldusok, mert egyedül a sérült, beteg szellemű ember teremtett olyan világot, melyben a gazdagság mellett elkerülhetetlenül ott van a szegénység is. Vajon mi ennek a magyarázata? Talán Isten akaratából azért léteznek a szegények, hogy a gazdagoknak módjuk legyen a nemeslelkűség gyakorlására? ...

Az embernek a teremtésről és önmagáról alkotott, alapvetően hamis elképzelésének alapja, hogy az Isten – vagy a *teremtés* – egy tökéletlen világba egy szálnalmas és gyengeelméjű teremtményt helyezett, hogy az sokmillió évnyi küzdelem és szenvedés és mind több és több munka során lassan haladva előre tökéletessé tegye a világot, és elérje az áldott üdvösség végső állapotát. Ma ebből a haladásból semmi nem tapasztalható; éppen ellenkezőleg: az ember távolabb van az áhított tökélytől, mint valaha, feladatai és szenvedései pedig napról napra sokasodnak. És ez nem minden: a többi lény, növények és állatok, akik az emberrel osztoznak ezen a Földön és éppannyi joguk van az élethez, mint neki, kíméletlen barbársága folytán egyre rettenetesebb és nap mint nap romló helyzetben vannak; pusztá életük is veszélyben forog, sőt számos faj már örökre el is tűnt a Föld színéről.

Az emberi haladás mind rettenetesebb és kegyetlenebb pusztítója a világegyetem alapvető és kozmikus rendjének. Ha ez a fejlődés, amely aláássa az univerzumot, *jogosult*,

az nem jelenthet mást, mint hogy a kozmikus rend pusztulásra ítélte önmagát, s az ítélet végrehajtójául az embert szemelte ki. ...

Az az állítás, hogy ma az ember magasabb erkölcsi érettséggel és felelősségérzettel rendelkezik, s ennél fogva *jobb*, mint korábban volt, egyszerűen nevetséges – ráadásul ez a kijelentés éppen akkor hangzik el, amikor a tudósok és a bűnözők kéz a kézben igyekeznek kidolgozni az egész faj végső elpusztításának módozatait. Isten kegyelmével és segedelmével meg fogják találni ehhez a használható, tudományos és korszerű eszközöket. ...

Még a teológusok is azt állítják, hogy az ember ma jobb, bölcsőbb és boldogabb, mint régen, s hogy ennek oka a fejlődés, a haladás. És persze egy szuszra mindjárt azt is hozzátesszük, hogy az embert Isten teremtette a saját képére és hasonlatosságára. Ezek szerint tehát Isten egy neurotikus, elégedetlen, határtalanul ostoba és végtelenül romlott kreatúrát helyezett saját képmásaként és küldötteként a világba. Ez éppoly rettenetes istenkáromlás, mint amilyen elképesztő hülyeség. ...

Közel sem érte még el végkifejletét az emberi agyvelő teljesen torz és hibás fejlődésének hosszú folyamata. Az érzékfeletti észlelőképesség és a faj emlékezetének elvesztése még csupán kezdete a tragédiának. Az agyvelő állapota azóta is mind rohamosabb ütemben romlik. A filozófiai gondolkodásra való képesség az embereknek egyre kevésbé adatik meg, s emiatt mindinkább képtelenek a fontos dolgokat megkülönböztetni a lényegtelenektől. Az agyvelő az elmúlt ötvenezer évben nem növekedett tovább, s az ember nem lett azóta értelmesebb, ám intelligenciáját ezidő alatt egyre nagyobb mértékben fordította az anyagi világ, s annak tárgyai felé. ...

Ötvenezer éven át azok voltak az úttörők, s az emberiség hősei, akik a haladás és fejlődés jelszavával előmozdították és siettették ezt a folyamatot. Az átok része, hogy eltorzult intelligenciájával a faj *igazi* élcsapata, a *valódi* elit kövezi ki a pusztulás felé vezető utat, anélkül, hogy tudná, mit is cselekszik voltaképpen, míg a többiek csodálattal nézik tevékenységüket és lelkesen tapsolnak és éljeneznek. Mind többet és többet lehet hallani a technológia művelőiről, a filozófusok körül pedig egyre nagyobb és mélyebb a csend; feltehető, hogy a jövőben ez még inkább így lesz. Az emberiség, mely valaha *tenyészette* az istenembereket, ma a valódi bölcsesség nélküli *tudósokat* dédelgeti. ...

A tudósok a közeljövőben számtalan kísérletet fognak elvégezni fajtársaik agyvelejével táplált állatokon, s minden egyes kísérlet meg fogja erősíteni, hogy az intelligencia, s még a konkrét ismeretek is *megehetőek*. A további kutatás véglegesen bebizonyítja majd, hogy az ember a kannibál majomból éppen a kannibalizmus révén alakult ki. ... Csak-hogy figyelmeztetnem kell az emberiséget egy rettenetes, új veszedelemre: mihelyt kiviláglik, hogy az intelligencia és a nemi vágy és teljesítőképesség fokozható az agyvelő elfogyasztásával, az emberi fajt új kannibalizmus korszakának bekövetkezése fogja fenyegetni. ...

Széles körökben kevésbé ismert tény, hogy egy világszerte megvetett és elítélt gyilkos hatalom a föld túlsó felén szabad folyást engedhetett lappangó tömeggyilkos indításainak, és gyakorlatilag fegyvertelen, éhes parasztokat

mészárolt le, amihez nemcsak katonák, de tudósok közreműködését is igénybe vette. Ők a szörnyűségek bűnrészeiként hivatalos támogatással használták fel az elpusztított „ellenség” agyvelejét, hogy *tudományos* célokra kivonatot készítsenek belőle, és tanulmányozhassák annak hatását egy még szebb jövő nevében és érdekében. ...

Nem titok: már ma foglalkoznak azzal a gondolattal, hogy az agyban mesterséges úton genetikai változásokat idézzenek elő. Ezen a módon magukhoz hasonló tudósokat tenyészténe ki, s ezzel párhuzamosan lélek nélküli katonákat, akik képesek lesznek érzelmek nélkül ölni és meghalni, hiszen az eljövendő szép új tudományos világban változatlanul szükség lesz az előre megtervezett kollektív tömeggyilkosságokra is. A programban természetesen szerepel alantas embertípusok létrehozása is a hulladék eltávolítására, és a feleslegessé vált, kidobott javak, divatjamúlt ruhák elhasználására. Ugyanezen a módon hoznak létre majd egy papi réteget is, aki megáldja és helyesli majd ezt a nagyszerű világot.

Senki ne vegye félvállról ezeket a gondolatokat és felvetett lehetőségeket; a *tudósok* máris kijelentették, hogy az alkotmányos szabadság nevében visszautasítják az állam beleszólását a genetikai kutatás dolgaiba. ... Ezeknek az embereknek agresszív terjeszkedése és tevékenységük kiterjesztése nem ismer mértéket és határokat. Az emberhez méltó létre veszedelmes kutatók kényük-kedvük szerint teszik tönkre a Földet és a Holdat is, anélkül, hogy ehhez engedélyt kérnének a valódi és jogos tulajdosoktól, azaz minden egyes emberi lénytől. ...

Az ember, tartozzon bármelyik rasszhoz is, sokkal több intelligenciával rendelkezik, mint amennyire valójában szüksége van, s ez a hatalmas intelligencia gyógyíthatatlanul beteg. ... Az embernek gyógyításra van szüksége, s ez csak úgy lehetséges, hogy – amennyire ezt beteg teste és szelleme engedi – megpróbál visszatérni a természethez. Akkor újra megtanulna gondolkodni, és felismerné, hogy a természet, s a többi ember nem ellensége, s az egész világegyetemben saját magán kívül semmit nem kell és lehet legyőznie és túlszámalyalnia. ...

Az aggyal kapcsolatos egyetlen megengedhető beavatkozás az, amelyet az emberiség évezredek óta gyakorol; a fejteő boltozatának növelése, a kontyszerű dudor kialakítása, mely csökkenti valamelyest a fizikai ártalmakat. Azok, akik esetében ezt a módszert alkalmazták, nem csak érzékfeletti észlelőkéességüket nyerték vissza részlegesen, de képesek olyan igazságok felismerésére is, melyek az emberiség fennmaradásának tudományos alapját alkotják. ...

A BESZÉD

... A mese úgy szól, hogy a beszéd elkerülhetetlen következménye az intelligencia magas szintre való fejlődésének, s hogy a nyelv kifejezetten a beszédre való szerv.

A valóságban a nyelv nem a beszéd szerve, hanem az emésztőrendszer része. Érzékeli az étel ízét, a megfelelő helyre vezeti a kellő mennyiségű nyálat, és a táplálékot mozgatja a szájban. Ha a beszéd szerve volna, az állatok csak a teremtés figyelmetlensége folytán rendelkeznének

vele, hiszen beszélni nem tudnak. Ha a beszéd az információközlés természetes módja volna, amely az intelligenciának egy adott szintjén megjelenik, s azután annak fejlődésével válik mind tökéletesebbé és kifinomultabbá – s ráadásul, mint az elmélet állítja, legfontosabb szerve a nyelv; – akkor sok állatfaj kisebb-nagyobb mértékben rendelkezne ezzel a képességgel, s gyakorlására minden bizonnyal ők is a nyelvüket használnák. A földön az élet mintegy hárommilliárd évvel ezelőtt született meg, s azóta nemegy állatfaj tett szert valamilyen fokú intelligenciára. Ám még a legértelmesebb állatfajok is csak igen kevés hangot használnak az egymás közti kommunikáció során, s e hangok képzésekor egyáltalán nem használják a nyelvüket.

Minderre a beszéd *tudósai* azt felelik, hogy a nyelv általi hangképzés igen magas fokú intelligenciát követel, s ezt a fokot az emberen kívül még egyetlen faj sem érte el. Nekik tehát, bármily értelmeseek legyenek is, nyelvük használata nélkül artikulálatlan hangokkal kell kommunikálniuk. Ha igaz volna, hogy a formátlan hangok kibocsátása a kommunikáció valódi és természetes módja, akkor a használt hangok változatossága közvetlen összefüggésben állna az adott állat intelligenciájának fejlettségével; az értelmesebb állatok *jobban* tudnának *beszélni*, mint az ostobák. A valóságban azonban nem ez a helyzet. A tyúkok és a verebek sokkal többféle hangot használnak, mint a tehenek, a szamarak vagy akár az emberszabású majmok. ...

Másik figyelemreméltó tény, hogy a verebek, a majmok, s minden állat születése pillanatától kezdve tisztában van a fajtája által használt hangok jelentésével anélkül, hogy valaha tanulta volna, másfelől azonban ezt a *nyelvet* élete során egyetlenegy hanggal sem bővíti. ... Ha a használt hangok száma és sokfélesége nem áll egyenes arányban az intelligenciával, s ebből következően az állatok hangjai nem a kommunikáció egyedüli és valódi eszközei, akkor egyes tudósok igazán megmagyarázhatnak, miért is az intelligencia jele és következménye az emberi beszéd, s miért oly bizonyos, hogy a nyelv éppen erre a célra szolgál. ...

Az emberek azonban nem egy, a fajra jellemző nyelvet beszélnek, s születésükkor semmilyen nyelv nincs a birtokukban. Ha egy ember egyetlenegy nyelvet sem tanul meg mintegy húszéves koráig, utána már csak a legnagyobb nehézségek és erőfeszítések árán képes – tökéletlenül, ha egyáltalán – elsajátítani egyet, de még valószínűbb, hogy ekkor már egész életében csak formátlan hangok kiadására lesz képes, mert nyelvét már nem tudja *megtanítani* a beszédhez szükséges, igen bonyolult mozgásokra. A beszélni tanuló gyermekeknek is igen nehéz dolguk van, de nem a hangok képzésénél, s a hangsorok és képzetek társításánál, hanem éppen a nyelvük megfelelő mozgásával.

Mi történt az emberrel? Miért van, hogy fajtársával csak akkor képes kommunikálni, ha gyermekkorában nehéz és hosszú tanulás útján elsajátított egy jelrendszert, amely ráadásul csak egy többé-kevésbé szűk és zárt csoport tagjai számára érthető? Hová lettek azok a nyersen formált hangok, melyeket mindenki megértett, s melyek már az újszülöttnek is rendelkezésére álltak, s vajon mit jelenthettek, mielőtt feledésbe merültek? ...

Emberszabású majmok természetes körülmények közt, szabadon élő csoportjai annyira csendesek, hogy felkeresé-

sük az embernek komoly nehézséget okoz. A majomcsapat ugyanakkor nap mint nap igen bonyolult és összetett közösségi tevékenységeket és feladatokat old meg és végez el. Időbeosztásuk, melyet a vezérhím állapít meg, napról napra változik. Élelemszerző útjaik során hatalmas területeket járnak be, mindig más és más vidékeken és irányokban. Pihennek, lustálkodnak, játszanak kicsinyeikkel, s gyakran dajkálgatják egymás gyerekeit is. A napi körút végeztével vagy hazatérnek, vagy új éjszakázóhelyet keresnek maguknak, ahol vackot készítenek, s ha szükséges, még őrt is állítanak. A mindehhez vonatkozó tervek és döntések a vezérhím agyában születnek meg, s gondolati utasításainak a csoport minden tagja engedelmeskedik.

Ha emberek hasonló létszámú csoportja egynapos kirándulásra indul, egyiküknek feltétlenül készítenie kell valamiféle tervet, s azt megvitatnia a többiekkel. Már ebben az „egyeztetési” fázisban is számtalan kérdés, sőt komoly nézeteltérés adódhat, s ha egyetértésre jutnak is végül, a kirándulás során folytonos kiabálás, rosszmájúskodás és veszekedés veri majd fel az erdő csendjét. A vezetőnek időről időre össze kell hívnia a társaságot, újabb utasítást adnia az elindulásra, s minduntalan keresgélni kell az eltévedt gyermekeket és asszonyokat. ...

A majmok csak néhány artikulálatlan hangjelet használnak, melyek *szavakként* értelmezve annyira jellegtelnek, hogy ha egyedül ezek lennének a kommunikáció eszközei, s a majmok csak ezek segítségével végeznék bonyolult társas tevékenységeiket, nem tekinthetnénk őket másnak, mint géniuszoknak. Még azt is megkérdézhethetnénk, van-e szükség egyáltalán az emberi nyelvre, ha a legösszetettebb tevékenységek összehangolt végzésére is elegendő a majmok által alkalmazott harminc-egynéhány durva hang. Az ember talán kevésbé értelmes, mint a majmok? Nyilvánvalóan nem, csupán emberré válása során elvesztette a gondolatátvitellel való kommunikáció képességét.

Ez pedig igen hasznos és nagyszerű képesség volt. Egy ilyen képesség elveszése pedig semmiképpen nem tekinthető fejlődésnek, magasabbrendű értelem jelének vagy a természetes evolúció újabb állomásának, csakis veszteségnek, csökevényesedésnek és szellemi hanyatlásnak.

Mi haszna van azonban annak a kevés hangnak, melyet a majmok mégiscsak használnak, s melyeket bizonyára használtak az ember ősei is? ... A hangok különböző típusai bizonyos kódokat hordoznak, melyek szükségesek az őket követő gondolati *adás* pontos értelmezéséhez. ...

Elképzelhető, milyen rémület és kétségbeesés lett úrrá az embereken, amikor először szörványosan, majd egyre általánosabban kezdett eltűnni a gondolatolvasás képessége. A használatban lévő hangjelzések nem hordoztak jelentést, s az utánuk következő gondolati *adás* felfogására és megértésére mind kevesebben voltak képesek. Olyan volt a helyzet, mintha csengene a telefon, de senki nem mondana benne semmit. Ráadásul ezzel egyidejűleg tűnt el mindennemű érzékfeletti észlelés képessége is. ...

Az ember tehát kitalált egy tökéletesen természetellenes és mindenképpen elégtelen kommunikációs módszert; nyelvét kezdte használni, hogy segítségével differenciált hangokat hozhasson létre. Eképpen a kiadott hangok száma ugrásszerűen megnövekedett, s az így képzett zajok

már nem csupán jelek voltak, hanem – amennyire lehetett – önálló jelentést is hordoztak. Ez azonban nem oldotta meg a problémát. Minden hanghoz, és hangkombinációhoz külön-külön egyezményes jelentést kellett kapcsolni. Más szavakkal: a törzs tagjai közt létre kellett hozni a közösen használt kódot; elfogadott jelrendszert. ...

A nyelv segítségével történő kommunikációra való átállás nem volt könnyű dolog. Az eredetileg csakis táplálkózási célokat szolgáló nyelv nem szívesen engedelmeskedett. Új izmoknak és idegeknek kellett létrejönniük, hogy mozgékony és engedelmes legyen, s elláthassa az új funkciót, melyet nem a természet szabott ki rá. Az agyban is új idegközpontoknak kellett kialakulniuk, s új kapcsolódásoknak ezek, s a nyelv között. Mindez fáradságos gyakorlatokat, s persze néhány évezredet igényelt. ...

Egyes népeknél a nyelv még ma is inkább emésztőszerv, mint a beszéd eszköze. A beszédnél nyelvüket csak nagy nehézséggel használják, s a kiadott hangok artikulációja erősen korlátozott. Beszédük hörgésekből, torokhangokból áll, s igen nehezen érthető. Az Amazonas folyó vidékén máig élnek indiánok, akik igen szűk szókinccsel rendelkeznek. Beszéd közben nyelvüket szinte egyáltalán nem használják, s ha igen, csak furcsa, csettintő hangokat keltenek vele. Ezek képzése aránylag egyszerű; erősen emlékeztetnek az ázsiai gibbonok hangjeleire. Azok az emberek – a kínaiak és a japánok – akiknek nyelvéből hiányzik az *L* és az *R* hang, s gyermekkorukban nem tanulták meg, hogyan kell képezni őket, felnőttként csak nagy nehézségek árán, vagy egyáltalán nem képesek megtanulni ezeket.

... Ma is léteznek primitív társadalmak, melyeknek tagjai sokkal inkább gesztikulálnak, mint beszélnek. Afrikában, vagy a Csendes óceán egyes szigetein a törzsfőnök megszólítása szinte nem is beszéd, hanem egyfajta akrobatamutatvány, s még a süketnéma is világosan megérti, miről is van szó.

A Föld népességének túlnyomó többsége azonban megfelelően gazdag szótárral rendelkezik ahhoz, hogy saját nyelvi közösségével pontosan megértethesse mondanivalóját, mégis minden ember használja a gesztusok, jelek és arckifejezések nyelvét is. ... Az ember a legbonyolultabb érzelmeket és gondolatokat képes kifejezni anélkül, hogy egyetlen szót is kiejtene. Gondoljunk csak a pantomim legnagyobbjaira. ...

Nem kíván túl magas intelligenciát, hogy az ember fejével *nem*-et vagy *igen*-t intsen, vagy karjával intve hívjon magához valakit. Mindez sokkal könnyebb, mint ugyanezt szavakkal kifejezni. Minden majom képes lenne ezekre a mozdulatokra, ám ennek ellenére mégsem teszik. Ha egy majomfaj mintegy harminc különböző hangot használ, s ezek a hangok egy állítólagos primitív nyelv alkotóelemei, akkor ezek a majmok meglehetősen ostobák, hiszen gesztusokkal, mozdulatokkal legalább tízszer ennyi dolog lenne kifejezhető. Csakhogy a majmoknak nincs szükségük a gesztusnyelvre, mert sokkal tökéletesebben megértik egymást a hangtalanul áramló gondolatok segítségével.

A gondolatátvitellel való kommunikáció képessége mintegy ötvenezer évvel ezelőtt veszett el véglegesen, s ezelőtt az idő előtt a beszéd nyilvánvalóan nem létezett. A nyelvek is csak jóval ezután alakultak ki. Egyes nyelv-

szek azt állítják, hogy az ember már mintegy egymillió éve tud beszélni, mivel ebből az időből már ismeretesebb emberalkotta szerszámok, s ezek készítése szerintük feltételezi a beszéd képességét. Arra azonban nem válaszolnak, hogy a szerszámkészítéshez miért volna szükség a nyelv létezésére, s miért csupán az ember esetében. A hangyák hihetetlenül bonyolult és csodálatos építményeinek létrehozásánál százszorta inkább elkélne a nyelv, a beszéd képessége, mint néhány élesre pattintott kódarab előállításánál. És hogyan lehetséges, hogy a született süketnémák egymagukban és csoportosan is képesek elvégezni a legbonyolultabb feladatokat és műveleteket anélkül, hogy beszélni tudnának egymáshoz, holott a gondolatolvasás képességével bizonyára nem rendelkeznek? Egemillió évvel ezelőtt, amikor a pattintott szerszámok készültek, az ember még képes volt felebarátjával gondolatok útján társalogni, akár a csimpánzok, gorillák, hangyák, és a többi állat. ...

Minthogy telepatikus képességüket elsőként a Meopotámia területén élő kannibálok vesztették el, s ezzel itt vette kezdetét az emberré válás folyamata, az első nyelvek is ezen a vidéken láttak napvilágot. ...

A nyelvnek legalább két ember között kellett kialakulnia. Ha kedve tartja, minden csoport, minden közösség létrehozhat a maga használatára egy közös kódrendszert; más szóval: *nyelvet*. Jószerivel minden családban használnak több-kevesebb saját szót vagy kifejezést, kiváltképp a kisgyermekkel való beszélgetés során.

Egyetlen nyelv ismerete sem öröklődik: a beszéd *nem* közös tulajdona az emberiségnek. A létező nyelvek csupán az elmében fogant gondolatok *valódi* közlésének hitvány pótszerei, szükségmegoldások. ...

Az első nyelvek nemcsak szavakban voltak szegényesek, de csak igen apró csoportok használták őket, hiszen eredetileg minden együtt élő csoport, család vagy nemzetség saját, külön verbális jelrendszerrel, kóddal rendelkezett. Még ma is több, mint négyezer nyelvet beszélnek a Földön, s korábban valószínűleg ennél is lényegesen többet. A nyelvek száma napjainkban csökken, mert mind több és több törzs, közösség és rassz olvad be a nagyobb kulturális egységekbe, s az elkülönülten élő csoportok száma egyre fogyatkozik. Ez a folyamat azonban soha nem fog elvezetni egyetlen közös nyelv kialakulásához, mert ezzel párhuzamosan előbb-utóbb minden nagyobb nyelv területi változatokra hasadozik fel. ...

Az emberek elszántan próbálkoznak azzal, hogy a beszéd segítségével képesek legyenek követni és közölni gondolataikat, de – legyen bármilyen gazdag és hajlékony – egyetlen nyelv sem képes gyorsaság és pontosság terén felvenni a versenyt a közvetlen gondolatátvitellel.

Minden emberi lény, még a legeggyűbb elméjében is számtalan gondolat támad és bomlik ki, olyan sebesen, mint a villám. Minden ember szakadatlanul gondolkodik, s gondolatai nem szavak formájában öltönek testet. Nem a gondolkodási folyamatot nehéz szavakba önteni, hanem a gondolatokat. Ha valaki mindent pontosan el akarna mondani, amit egy nap alatt gondolt, ehhez egy napnál sokkal hosszabb időre lenne szüksége, s végül mindenképpen be kellene látnia, hogy a beszámoló silány, töredékes és csonka volt. ... Minden emberi lény költő, amíg nem

szólal meg, vagy nem veti papírra gondolatait. Amikor bárki elmond valamit, utána mindig az a homályos érzés fogja el, hogy beszámolója színtelen és silány volt; átéli a jellegzetesen emberi erőtlenség érzetét, s vágyik nyelvének, beszédének tökéletesítésére, finomítására. Legtöbbször azonban csak a még nagyobb bonyolultság és átláthatatlanság az eredmény, s a szabályok és szavak áthatolhatatlan labirintusában még hozzáférhetlenebbekké válnak a gondolatok.

A nyelv az emberiség történetében sokszor okozott nézeteltéréseket, sőt véres háborúkat is, mert az azonos nyelvet beszélő csoportok – helyesen vagy alaptalanul – mindig összetartozó egységnek tartották magukat. Ha pedig egy népcsoportot két részre osztanak, s különböző nyelvek használatára kényszerítik, néhány emberöltő múltán bizonyos, hogy egymásnak fognak rontani, még ha ugyanabban az országban élnek is.

Mindennek pedig alapvető oka, hogy az emberiség *különböző* majomfajokból alakult ki, melyek eredetileg eltérő fokú intelligenciával rendelkeztek, s ennek következtében más-más gondolati hullámhosszakon kommunikáltak, s *egymással* nem tudtak kapcsolatot teremteni. Bár a gondolatátvitel, mint a kommunikáció módszere semmilyen összefüggésben nincs a nyelvvel, az ember tudata mélyén szilárdan meg van győződve arról, hogy akik más közlési formát, más nyelvet használnak, egyben más fajt is képviselnek. Az ilyen „idegen” fajokkal pedig gyakran keveredik összeütközésekbe, még ha a nyelv is az egyetlen, ami egymástól elválasztja és megkülönbözteti őket.

A nyelvet többé nem őrzik szigorúan, és nem tartják titokban, ahogyan régebben szokás volt, de minden ember és minden társadalom máig büszke a nyelvre, melyet beszél, s mélyen sértve érzi magát, ha úgy érzi, hogy nyelve másoktól nem kapja meg a kellő tiszteletet. ...

Bármilyen hihetetlenül is hangzik, az írás korábbi eredetű, mint maga a nyelv. Az az általánosan elfogadott nézet, hogy az ember előbb tanult meg beszélni, s csak miután intelligenciája még tovább fejlődött, találta fel az írás tudományát – pusztán akadémikus hallucináció. Éppen azért volt szükség a képek és jelek használatára, mert az ember még nem rendelkezett használható nyelvvel. Nem szavakat vagy betűket, hangokat írtak, hisz ilyenek még nem léteztek; képeket rajzoltak, amelyeket mindenki képes volt megérteni, mert tartalmazta az átadni szándékozott információ minden lényeges elemét. Az egyszerű, útirányjelző nyíl, egy ösvény vagy egy autót út is jelzés, vagyis hieroglifa. ...

A hieroglifa-írás eleinte igen bonyolult volt, hiszen minden egyes dolognak és fogalomnak külön rajzolat, kép felelt meg. Nem azért használták ezt az írást, mert az ember ötvenezer évvel ezelőtt nem volt elég intelligens ahhoz, hogy kidolgozzon és alkalmazzon egy alfabetikus rendszert, hanem mert ekkor még nem tudott hangokat képezni, s nem voltak szavak, melyeket leírhatott volna.

Az emberiség egyharmada: nyolcszázmillió kínai, százmillió japán és százötvenmillió egyéb nemzetiségű ember ma is stilizált képecskékkel ír, s nem azért, mert ostobák ahhoz, hogy ezt a rendszert betűírásra cseréljék fel, hanem mert a képirás összehasonlíthatatlanul teljesebb és tökéletesebb közlést tesz lehetővé, mint az egymás mellé rakott betűk sorai, ahogyan árnyaltságukkal a gesztusok és a

mimika is felülmúlják a steril beszédet. A képirás sokkal közelebb áll a gondolati kommunikációhoz, mint a betűírás. Száz ember százféleképpen olvassa fel ugyanazt a képirásos szöveget, jöllehet a lényeg minden esetben sértetlen marad. ... Voltaképpen még ma is lehetne az emberiségnek egy közös, képi nyelve, melyet mindenki megértené, még ha nem is értik egymás beszédét. Ha a világon egyáltalán nem léteznének beszélt nyelvek, az emberiség akkor is jól elboldogulhatna csupán a képirás segítségével.

Az írás ezen formájának egy további előnye, hogy mivel bonyolultsága a sakkjátékéhoz fogható, megtanulása és használata éppúgy fejleszti az intelligenciát, mint a sakk. Ez pedig elősegíti a gondolkodásra való képességet és hajlandóságot, mert mind a sakkjáték, mind pedig a képekkel társult gondolatokkal való foglalatosság nem egyéb, mint alkalmazott filozófia. Nem kis mértékben ennek köszönhető a képirást gyakorló emberek esetében az elvont gondolkodásra való igen kifinomult képesség.

Idő múltával a képi írásjeleket a világ sok táján felváltották a könnyebben olvasható jelek, s még később a betűk. Ez a folyamat világosan a mind egyértelműbb szellemi hanyatlásra utal. Az írás egyik legdurvább és legprimitívebb eszköze a latin ábécé, melyet az egész nyugati világ használ. Segítségével egyaránt igen könnyű az írás és olvasás. Semmi mást nem kell tenni, mint összekapcsolni a hangot a betű képével. A nyugati ember nemcsak meg van győződve arról, hogy az írni-olvasni tudás a magas intelligencia jele és következménye, de abban is egészen bizonyos, hogy életét általuk jobbá és boldogabbá teheti. Ebből következően mintegy száz éve mindent elkövet, hogy ez az ismeret általános kötelezettséggé váljon.

Sajnos azonban az írás-olvasás tudománya eddig semmi mást nem hozott az emberiség számára, mint bajt és szerencsétlenséget. Az írástudók alkalmasint semmivel nem boldogabbak, mint az analfabéták. A jelentől való szenvedés és a jövőtől való szorongás nem az írástudatlanok tulajdonsága. Az is abszurd állítás, hogy az írás és olvasás ismerete javítja az életfeltételeket, s növeli az emberi faj jövőbeli esélyeit. Ennek kétségbe vonása ma fejlődésellenesnek, reakciónak, sőt eretnekségnek számít. Eljön azonban még az idő, amikor az emberiség sajnálni fogja kötelezően elért magas képzettségét, beleértve az általános írásbeliséget is.

Az emberiség kommunikációs módszere katasztrófa-lyis körülmények folytán radikálisan megváltozott, s ezek a sorsdöntő események szinte minden nép mondáiban és mitológiájában felbukkannak. A legrégebb legendák Mezopotámiából származnak, s helytelen értelmezésük a bábéli nyelvzavar ismert története. A *Bábel* szó az óhéber *Babal*-ból ered, s valódi jelentése nem *nyelvzavar*, hanem *zavarodottság*. A legenda szerint az emberek versenyre keltek Istennel, s Nála is okosabbakká és nagyobbakká akartak válni. Hozzá való hasonlatosságuk bizonyosságául égigérő torony építésébe fogtak. Isten megneheztelt az emberekre, s összezavarta beszédüket. A hirtelen sokféle nyelven megszólaló emberek többé nem értették meg egymás szavát, s félbe kellett hagyniuk az építkezést. Szétszóródtak a Földön, s így jöttek létre a különböző nyelvek. ...

Eképpen jött létre a mai, természetellenes és az emberrel szemben ellenséges, minden eddigénél sokkalta primití-

vebb civilizáció, mely azzal hetvenkedik, hogy a Földön valaha is élt *tudósok* kilencven százaléka éppen napjainkban tevékenykedik, s munkájuk révén soha nem látott mértékben növekszik az emberiség jóléte és boldogsága. Az emberiség bizonyosan szebb reményekkel nézhetne a jövőbe, ha tudósok helyett például pásztoroknak volna ennyire bőviben.

Ez a kor feláldozza a Föld erdősegeit, hogy a fából papír készülhessen, s azokból szép kiállítású könyvek és újságok – telisteli sületlen zagyvaságokkal. Az emberek egy napon keserűen bálni fogják, hogy nem parancsoltak idejében megálljt a diplomás idiotáknak, s hogy mindenki számára kötelezővé tették az írás-olvasás ismeretét. A hajdani, mély filozófiai ismeretekkel rendelkező civilizációkban a népességnek csupán egy százaléka volt írástudó, s az emberek emiatt cseppet sem éltek rosszabbul, amiképpen egy mai hottentotta sem szerencsétlenebb a munkába metron utazva újságot olvasó városlakónál. ...

A RASSZOK EREDETE

... Az ember egy afrikai és egy ázsiai majom házasságának gyümölcse. Az első hibridnek afrikai apja és ázsiai anyja voltak. Az Afrikában élő emberszabású majmoknak – a csimpánzoknak és gorilláknak – tizenkét pár bordájuk van. Az ázsiai faj – az orangután – tizenhárom pár oldalbordával rendelkeznek. Az embernek tizenkét pár bordája van, de olykor egy-egy gyermek tizenhárom párral születik, s egyesek testében egy feles számú borda található. Ez egy atavisztikus vonás, a távoli ősökre való visszaütés, mely azt bizonyítja, hogy az ember ősei közt *voltak* tizenhárom pár bordával rendelkező majmok.

Rokon állatfajok rendszerint nem, vagy csak bizonyos körülmények között párosodnak egymással. ... Az ilyen párosítások ritkán eredményesek; legtöbbször egyáltalán nem születik belőlük utód, s ha mégis, akkor a Természet egy másik biztonsági mechanizmusa lép működésbe: a világra jött keverék csaknem minden esetben terméketlen. Ha nem így volna, elképzelhetetlen számú keverékfény élne a Földön, s a fajok közt elmosódnának a határvonalak. Ezek a hibridek amúgy sem élnek túlságosan hosszú ideig, mivel szüleiktől többnyire egymással ellentétesen ható ösztönöket és tulajdonságokat örökölnek, s a meg nem felelő viselkedés gyors pusztulásukhoz vezet. ... Ez a „képtelenség” következett be, amikor egy magányos afrikai majomhím találkozott egy ázsiai nősténymajommal. A találkozásból különleges, semmiféle fajhoz nem tartozó lény született, melyet egyaránt eltaszítottak anyja és apja fajtársai. ...

A kitalált lénynek azonban idővel mégis sikerült társat szereznie egy véres küzdelemben, melyből ő került ki győztesként. ... A győztes, kinek először sikerült nőstényre szert tennie, miután megölte egy szülei fajtájához tartozó rokonát, nem tudott új társával elmenekülni a küzdelem helyszínéről, mert a megtámadott csoport tagjai bekerítették. A megszorult győztes nem csillapíthatta éhségét másféleképpen, mint áldozata testének elfogyasztásával, s ekkor mind ő, mind pedig társa észrevették, hogy az agyvelő felfalása fokozza a nemi gerjedelmet és teljesítőképeséget, ráadásul

sokkal inkább, mint a növényi eredetű drogok, amelyeket a majmok, mióta világ a világ, ugyannerre a célra alkalmaztak. És idővel azt is felismerték, hogy az agyevés ugyanilyen, de maradandó hatással van az intelligenciára.

Ők voltak az első emberpár, s az első kannibálok. És ebből vérben fogant egyesülésből hamarosan gyermekek is születtek. Így jött létre egy új faj, mely képes volt sikeresen egyesülni és termékeny utódokat hozni létre mindkét faj tagjaival, melyekből származott, habár önszántából ezen fajok egyetlen példánya sem érintkezett az új teremtményekkel, amelyek külsejükben is különböztek tőlük, s mindegyik idegenek voltak számukra. Idegenekkel pedig egyetlen majomfaj sem létesít szexuális kapcsolatot. ...

A környezetben élő majomfajok, melyektől a kannibálok származtak, bőséggel szolgáltak felfalható agyvelővel, a hibrid faj tehát saját ősei ellen folytatta a vadászatokat. Mindig a hímek indultak portyára, s – logikusan – a megtámadott csoportnak is a hímjeivel találták szemben magukat, akik megpróbálták megvédelmezni a többieket. Ha tehát akadtak áldozatok, azok mindig a hímek közül kerültek ki, hiszen mindkét oldalon ők vettek részt a küzdelemben. ... A megtámadott majomhordák nőstényei természetesen nem pusztultak el az összecsapásokban, s a harc végeztével ki voltak szolgáltatva a győztesek kényének. ...

Az új, hibrid kannibál faj – az ember – eképpen a leggyőzött és felfalt majmok nőstényeivel való erőszakos nemi érintkezések útján szaporodott, s kannibál hibridek – vagyis emberek – voltak az így világra jött utódok is. Ez volt az ember kialakulásának biológiai folyamata; a különleges gén örökítése és elterjedése.

Mivel az eredeti két majomfaj, az apai és az anyai ág jócskán különbözött egymástól, s a hibridek mindkettővel képesek voltak utódokat nemzeni, először legalább két különböző embertípus jött létre. Sem az afrikai, sem az ázsiai faj nem volt azonban teljesen egyöntetű; léteztek alfajok és változatok, akár csak ma a csimpánzok, gorillák és orangutánok esetében, ahol szintén találhatóak kisebb és nagyobb termetű, sötét, közepes vagy egészen világos szőrzetű variációk.

Az új, kannibál hibrid tehát érintkezett mindezekkel az alfajokkal és változatokkal, s velük sokféle utódot hozott létre, és az eredeti apai és anyai fajoknak minél több változata vált kannibál emberi lényé, az új faj annál könnyebben olvasztotta magába a távolabbi rokonságban lévő fajokat is. A folyamat feltehetőleg a legtöbb emberszabású majomfajra kiterjedt, s valószínű, hogy az emberiség ereiben ott csörgedez a gorillák, csimpánzok és orangutánok hajdani elődeinek vére is. ...

Csak miután a kannibálok tapasztalták, hogy más kannibálok agyveleje sokkal erőteljesebben hat mind a szexualitásra, mind pedig az értelem fejlődésére, hagytak fel az egyszerű majmok vadászatával, s fordultak mindinkább egymás ellens ezidőtől kezdve csak olyan társaikat ölték meg és falták fel, akik már maguk is generációk óta kannibálok voltak, s így agyvelejük sokkalta *értékesebb* volt. Ez a változás megváltás volt a többi majomfajra nézve, melyek a kannibálok szemében értéktelen zsákmánnyá váltak. Tragédia volt azonban az emberek számára, hiszen a kannibalizmus mostantól kizárólag egymás ellen fordította őket.

A kannibál lény agya és intelligenciája rendkívül rövid idő alatt hihetetlenül megnövekedett, s a vagy egymillió éven át gyakorolt kannibalizmus eredményeként kialakult a mai ember. Honnan indult útjára ez a teremtmény? Hogyan terjedt el a kannibalizmus? Hogy népesült be a Föld az új, keverék szörnyeteggel?

A találkozás egy afrikai és egy ázsiai majom közt csak ott lehetséges, ahol a két földrész érintkezik. E képzeletbeli vonal mentén egyaránt előfordultak mindkét kontinens emberszabású majmai. Ezen a vidéken jött tehát létre a fajtakeveredés, s ez alátámasztani látszik azokat a mitológiai hagyományokat és bölcséleti fejtegetéseket, melyek szerint az ember bölcsője valahol Mezopotámiában, a Tigris és az Eufrátesz vidékén ringott. Nem volt szükség arra, hogy egy kannibál csoport hosszú vándorlással változtassa magát hasonlóvá a mindenfelé élő majomfajokat. Csupán a szomszédos csoportokat kellett „megfertőznie”; lemészárolni és felfalni a hímeket, megerősökölni a nőstényeket; a születő kannibálok aztán már *gondoskodtak* a saját szomszédairól, s atyáikhoz hasonlóan bántak el velük. A dolog egyfajta járványként terjedt, miközben minden majomfaj megmaradt saját eredeti élőhelyén, mint az új, keverék faj, a kannibál emberiség tagjai. A folyamat a futótűz gyorsaságával terjedt Mezopotámiából kelet és nyugat, ennél valamivel lassabban észak és dél felé. ...

A kannibalizmus mezopotámiai megszületése után még mintegy kétszázézer évnél kellett eltelnie, hogy elérhesse a Csendes óceán legtávolabbi szigeteit. ... Az amerikai kontinensen soha nem éltek emberszabású majmok, eképpen az ember sem születhetett meg ezen a földrészén. Amerikai rassz nem létezik. ... A kannibálok ... mintegy negyvenezer évvel ezelőtt jelentek meg Közép- és Dél-Amerikában; legtöbbjük hajótörött volt. ...

Az egyes rasszok eltérő intelligenciájára megfelelő magyarázatot jelent a kannibalizmus terjedésének észak-déli és kelet-nyugati irányban való terjedésének eltérő sebessége, mely földrajzi és éghajlati körülmények következménye. Az intelligencia szintjének eltérései, melyek eredetileg sokkal nagyobbak voltak, idővel nagy mértékben kiegyenlítődték, legkivált Euráziában és Afrikában, mert a szomszédos törzsek, rasszok folyamatosan keveredtek egymással, s ez a keveredés napjainkban is tart.

Tisztázottnak látszik egy olyan tény is, mely eleddig rejtélynek számított. Mint már említettük, korai, egymillió évvel ezelőtt élt, s már szerszámokat készítő majomember maradványait találták meg Afrikában. Ugyanezen a területen megtalálták ezenkívül egyértelműen ugyanehhez a fajhoz tartozó majmok maradványait is, ezek a majmok azonban nem készítettek szerszámokat, mert szellemi képességeik ehhez nem voltak elegendőek. Először úgy gondolták, hogy a szerszámkészítő faj az utóbbiak leszármazottja, később azonban bizonyossá vált, hogy a két faj nemcsak ugyanazon a helyen, de ugyanabban az időben is élt. A primitívebb faj tehát nem volt a szerszámkészítők elődje, bár mindannyian ugyanahhoz a fajhoz tartoztak. Ugyanez a dolog ismétlődött meg Délkelet-Ázsiában is. Itt is napvilágra kerültek olyan maradványok, amelyek bizonyítják, hogy egy szerszámkészítő, és egy fejletlenebb faj valaha egyazon időben élt egymás mellett. Minthogy mindez hom-

lokegyenest ellentmond a természetes fejlődés elfogadott elméletének, a tudomány mélyen hallgat a dologról. Válotatlan lelkesedéssel keresik azonban a *hiányzó láncszemet*; egy sosevolt majom maradványait, amelyről úgy gondolják, hogy minden emberi lény közös őse lehetett. ...

Amint azt bárki – logikusan – el is várhatja, volt még egy apró fiziológiai eltérés a kannibálok és a nem-kannibálok közt. Előbbiek ugyanis keverék fajzat voltak, s a másik csoport tagjaival összehasonlítva a genetikus különbségeken kívül finom csontrendszerbeli eltérések is mutatkoztak, ami csak még jobban megzavarta a kutatókat. ...

Az emberiség ősmagja legfeljebb mintegy egymillió kannibállá vált majom-emerből állhatott, s ez megmagyarázza azt is, miért kerülnek elő az ásatások során ezerszámra az emberszabású majmok csontjai, míg ugyanabból az időszakból csak alig tucatnyi emberi maradvány ismeretes. ...

Az emberfajok, rasszok vonatkozásában fontos megjegyezni, hogy a bőr színének az égvilágon semmi köze sincs az intelligenciához. Egy rassz értelmi szintje egyedül attól függ, hogy őseik mióta, és milyen intenzitással gyakorolják a kannibalizmust. Mezopotámia és India területén sötét, sőt egészen fekete bőrű, ázsiai és afrikai fajokhoz tartozó emberszabású majmok éltek, s ezek lettek az első barna, illetve fekete bőrű emberek. Nem egy sötétbőrű faj jóval korábban vált kannibállá, s ennek következtében emberré, mint a simahajú és világos bőrű fajok, melyek elsősorban a hideg, északi vidékek lakói voltak, s később keveredtek el a benyomuló sötétbőrűekkel, mely keveredés alacsonyabb intelligenciájukra is igen előnyösen hatott.

Ha a két fajhoz tartozó két magányos majom találkozása valahol Új-Guineában következett volna be, és ott vette volna kezdetét a kannibalizmus, a világ szellemi középontja ma Új-Guinea volna, s nem Eurázsia. A felfedezőik és hittérítők Új-Guinea felől érkeznének Euráziába, s magasabb intelligenciájuk által kifejlesztett eszközeikkel lerombolnák az itt talált életformát, hogy az emberekre egy általuk haladóbbnak és előbbrevalónak ítélt értékrendet kényszerítsenek. Ugyanezt teszi ma a fehér ember Új-Guineában és a világ más területein, ahol az őslakosság nem képes megvédeni magát az effajta embertelenségekkel szemben. Minden emberfajta számára az a legmegfelelőbb és legtökéletesebb állapot, amelyben él, s melyet saját intelligenciájával és képességeivel, természetes környezetéhez alkalmazkodva alakított ki. Ha valaki elfogadja, hogy az elefántoknak *megvan a magukhoz való eszük*, – vagyis rendelkeznek a nekik szükséges szintű intelligenciával – és nem akarja, hogy mások legyenek, mint amik, akkor hasonlóképpen el kell fogadnia, hogy a Földön élő minden emberfajta is létre tudja hozni a neki pontosan megfelelő életformát a saját erejéből és képességeivel. ...

Abban az esetben, ha a fehér ember belátja, hogy nagyon is rászorulna egy nála is fejlettebb faj tanácsaira, felmerül a kérdés, hogy miféle jogon erőlteti rá más emberfajokra a saját bizonytalan elképzeléseit erővel, zsarolással és kecs egetéssel. Senki nem kérte fel, hogy a földkerekség tanítómestere legyen. Mindössze négy évezreddel ezelőtt, amikor Mezopotámiában, Indiában és Egyiptomban már fejlett kultúrák léteztek, a fehér ember még a kőkorszak szintjén élt, s mindmáig képtelennek bizonyult arra, hogy

létrehozzon egy bölcséleten alapuló kultúrát és civilizációt, sőt veszélyezteti a már korábban kialakultakat is.

A mások életformájának civilizációjának és kultúrájának ma folyó erőszakos lerombolásához hasonlót még nem látott a történelem. Mindez csakis ahhoz fogható, amikor az egykor létrejött kannibál keverékfaj úgy egymillió évvel ezelőtt szorongó, űzött és mindig elégedetlen emberekké változtatta a békésen éledelő emberszabású majmokat.

Az úgynevezett szaktekintélyek amellet az elmélet mellett törnek lándzsát, hogy elvben minden emberfaj egyformán intelligens, és oktatás útján azonos értelmi- és műveltségi szintre hozható, ami egyszerűen nem igaz, s emellet súlyosan sérti is a különböző rasszokat. Ez az álszent elmélet először és elsősorban az úgynevezett *fejlett* társadalmakban vált elterjedtté, azon önző okból, hogy a világ másik részét saját civilizációjuk szolgálatába állítsák és kizsákmányolják. Az érintett népeknek a leghatározottabban és büszkén tiltakozniuk kellene, mivel ők talán valóban alacsonyabb értelmi képességeiket a fehér emberrel ellentétben nem öngyilkos célok elérésére, hanem a nekik leginkább megfelelő életforma kialakítására használták.

Az eurázsiai kontinensen azáltal, hogy a különböző emberfajok erőteljesen keveredtek egymással, egyfajta kiterjedt értelmi kiegyenlítődés ment végbe. Izland legészakibb csücske és Japán keleti partjai között az emberek intelligenciaszintjében nem tapasztalható lényeges eltérés. Európa őslakos, fehérbőrű népe sokat köszönhet ennek a kiegyenlítődésnek, hiszen ennek jóvoltából hozhatták be többé-kevésbé eredeti lemaradottságukat. A hatalmas és összefüggő ázsiai erdőségekben vagy az Északi-sark közelében elszigetelten élő apró csoportok természetesen kivételnek számítanak.

Kétségtelen, hogy nagy a különbség az eurázsiai rasszok, és a Csendes-óceán apró szigetein élő emberfajtaik intelligenciaszintje között. Az eltérés azonban igen finom fokozatokban sorakoznak, s két szomszédos törzset vizsgálva még észrevehetetlenek. Másfelől viszont egy kínai és egy ausztráliai bennszülött értelmi képességei közt egyértelműen óriási különbség tapasztalható. ...

Abból következően, hogy a különböző rasszok intelligenciaszintje eltérő, nem egyformák céljaik és az életről alkotott elképzeléseik sem, és csak ha ezek az elképzelések teljesülnek, lehetnek boldogok és elégedettek, amennyire ez emberi lények esetében egyáltalán lehetséges. Minden emberfajta azonos civilizációt kényszeríteni egyszerűen bűncselekmény, s különösen a fehér embernek nem szabad a saját telhetetlen és rabló civilizációját ráerőszakolnia a többi, az eldobható tárgyak kultúrájától még meg nem fertőzött, egészséges szemléletű rasszra. A világ népeinek éberem kell őrködniük, hogy ez valamiképpen be ne következessen. ... Nem az a fontos, hogy melyik rassz intelligensebb a másiknál, hanem az, hogy végső soron mi is az intelligencia célja, s hogy szenvedést vagy boldogságot hoz-e az emberiségnek.

Minden rassz jóval magasabb intelligenciával rendelkezik, mint amennyire az egészséges és természetes élethez szüksége lenne, és éppen ez a többlet okozza az emberiség minden szenvedését. Minden nemzet legfőbb feladata hát, hogy bölcsességgel féken tartsa a felesleges intelligenciát,

s csak a valóban boldogító és helyes célok érdekében, a természet törvényeivel összhangban engedje tevékenykedni. Csak ezen a módon válhat az élet minden rassz és minden ember számára egyaránt értékké. Azok a nemzetek, akik nem így fognak cselekedni, elkerülhetetlenül mindent megvalósítanak majd, amire csak képesek, s a magának a fejlődésnek a kedvéért hajszolt fejlődés végül a pusztulásba juttatja őket. Bölcsesség az, ha az életet nem tesszük feleslegesen komplikálttá, s az egyén számára keserűvé – és minden emberfaj rendelkezik ezzel a bölcsességgel, még azok is, melyek átlagos agytérfogata nem éri el a 900 cm³-t sem, és csupán ötig képesek elszámolni. Ha pedig megfélemlítjük erről a bölcsességről és a filozófiai gondolkodásról, még egy 1600 cm³-es agytérfogatú faj is élhet kártékony és önpusztító életet. ...

A gondolati kommunikációról való homályos és a tudat mélyére süllyedt emlékek hatására az ember további két elavult és felesleges okot talált tőle különböző testvéreinek negatív megkülönböztetésére: a más nyelvet beszélő, vagyis más hullámhosszon gondolkodó ember idegen, amiképpen idegenek a más vallások követői is, mivel más szellemi birodalmakban él, idegen istenekkel társalognak. Az ember még ma is úgy érzi, hogy a más vallású embernek más, idegen istene van. És mivel – tudatosan vagy tudattalanul, gyakran vagy ritkábban – mindenkinek imádkozik; – vagyis céltalanul és tartalmatlanul imitálja azt a tevékenységet, amelynek eredményes gyakorlata számára immár lehetetlen: a magasabb szellemi világok lakóival való gondolati beszélgetést – ez a vallási típusú megkülönböztetés az életben gyakorlatilag szüntelenül jelen van, és olyasféle érzést és nyugtalanságot vált ki, mint amit lakóterületük közvetlen közelében folytonosan ott kószáló gorillák jelenléte váltana ki egy csimpánzcsapat tagjaiból. A történelem ezernyi példával szolgál arra, ahogy a *Homo sapiens* kannibál múltja beidegződéseinek felelevenítésével Isten nevében folytatott gyilkos hadjáratokat más hiten lévő embertársai ellen.

A politikai pártok, területi szövetségek, kulturális egyesületek, futballcsapatok, és a legtöbb szervezett társaság máig olyan csoportot jelentenek az emberek számára, ahová *tartozni* lehet, és éppúgy, mint a politikai pártok, szubkultúrák és klubok nélküli csimpánztársadalmakban a más csapatok tagjai, az efféle szervezetekbe tömörült ember számára a máshová tartozó másik ember az ősi, és már tökéletesen felesleges, de máig öröklődő ösztönös szemlélet jóvoltából kívülállónak, idegennek, s bizonyos tekintetben szembenállónak számít. Ez a szembenállás felerősödik, ha a két csoport közel kerül egymáshoz, és nem mutat elegendő tiszteletet a másik érdekszférája, működési területe iránt. Az emberek ilyenkor a *csoporthoz* érvelnek, s el vannak szánva arra, hogy akkor is kárt okozzanak a másik félnek, ha ebből saját maguknak semmilyen hasznuk nem származik.

Még a tudósok és kutatók is kialakítják a maguk csoportszellemét, ha egy-egy terven többen munkálkodnak közösen, s csak ezen a módon képesek erőt és bátorságot venni maguknak ahhoz, hogy mások érdekei ellen igen súlyos cselekményeket kövessenek el, például földalatti atomrobbantásokkal földrengéseket idézzenek elő,

vagy rakétákat indítsanak a Hold felé. Ilyen tettekre *egyedül* senki nem merne vetemedni. Az effajta, kollektíven véghezvitt cselekedetek, s a más emberek rémülete tudatalatti diadalérzést keltenek e csoportok tagjaiban, s úgy érzik, mintha ők nem is tartoznának a rettegő többiekhez, s rájuk nézve az egész úgy nem is hordozna veszélyeket. ...

A faji és kulturális megkülönböztetés ösztöne, mely minden állat viselkedésében rendkívül fontos szerepet tölt be, lévén a kiegyensúlyozott és egészséges élet egyik sarokköve, az emberi társadalomban rettenetes, ezerfejű sárkánnyá vált, mely nem békességet hoz, hanem tüzes kénkövet fű mindenre és mindenkire. A faji megkülönböztetés minden oka eképpen visszavezethető a hajdani, egészséges különbségtételre és csoport-mentalitásra; a tudat – más szóval az intellektus – azonban éppen az ellenkezőre törekszik, s nem veszi tudomásul ennek az ösztönnek a létezését. Az emberiség tragédiája éppen ebben, az ösztönök és az értelem folyamatos konfliktusában rejlik. A küzdelemből végül az ösztönök kerülnek ki győztesen, ám épp a hosszú elfojtottság és lappangás folytán rossz irányban és túlságos hevességgel, robbanásszerűen törnek elő. Minthogy pedig mindez szintén a kannibalizmus következménye, a faji megkülönböztetést az emberevéstől csupán hártávékony fal választja el, mely bármely pillanatban felszakadhat.

A kannibalizmus időszaka tehát még korántsem zárult le, s maga a kannibalizmus sem tekinthető túlhaladott, befejezett dolognak. Éppen ellenkezőleg: azok a hatások, amelyek szakadatlanul gyengítik a közte és a faji megkülönböztetés közt húzódó válaszfalat, egyre szaporodnak és erősödnek, minek következtében elkerülhetetlenül el fog jönni egy új kannibalizmus időszaka. Kiváltó okai merőben különbözni fognak az eredeti kannibalizmus okaitól, ám mindenképpen annak kései következményei lesznek, s a túlnépesedés és a világra törő éhínség igen fontos szerepet fognak játszani kialakulásában. ...

Azok az országok és a társadalmak, melyek meg akarják védeni magukat a fajgyűlölettől, faji zavargásoktól és háborúskodástól, nem engedik, hogy területükön idegen népek telepedjenek le, a faji megkülönböztetésnek ugyanis nem képes gátat vetni sem törvény, sem vallás, sem erkölcs, sem pedig *felvilágosult* gondolkodás. A történelem ezt ezerszeresen bebizonyította, ám egyesek, mit sem törődve a tényekkel, állhatatosan szajkózzák, hogy az általános iskolázottság színvonalának emelése mindent meg fog oldani.

Az afrikai, ázsiai és dél-amerikai országokból nagy tömegek áramlanak a nyugati államokba, hogy ott telepedjenek le. Ez nem azért történik, mert ezek az emberek netán tudatosan lemondtak volna faji azonosságukról, vagy valamiképpen elveszítették volna azt, hanem a nélkülözés űzi őket éppen azokba az országokba, amelyek hazájuk szegénységéért felelősek, hisz az európai és az észak-amerikai fehér emberek rabolták és zsákmányolták ki ezeket a területeket. Az emigránsok tehát új hazába vándorolva voltaképpen saját földjük ellopott kincseit követik. ...

Az emberiségnek, ha már szerencsétlenségére több különböző rasszra oszlik, nem kellene létrehoznia további elkülönült és egymással kisebb-nagyobb mértékben ellenséges csoportokat. Politikai pártok alapítása például nemcsak tökéletesen hiábavaló dolog, de egyben rendkívül ve-

szedelmes is, mivel elkerülhetetlenül további alapot ad a különbözőségekre és nézeteltérésekre, fokozva eképpen az emberek szenvedéseit. ...

Az ember az állatvilág szeme láttára létrehozott egy világot, melyben saját fajtájának mintegy negyedmillió tagja ül börtönökben, és nem láthatja a Napot, pusztán azért, mert bizonyos politikai vagy vallási kérdésekben bírától eltérően gondolkodott. Nincs a Földön bíróság, mely elítelné ezeket a bírakat, mivel Isten képmása olyan világot teremtett, melyben az egyik embernek joga van meghatározni, hogy a másik miről hogyan gondolkozzék. Az emberek józan értelme fel kell hogy lázadjon, és mindent el kell követnie, hogy véget vessen ennek a bűnös gyakorlatnak. Minden embernek egyetlenegy élete van; egy Nap ragyog az égen, és mindenkinek joga van felnézni rá, bárhog is gondolkozzék a világ dolgairól. A Föld nemcsak bölcsője, de sírgödre is az embernek, s a rövid ideig, amíg a Nap ragyog rá, bármely emberfajtaához tartozzék is, mindenki egyformán méltó a megbecsülésre és tiszteletre. ...

A jelen, melyben élünk, nem egyszerűen a mai idő, hanem jelentős fordulópontja az egész emberiség történetének. Az ember, ki valaha égigérő, hatalmas tornyot akart építeni, bölcsébbé akart válni Istennél és a világ urává koronázni magát, most meg kell, hogy alázkodjon a valóság előtt. Be kell látnia, hogy nem Isten, és nem is a világ ura és meghódítója. Létezésének meghatározó jelentőségű döntése, a *lefelé* vezető út előtt áll. Mostantól kezdve lopott és tartalmatlan intelligenciája maradék pislá fényénél új utat kell keresnie, hogy létének idejét meghosszabbíthassa, s enyhíthesse bukásának szenvedéseit. Ez azonban csak akkor sikerülhet, ha bensőjében megtalálja és életben tartja a minden emberfajjal és magával a természettel való megbékélést. Ez, és nem a holdraszállás a legfontosabb feladata.

A GENEZIS

...Amikor felismertem az igazságot az emberiség eredetéről, először haboztam, hogy nyilvánosságra hozzam-e, hiszen felmérhetetlen hatással lehet az emberi lét és tevékenység minden szférájára. A döntést azonban megkönnyítette, amikor eszembe jutott a Biblia, a Genézis. Azt láttam ugyanis, hogy ebben a sokatmondó szövegben az emberiség származásáról szóló igazság már sokezer éve mindenki számára hozzáférhető, csak a megfelelő értelmezés merült feledésbe. Amit azonban a Genézis elbeszél, tökéletesen egybeesik az eddig elmondottakkal. ...

A Genézis a történetet olyan képi nyelven mondja el, melyet ma már senki nem képes helyesen értelmezni. Ez a szöveg eredeti formájában mintegy ötvenezer éves, és ember-istenek fogalmazták meg valahol Mezopotámiában, nem sokkal azelőtt, hogy az ember szellemének elcsökevényesedése általános jelenséggé vált. Érzékfeletti felfogóképességüknek köszönhetően ezek az ember-istenek képesek voltak visszatekinteni a messzi múltba, amikor a Földön még nemhogy ember, de még élet sem létezett. ...

Eleinte, amikor a Genézis még élőszóban terjedt és létezett az emberek között, világos és érthető volt, s egy darabig még azután is, hogy képirásos formába öntötték.

Felidézése és értelmezése azonban mind bizonytalanabbá és homályosabbá vált, ahogy az emberiség szellemi hanyatlása egyre nagyobb mértékben érvényesült. Ekkor azonban már nem léteztek ember-istenek, akik képesek lettek volna a leírt szöveg helyes értelmezésére. ... Amikor a ránkmaradt szövegeket betűírásra *fordították*, az emberek szellemi elcsökevényesedése már olyan mértékű volt, hogy el sem tudták képzelni: az elmondottak rá vonatkozhatnak. A képi jeleket félreértették; elsődleges jelentésüket tekintették tartalomnak, s valódi értelmük feledésbe merült. ...

Hozzávetőlegesen háromezer évvel ezelőtt Mózes és más zsidó filozófusok kiválasztották a Genézis legkevésbé eltorzult két sumér változatát, melyek egymástól csak egészen kis mértékben különböztek. Ez a magyarázata annak, hogy a Szentírás fontos és hiteles részei, a mózesi könyvek miért tartalmazzák a teremtés történetének *két* változatát. Mivel ezeknek a szövegeknek – érthető módon – sem eredete, sem pedig jelentése nem volt előttük tisztázott, meglehetősen zavarosan, és a lehető legemberbarátibb módon értelmezték őket. Később belefűzték a zsidó nép történetét is, nem törődve a kettőt elválasztó hatalmas időszakadékkal. A kereszténység átvette, és a Szentírás részévé tette Mózes könyveit, s bennük a Genézis történetét, amely eképpen két változatban szerepel a Bibliában is. ...

A Genézis első része elbeszéli, hogyan keletkezett maga a Föld, s rajta hogy született meg az élet. Kezdetben a sötétség uralkodott, mert a Föld színe felett gőzök és gázok gomolyogtak. Aztán a pára leszállt, a Földet elborította a víz, és láthatókká váltak a Nap, a Hold és a csillagok. Később – a kéregmozgások eredményeképpen – kiemelkedtek a szárazulatok; a föld elkülönült a víztől. Megszülettek az első kontinensek.

Az élet a vízben jött létre, az első, kezdetleges formák halakká, kétéltűekké, hullókké és madarakká fejlődtek, majd kialakultak a növényekkel borított szárazföldeken élő emlősök is. A Genézis szerint mindez hat nap alatt ment végbe.

A szöveg helyes értelmezése eddig a pontig egyszerű. A hat nap felfogható hat korszaknak, periódusnak, s az ásatások, valamint a korszerű technika eszközeivel végzett geológiai és őselettani kutatások eredményei is megerősítették a Föld és az élet kialakulásának a Genézis első részében leírt sorrendjét és dramaturgiáját. ...

A Genézis első része és a modern tudomány megállapításai közt vannak bizonyos apró eltérések az élőlények fejlődésének tekintetében, de ezek a különbségek egyetlen esetben sem lényegiek, és már soha nem lehet bizonyosan megállapítani, hogy ezek is nem éppen a fordítások során keletkezett torzulások és jelentésromlások következményei-e. Ráadásul még az is elképzelhető, hogy a modern kutatás eredményeit kell felülvizsgálni, amint az már nemegyszer szükségesnek és érdemesnek bizonyult. ...

Az első rész megírásakor az ember-istenek bebizonyították, hogy nem álmodozók voltak, hanem az igazság ismerői. A második rész értelmezésétől függ az igazság megközelítésének mértéke is. Ez azonban már nehezebb dió, mivel a Genézis különös dolgokat mond el az ember megszületéséről, melyeket ma senki nem ért meg és elhinni sem hajlandó. Az Írás szerint:

„És formálta vala az Úr Isten az embert a földnek porából, és lehellett vala az ő orrába életnek lehelletét. (2.7) És parancsola az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert a mely napon ejéndel arról, bizony meghalsz.” (2.16-17)

„És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonnyá, és vivé az emberhez. És monda az ember: ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek nevezessék, mert emberből vétetett. Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté. Valának pedig mindketten mezítelenek, az ember és az ő felesége, és nem szégyenlik vala.” (2.22-25)

„És megáldá Isten őket és mondá nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok. Ímé néktek adok minden maghozó fűvet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül.” (1.28-29)

„A kígyó pedig (...) monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egyetlen fájáról se egyetek? És monda az asszony a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetiünk; De annak a fának gyümölcséből, mely a kertnek közepette van, azt mondá Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok. És monda a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg; Hanem tudja az Isten, hogy a mely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói. És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcseségért: szakaszta azért annak gyümölcséből és evék, és ada vele lévő férjének is, és az is evék. És megnyilatkoznak mindkettőjöknek szemei s észrevevék, hogy mezítelenek; figefá levelet akgatának azért össze, és körülköteket csinálának maguknak. És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hívős alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fáik között. Szólítá ugyanis az Úr Isten az embert és monda néki: Hol vagy? És monda: Szavadat hallám a kertben, és megfélemlém, mivelhogy mezítelen vagyok, és elrejtézem. És monda Ő: Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy? A vagy talán ettél a fáról, melytől tiltottalak, hogy arról ne egyél? És monda az ember: Az asszony, a kit mellém adtál vala, ő ada nekem arról a fáról, úgy evém. És monda az Úr Isten az asszonynak: Mit cselekedtél? Az asszony pedig monda: A kígyó ámított el engem, úgy evém. És monda az Úr Isten a kígyónak: Mivelhogy ezt cselekedted, átkozott légy minden barom és minden mezei vad között; hasadon jársz és port egyél életed minden napjaiban. És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. Az asszonynak monda: Felette igen megsokasítom viselősséged fájdalmait, fájdalommal szülsz magzatokat; és epekedel a te férjed után, ő pedig uralkodik rajtad. Az embernek pedig monda: Mivelhogy hallgattál a te feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél arról: Átkozott legyen a föld te miattad, fáradtságos munkával élj belőle életednek minden napjaiban. Töviset és bogáncskórót teremjen tenéked; s egyed a mezőnek fűvét. Orczád verü-

kével egyed a te kenyeredet, míglén visszatérsz a földbe, mert abból vétettél, mert por vagy te s ismét porrá leszel.” (3. 1-19)

„És csinála az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltözteté őket. És monda az Úr Isten: Ímé az ember olyanná lett, mint mi közüliünk egy: jót és gonoszt tudván. Most tehát, hogy ki ne nyújtsa kezét, hogy szakasszon az élet fájáról is, hogy egyék, s örökké éljen: Kiküldé őt az Úr Isten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett vala. És kiűzé az embert és oda helyezte az Éden kertjének keleti oldala felől a Kerübokat és a villogó pallos lángját, hogy őrizzék az élet fájának útját.” (3.21-24)...

A történet átvitt értelmű elbeszélése, az Isten és az ember közti párbeszéd túlságosan konkrét, s egyben ellentmondásos ahhoz, hogy érthető legyen. Azt mondja, hogy Isten „halálbüntetés” terhe mellett megtiltotta, hogy az ember egyen a tapasztalás, vagy a tudás fájának gyümölcséből, amitől bölcsé válna. A kígyó pedig – az egyik leggyakoribb nemiségi szimbólum – mégis ráveszi az embert, hogy egyen belőle. A gyümölcs megkóstolása feltehetőleg az eredendő bűnnel azonos. Tudata mélyén az ember mindig is tisztában volt azzal, hogy benső bizonytalanságainak, önmagában való kételkedésének és mindenfajta emberi szenvedésének legmélyén valamiféle ősi bűnnek kell rejtőzködni. Sejtette, hogy összefüggés áll fenn e bűn és a nemiség között, mivel a szexualitás megmagyarázhatatlan módon mindig összekapcsolódott valami homályos szégyenérzettel és lelki furdalással. A Genézisnek a kísértést a kígyóval társító utalásai csak megerősítették ezt a gyanakvását. Ámde joggal teszi fel önmagának a kérdést: miért lenne a szexualitás bűn, ráadásul maga az eredendő bűn? És miért lenne ez az eredendő bűn összefüggésben egy okosságot fokozó gyümölcs elfogyasztásával? És végül: hogyan lehetséges tudásra szert tenni egy alma megevésével? ...

Az emberek közti nemi érintkezés nem lehet bűn, s kiváltképpen nem az eredendő bűn, hiszen csakis ezen az úton születhetnek gyermekek, márpedig Isten éppen azt parancsolta az embernek, hogy szaporodjék és sokasodjon. Hogyan lehet bűn az, ami Isten akarata és parancsolata szerint való? ... És a nemi aktus, ez a feltételezett ősbűn hogyan lesz egy csapásra Isten szerint való dolog, ha előzőleg lezajlik egy egyházi esküvői ceremónia?

A Genézisben rejlődő másik talány: Isten tiltotta, hogy az ember egyen egy bizonyos gyümölcsből, – vagyis egy anyagi természetű dologból – mert ezáltal okosabbá, intelligensebbé vált volna. Még meg is fenyegette: „amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz”. Vajon miért nem akarta Isten, hogy az ő képére és hasonlatosságára formált teremtmény magasabb értelemre tegyen szert? Természetes fejlődése során minden élőlény elér bizonyos értelmi szintet. Ha pedig az intelligencia bűn, annak hiánya bizonyosan erénynek számít. Miért engedi az Úr, hogy a természetes folyamatok révén teremtményei lassan, de szüntelenül növekedjenek az értelemben, egyben pedig mind mélyebben süllyedjenek a bűn állapotába?

Még a teológusok sem állítják, hogy az értelem bűnös állapot lenne, s értelmezésük szerint az volt a bűn, hogy az ember az Istenhez való hasonlatosságra törekedett. Hogy

azonban hogyan akarta elérni ezt a tudást, miféle köze lehet ennek bármiféle anyagi dolog elfogyasztásához, s hogy mindebben mi lenne a nemiségi szimbólum, a kígyó szerepe; ezt már nem tudják megmagyarázni. Pedig éppen ez a kérdés legfontosabb vonatkozása, s egyben a Genézis igazi rejtélye: mi köze valamilyen dolog megevésének egyfajta tudás megszerzéséhez? Valóban létezne olyasmi, mint a tudás gyümölcse?

A teológusoknak nincs válaszuk ezekre a kérdésekre. Nem tudják, hogy *valóban* létezik gyümölcs, mely intelligenssé tesz, és *mezteleenné*. Ha a teológusok helyett a borneói Umkulumkulu főnököt vagy más kannibálokat kérdeznék, ők gyorsan és pontosan megoldanák a Genézisnek eme rejtélyét. Még azt is meg tudnák mondani, hogy miért a kígyó, a szexualitás szimbóluma volt az az erő, mely az embert a titokzatos gyümölcs megízlelésére rávette, s ráveszi napjainkban is azokon a vidékeken, ahol még nem veszett ki a kannibalizmus. ...

A Genézis az első emberpárt a bűnbeesés előtt, vagyis a kannibalizmus előtt mutatja. Termékeny, zöld kertben élnek, s ez arra mutat, hogy abban az időben és azon a vidéken nem sivatag volt, de még szárazság sem. Arról beszél, hogy az ember, mint faj a teremtés legvégén keletkezett. Ekkor már minden állatfaj – köztük az ember majomelődei is – létezett. A Genézis egyik változata említi, hogy az ember kezdetben minden állattal békességben élt, s ez azt jelenti, hogy csakis növényevő lehetett, nem pedig ragadozó. Ez még egyértelműbben kitűnik abból, hogy Isten maga bocsátja az ember rendelkezésére az édenkert minden növényét és gyümölcsfáját, hogy azokból egyék. Húsról, állatokról egy szó sem esik. ...

Az Írás szerint Isten az orrán keresztül lehelt életet az emberbe. Ez a lehellet az anyagtalan, kozmikus életerő, melynek létezésével az ember évtízezredek át tisztában volt, s ami nélkül semmiféle élőlény nem létezhet. Az újszülött önálló élete nem az első levegővétellel veszi kezdetét, hanem, amikor orrikaiba először hatol be a *prana*.

A Genézis azt sem említi, hogy az ember lenne az egyetlen, *életlehellettel* rendelkező teremtmény, s a többi állat enélkül él, de azt világosan állítja, hogy ez a lehellet sem nem földi eredetű, sem pedig nem anyagi természetű dolog. Kijelenti továbbá, hogy az ember az élet lehelletének orrába hatolásakor vált *élő lélekké*. Ebből pedig az következik, hogy a *prana*, vagy az élet lehellete *nem* azonos a lélekkel. A *prana* szellem-anyag, a lélek azonban szellemi természetű. Nem esik azonban szó arról, hogy az állatoknak nincs lelkük, vagy hogy Isten beléjük nem fúj *életlehelletet*. Éppen ellenkezőleg: más helyütt maga a Biblia jelenti ki, hogy az állatok is kaptak lelket Istentől.

A Genézis úgy írja le az embert, mint ruhátlan teremtményt, akinek mesterségesen előállított öltözékre van szüksége. Ez az állatbőrökből összeállított ruha később vált szükségessé, és nem azért, mert megváltozott az éghajlat, hanem mert az ember a tiltott gyümölcs elfogyasztásának következtében mezítelenné vált.

Az Írás azt mondja: Isten elhatározta, hogy feleséget ad Ádámnak, s míg az aludt, egy oldalbordájából megalkotta Évát. Mindaddig ezt a szövegrészt sem értelmezték helyesen. Ha Isten képes volt megteremteni Ádámot a porból

anélkül, hogy ehhez más teremtmény csontjait kellett volna felhasználnia, nyilván képes lett volna ugyanezen a módon megalkotni Évát is. Miért volt hát szüksége a csontokra, s miért éppen a bordára? A homályos, metaforikus történet nem is olyan misztikus, mint elsőre látszik. A Genézis azt mondja, hogy Ádám és Éva egy testté lettek, s ezért Ádám feláldozta egy bordáját.

Mint már említettük, az ember keverék, amely egy afrikai hím és egy ázsiai nőstény emberszabású majom kereszteződéséből keletkezett. Az afrikai emberszabású majmoknak tizenhárom pár bordájuk van, az ázsiaiaknak csak tizenkettő. A keveredésből született a tizenkét pár bordával rendelkező emberi faj. Ádám fajtája tehát *elvesztett* egy pár bordát ebben a házasságban. Az *egy test* kifejezés pedig azt jelenti, hogy két faj vált eggyé e találkozásban. ...

Az is érthető, hogy a borda elvesztése miatt került értelmi összefüggésbe az alvással, hiszen a világ számos részén és sok-sok nyelven az alvás máig kapcsolatban áll a szerelmi aktussal – együtt *hálás, lefekvés* – jöllehet a dolog jelölésére természetesen sok más szót és kifejezést is használnak. ...

Ádám álmából felébredve igen megütközött, és így kiáltott fel: „*Ez már csontomból való csont és testemből való test.*” Mindezt pedig teljes bizonyossággal mondhatta, jöllehet az Úr valójában egy szikrányit sem vágott ki a testéből. Ádám egy hibrid lényt látott maga előtt, mely rá hasonlított, de nem volt teljesen azonos sem övele, sem pedig anyjával; egy új teremtményt, melynek leszármazottai később *Homo sapiens*-nek nevezték el magukat. Mint már említettük, ez a lény *hímnemű* volt, kit sem apja, sem pedig anyja fajtája nem fogadott be. Az új keveréklénynek el kellett kotródnia a közelükből, hogy létrehozza az új fajt, párosodva mindkét fajbeli nőstényekkel.

A Genézis erről is egészen világosan szól:

„*Annakokáért elhagyja a férfit az ő apját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.*” (2.24) A *férfiú* itt az új keveréklényt jelenti, aki nem azonos többé sem anyja, sem pedig apja fajtájával, elhagyja őket, és megalapítja – szülei fajtájához, és más fajokhoz tartozó nőstényekkel párosodva – a saját új, és eddig soha nem látott fajtát. Ami pedig úgy történt, hogy nemcsak az első és egyetlen hibridlény volt képes „ragaszkodni feleségéhez”, vagyis eredményesen párosodni apja és anyja fájának, valamint más majomfajoknak a nőstényeivel, hanem ily módon születő utódai is, melyek tehát további magukfajtaikat nemzettek. ...

Isten szándéka az volt – amint a Genézisből kiderül – hogy mindez békés és szelíd módon menjen végbe, nem pedig erőszakkal és kannibalizmussal párosulva. Ám terve kudarcot vallott az ember természetellenes cselekedetei miatt. Isten kifejezetten azt akarta, hogy az új faj termékeny, szapora legyen, hiszen normális körülmények közt a hibridek nem képesek gyermekeket nemzeni és foganni. Ezért mondja, világosan s nem ok nélkül a Genézis, hogy az új keverékfaj termékenysége csakis az Úr akaratából és segítségével valósulhatott meg, vagyis azáltal, hogy működésbe léptek a mindezt lehetővé tevő újfajta gének. ...

Egészen eddig a pontig még minden megmaradt a kozmikus rend keretei közt, és Isten maga is megáldotta az

emberiség összeállítását. A terv egyébként is az volt, hogy a különböző fajok keveredéséből hosszú-hosszú idő alatt természetes úton létrejöjjön egy új és egyszerű lény, akinek intelligenciája romlatlan és ragyogó, s képességei Istenéhez hasonlatosak. Most pedig minden jel éppen erre mutatott. A Genézis világosan kimondja: Isten az embert a *maga képére és hasonlatosságára* alkotta meg.

A terv jó volt, de minden másképpen sikerült, s nem azért, mert Isten megváltoztatta volna a szándékát, hanem mert az ember Isten akarata ellenére cselekedett. Nem akart évmilliókon át várni, hogy természetes úton és természetes tempóban fejlődő intelligenciája végül a Föld „Istenévé” tegye, amiképpen a többi magas értelem vált szülőbolygója urává mindenütt; mindezt gyorsan és rögtön akarta, s ez keresztülhúzta Isten számítását. Az ember megkóstolta a tudás gyümölcsét, és értelme valóban gyorsan meghatványozódott, ám ezzel egyidejűleg elméje megháborodott.

Isten megtiltotta az embernek a gyümölcs megízlelését, hogy ő (vagy fajtája) *bizonyosan meg ne haljon*. ... A kígyó azonban megkísérettette az embert, mondván: „...*Bizony nem haltok meg. Hanem tudja az Isten, hogy amely napon ejéndetek abból, megnyilatkoznak a ti szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és rossznak tudói.*” (3.4-5)

A kígyó a legősibb időktől fogva a nemiség egyik szimbóluma. Kínában és Ázsia más részeiben ma is fogyasztanak kígyóhúst, hogy fokozzák a nemi vágyat és képességeket. Ez a szeralig két óra alatt a test általános felhevülését okozza, és ezt követően felerősödik a szexuális gerjedelem. Mellesleg: éppen mert a heves szexualitás a jó egészség jele és velejárája, használják a kígyót máig jelképüknek az orvosok és a patikusok. A kígyó, amely a Genézisben is a nemiség szimbóluma, mindjárt magas intelligenciát is ígérhetett az embernek, ha a tudás fájának gyümölcsét megízleli.

Az Írás tehát világosan tudtunkra ad két dolgot, melyet azonban a teológusok váltig tagadnak: 1. A tudás fájának gyümölcse, melynek fogyasztása fokozza az intelligenciát, anyagi szubsztancia; 2. Az okok, melyek a gyümölcs megízlelésére csábították az embert, szexuális természetűek voltak. És még valami, ami a Genézisből világosan érthető: az ősbűn *ennek* a gyümölcsnek az elfogyasztása volt. ... Vagyis: a Genézis szerint az ember a nemi gyönyörűség fokozására vágyva megízlelte azt a szubsztanciát, amely egyúttal fokozta értelmi képességeit is. ...

A rejtélyes szubsztancia, mely fokozza a nemi képességeket és egyben növeli az intelligenciát, a fajtárs nyersen elfogyasztott agyveleje.

Amint az a Genézisben áll, a tiltott gyümölcsből elsőként az ázsiai fajhoz tartozó majom – *Éva* – evett. A kannibalizmus Ázsiában vette kezdetét, és itt, Mezopotámiában, Ázsia és Afrika határvidékén született meg az új hibrid faj, az ember. Az első kannibálok tehát Éva fajából valók voltak. Ádám fájánál, Afrikában – éghajlati okok miatt – csak valamivel később kezdett tért hódítani a dolog, amit az afrikai rasszok valamivel kisebb agytérfogata is bizonyít. ...

Amikor az ember evett a tudás fájának gyümölcséből, elrejtőzött. Gyötörte a rossz lelkiismeret, hisz növényevő lény léte megölte tökéletesen ártatlan társát, s nem azért, hogy éhségét csillapítsa, nem is önvédelemből, csupán azért, mert nagyobb szerelmi gyönyörűségekre szomjazott.

Minden állat, s az emberszabású majmok is pontosan tudják, hogy mikor vétettek a világ törvényei ellen. Háziallakatokon jól megfigyelhető, hogy olykor lelkiismeretfurdalást, bűntudatot éreznek.

Aztán Isten szólította az embert, és kérdezte, *hol van*. Ádám azt válaszolta, hogy elrejtőzött, mert fél, s mert szégyelli, hogy meztelen. A Genézis szerint Isten nem sokat töprengett azon, hogy hogy is van ez a meztelenség; pontosan tudta, hogy ha az ember meztelen, akkor bizonyosan evett a tiltott gyümölcsből. A szőrös teremtmény, aki valaha az ember volt, nem azért vesztette el a bundáját, mert valami gonosz gondolata támadt, hanem mert evett az anyagból, mely az értelmet fokozza. A Genézis nem azt mondja, hogy Isten a gyümölcs megízlelése miatt, büntetésből fosztotta meg az embert testszörzetétől: ez a büntetés automatikusan magából a bűnből következett. ...

A Genézisből tehát világosan kiolvasható, hogy az ember valaha szőrös állat volt, testszörzetét a kannibalizmus következtében veszítette el, s más állatok bőréből kellett magának ruhát készítenie.

Isten az embert a Genézisben a tiltott gyümölcs fogyasztásának további következményeire is figyelmezteti, arra, hogy kedvezőtlen változások léphetnek fel nemi életében és szellemi állapotában is. Isten először azt mondja: ellenségeskedést szerez majd a kígyó és az asszony, és azok minden leszármazottjai között, aztán azt: „*és epekedel a te férjed után*”, valamint hogy a kígyó az asszony sarkát mardossa majd.

Kevesen tudják, hogy a nőstény állatok gyakorlatilag nem ismerik a nemi vágyat, mely csakis a termékenység időszakában lesz rajtuk úrrá. Nem ismerik ezenfelül a gyönyörűséget sem, legalábbis nem abban a mértékben és intenzitásban, mint az ember. ... Egy nősténymajmot nem lehet elcsábítani, egy asszonyt igen. És éppen ez a vágy a *kígyó*, mely az asszony sarkát mardossa szüntelenül. De miből is áll voltaképpen ez a „mardosás”? Az asszony nem tudja, hogy a közönléskor vajon megfogant-e, hiszen nincs tisztában fogamzóképeségének pontos idejével. Ez pedig ellenőrizhetetlenné teszi a gyermekek születésének idejét és számukat is. ...

A Genézis azt is megjósolja, hogy az asszony és leszármazottjai a kígyó fejére fognak taposni majd. ... Az okos kígyó *feje* az intelligenciáját jelenti; ezt tapossa porba a kannibál emberiség. És valóban: a kannibalizmus következtében az értelem tébolyá vált. Az ember romlott elméjével figyelmét mindinkább olyan tevékenységek felé irányítja, melyek elkerülhetetlenül katasztrófához; fajtájának pusztulásához vezetnek. ...

A Genézisben az Úr azt is kinyilatkoztatja, hogy az eredetileg poligám majom szexuális szabadsága véget ért. Eztán a férfi az asszony gazdája, *ura* lesz, ami korábban ismeretlen fogalom volt. Ez is beteljesedett. A házasság intézményének az volt a rendeltetése, hogy elejét vegye az asszonyokért való vetélkedésnek a férfiak között.

Isten legfontosabb kinyilatkoztatása azonban az volt, hogy az ember, ki a tudás gyümölcsének elfogyasztása következtében intelligenssé vált, nem lesz boldogabb ennek következtében. Éppen ellenkezőleg: ő lesz a Földön az egyetlen teremtmény, akinek életét kemény munkával és

keserűségek közt kell tengetnie, és kenyerét orcájának verejtékével eszi majd. És ez is mind beteljesedett. ... Ma sem eszik többet, mint egymillió évvel ezelőtt, de az enni-
valóért ezerszer keményebben kell megdolgoznia. ...

Isten jóslata a kopár és pusztá Földről, amely nem terem mást csak kórót és tövist; még nem teljesedett be. Ám az ember az elmúlt ötvenezer évet szinte következetesen azzal töltötte, hogy a bolygót lakhatatlan pusztasággá változtassa, s ezirányú tevékenysége egyre eredményesebb. A *valódi* rombolás és pusztítás azonban csak a napjainkban örvedetesen megindult, hallatlan iramú *fejlődéssel* vette kezdetét. Az elmúlt ötvenezer évben is mutatkozott ugyan *haladás*, de eleinte csak lassan és botladozva, bizonytalan lép-
tekkal haladt előre, s az általa okozott károk is szerények, szinte észrevehetetlenek voltak. Az ember csak később mérészelte megengedni magának, hogy a tájat szemétdombbá változtassa, ha éppen ehhez támadt kedve, mert a népesség ekkor még meglehetősen csekély számú volt. ...

Az ellenőrizhetetlen népességszaporodás, és az egyre fokozódó téboly lassan Istennek ezt a kinyilatkoztatását is beteljesíti. Az ember lerombolja szülőbolygóját, s mind-
közben szilárdan meg van bizonyosodva afelől, hogy ezen a Földön minden cselekedetével Isten akaratát valósítja meg. Mai tudományának köszönhető, eddig még soha nem látott eszközökkel munkálkodik saját ragyogó jövője megalapozásán.

Isten azt is mondta, hogy ha az ember eszik a tudás fájának gyümölcséből, meghal. Egészen pontosan: *halálnak halálával hal meg*. Csakhogy az ember nem halt meg; éppen ellenkezőleg, örült mód szaporodik és sokasodik. Vajon hazudott az Úr, vagy csak eltúlozta kissé a fenyegetést? Esetleg tévedtek volna a Genézist leíró ember-istenek? Egyik sem. Ha egyszerűen csak az ember haláláról lett volna szó, elég lett volna *egyszer* kimondani a *halált*. A „*halálnak halálával halsz*” az egész emberfaj pusztulását jelenti. Az eredeti képirásos szöveg kétszeres halálról, az egyén és a faj haláláról beszél. ...

A beteg és tébolyodott elméjű emberfaj szüntelen fejlődésében *elhasználja* majd a Földet, míg az végül már csak „*tövist és bogáncskórót terem*”, s ebben a magateremtette sivatagban *halálnak halálával* pusztul el. ... Az ember megint egyszer, ezúttal az anyagi világ szintjén keresztezte Isten szándékait. Gyorsabb fejlődést akart, mint amilyenhez a természet képes biztosítani a feltételeket. Mesterséges eszközökkel fokozta hát a föld termékenységét, mert nem volt elég jó úgy, ahogy Isten megalkotta; mesterséges eljárásokkal megnövelte a termékek tápértékét, és gyárilag előállított koncentrátumokat eszik. Még saját szervezetének biológiai folyamataiba is beleavatkozik, hogy jobbá tegye, *fejlessze* testét. Felszabadít olyan energiákat, melyeket nem lenne szabad felszabadítani és elnyom, visszafojt olyanokat, melyeket szabadjára kellene engednie, s ezzel felborítja a kozmikus erők egyensúlyát, mely a földi élet fennmaradásának záloga.

Gigantikus kémények ezrei merednek az ég felé, és ártalmas füstöket okádnak magukból – ezek az új, a modern *lingam*-ok, melyek az ember győzelmét hirdetik a hitvány természet és annak teremtője felett: Íme, Isten vagyok! Nézzétek és csodáljátok győzelmemet! A tudósok lettek

az új emberistenek, és a természettel ellenkező kutatások ezrei indultak meg, melyekben az emberek isteni küldetésük kiteljesedését ünnepelelhetik.

Valóban küldetést teljesít velük, de nem Isten szándékai, hanem a legsötétebb gonosz tervei szerint való küldetést. Ha létezik egyáltalán olyasmi, hogy *isteni küldetés*, azt bizonyosan az állatok és növények teljesítik, hisz ők az egyetemes rend szerves és tökéletesen funkcionáló részei.

„Isten legkedvesebb teremtménye” a nagyon is közeli jövőben fel fogja ismerni, hogy vétkes ténykedését nem folytathatja büntetlenül. Akkor azonban már túl késő lesz, és fogai közt már csak a Genézisben megjövendőlt pusztá és terméketlen Föld homokja fog csikorogni. ...

A KÖZELJÖVŐ

Amíg az emberiség nem ismerte eredetét, és ellentmondásokkal teli viselkedésének okait, arra sem lehetett képes, hogy megszabaduljon mindazon bajoktól és szenvedésektől, melyek csakis tévedései és kényszerképzetek, végeredményben tehát az eredendő bűn, a kannibalizmus következményei. Most azonban már tisztában van önmagával; szabadságában áll meghosszabbítani fajtája létezését, és nagy mértékben csökkenteni saját szenvedéseit is.

Ebben a könyvben megmutattam az emberiség vérmocskos bölcsőjét, s az eztán következőkben arról a keserves és gyötrelmes útról fogok beszélni, melyen a saját maga ásta sírgödör felé halad. Ám megmutatom azt az egyetlen utat is, melyet követve még elkerülhetők a további szűkségtelen bajok és veszedelmek. ...

Mindezt persze nemcsak ennek a könyvnek alapján fogja követni, mert ostoba, és ragaszkodik eddig megszokott kényelméhez. De amikor az egészen közeli jövőben két tökéletesen újszerű jelenség hirtelen fenyegető arányokat fog ölteni, rá fog kényszerülni a változtatásra. A két rém: a *tülnépesedés* és a *környezetrombolás*. Az embernek meg kell értenie majd, hogy mindkettő alapjaiban veszélyezteti egész fájának fennmaradását, s hogy eredetük épp abban a két dologban keresendő, melyeket a kannibalizmus segítségével akart elérni, és a boldogság és a jobb élet forrásává tenni; az eredeti funkciójuktól elkülönült nemiségben és intelligenciában.

A pánik és a kétségbeesés rákényszeríti majd az emberiséget, hogy megtegye azt, amit már rég meg kellett volna tennie: gyökeresen megváltoztatnia önmagáról, embertársairól, a természetről és Istenről alkotott szemléletét.

A nagy változások napjaink fiataljainak generációjánál fognak beköszönten. Ha ennek az ifjúságnak jelentős része Nyugaton nem lesz hajlandó magáévá tenni szüleinek életmódját, értékrendjét és céljait, akkor – bár saját, új céljaikkal még korántsem lesznek teljesen tisztában – ez a „forradalom” nem csupán holmi generációs ellentét lesz, hanem olyan magatartás, melynek biológiai alapja van. Az anyaméhben a magzat még rendelkezik az érzékfeletti észlelés képességének kevéske maradékával, ami azonban a megszületés után igen hamar elhalványul és eltűnik, amint az agyvelőre növekvő nyomást gyakorol maga a koponyacsont. Ráadásul a gyermeket nem segítik abban sem, hogy

megszerezze a maga *prana*-adagját, amely az embernél amúgy sem elegendő a telepatikus képességek működéséhez. A születés előtti észleletek tehát az egész életre kihatnak: amit az ember az anyaméhben tapasztalt, tudata mélyére sülyedve befolyásolja majdani gondolkodását és cselekedeteit. ...

Az ember minden elképzelését, amely eddig bizonyosnak és vitathatatlanak látszott, tüzetesen meg kell vizsgálni és újra kell értékelni. Megrökönyödéssel fogjuk tapasztalni, hogy a korábban legszenvedélyesebben hajszolt célok zöme tévedés, és homlokegyenest ellenkezik valódi érdekeinkkel. *Az új világ, mely az emberiségnek a fennmaradás egyetlen lehetőségét kínálja, csak a mai materialista, bölcsélet nélküli, bűnöző nyugati civilizáció romjain épülhet fel. Ezt a rabló civilizációt ugyanis, mely csak önmagunk még mélyebb szolgásgba döntése, és a Föld még rettenetesebb kizsákmányolása árán maradhat fenn még egy rövid ideig, alapjaiban kell megsemmisíteni.*

Az új világba lépő embernek mind materiális, mind pedig szellemi értelemben gyökeresen meg kell hát változnia. Ehhez a szellemi változáshoz elkerülhetetlenül ismét a keleti filozófia felé kell fordulnia, mert az emberiség egész történelme során mindig innen származtak az egészséges eszmék és gondolatok, melyek összhangban voltak mind a természettel, mind pedig az ember szükségleteivel.

A népességnövekedés folytán az emberiség minden eddiginél nagyobb mértékben válik egységes egésszé; azzá kovácsolja a fennmaradás problémája. A bolygó anyagi erőforrásait mindenki számára hozzáférhetővé kell tenni, hogy minden nép kialakíthassa a vágyainak és valódi szükségleteinek megfelelő életformát. Ma a világ két részre szakadt: a túltáplált, gazdag kisebbségre, és az éhező többségre, a gazdasági rendszerek pedig olyanok, hogy idővel a gazdag még gazdagabb, a szegény pedig még szegényebb lesz. A furcsa az egészben az, hogy a gazdagok is egyre boldogtalanabbak, és lassan már megundorodnak a saját hájuktól.

Ennek a hosszú távon elképzelhetetlen és tűrhetetlenül beteg rendszernek fő szervezője és fenntartója egy szellemileg zavaros és szociálisan alkalmatlan hatalom: az Amerikai Egyesült Államok. Ennek az országnak kétszázmillió lakosa az egész Föld népességének csupán *hat* százaléka, de ez a hat százalék birtokolja a bolygó létfontosságú anyagi javainak mintegy felét. Ezt a mérhetetlen és aránytalan vagyont csellel, zsarolással és erővel szerezték meg maguknak, és arra használják, hogy fenntartsák abszurd gazdasági rendszerüket, melynek jelszava és lényege: *minél többet termel meg, fogyaszt el és hajítja a szemébe az ember, annál boldogabb, mert a szüntelen, szorgos munkálkodással több pénzre tesz szert, s ezáltal még több új holmit vásárolhat, használhat el, és dobhat ki.* Ez már nem kapitalizmus, hanem *gazdasági maszturbáció*, ami csak a többség megrablása, és a Föld lakhatatlanná tétele árán folytatható. ...

A Föld legnagyobb kontinense Ázsia, s itt él a világ népességének kétharmada. A kontinens nyugati nyúlványa, mely szereti önálló földrésznek képzelni és Európának nevezni magát, elég vakmerő ahhoz, hogy hátat fordítson a nála tízszer nagyobb ázsiai népességnek, és a legnagyobb fosztogató szolgájaként szegődve annak emberellenes gazdasági rendszerét is magáévá tegye. Ez a szövetség az embe-

riség elárulása. Ha Európa nem fontolja meg, és nem látja be, hogy geológiailag és biológiailag is Ázsiához tartozik, s filozófiája és kultúrája is innen ered, az emberiségnek szikrányi esélye sem marad arra, hogy megbirkózzon növekvő nehézségeivel és az általuk fenyegető végveszéllyel. A népek legfontosabb és legsürgősebb feladata tehát, hogy felszámolják a katonai, politikai és kulturális szövetségeket és kapcsolatokat az Amerikai Egyesült Államokkal, hogy ez a kártékony hatalom olyan gyorsan összeomoljon, amilyen gyorsan csak lehetséges.

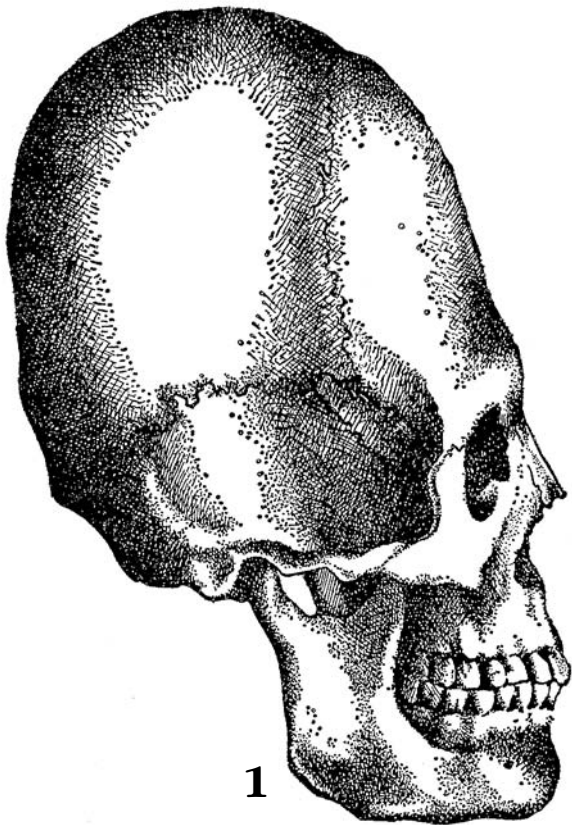
Ez elő fogja készíteni a talajt a következő feltétlenül szükséges lépés számára. *Minden emberi lény, függetlenül attól, hogy milyen fajhoz vagy társadalmi réteghez tartozik, változtassa meg önmaga életét: csupán valódi szükségleteinek kielégítésére törekedjen; csak ezekért dolgozzék, és igyekezzen egyszerű, egészséges életet élni, olyan közelségben a természettel, ahogy csak lehet.* Mindez főleg és elsősorban a Nyugat népeire vonatkozik.

Az ember észre fogja venni, hogy ha így tesz, nem áldozatot hoz; éppen ellenkezőleg: felszabadítja önmagát minden ráerőszakolt hamis szükséglettől, melyekért korábban értelmetlenül robotolt, és sokkal keservesebb életet élt, mint amelyet nélkülük élhetett volna. Újra megleli majd az egyszerű, de *teljes* életet. Ez az önfelszabadítás mindenkinek kötelessége, és a körülmények rá fogják kényszeríteni az embert, hogy ennek a kötelességnek eleget tegyen.

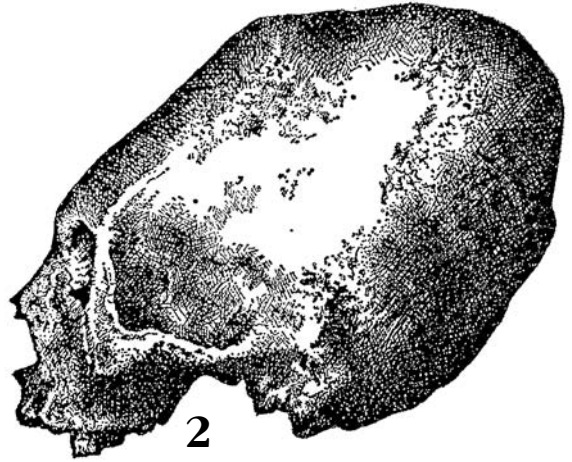
Először csak egy elenyésző kisebbség fogja elszánni magát, hogy áttérjen az új életmódra, de a vékonyka patak lassan hatalmas folyóvá szélesedik. Ahogy pedig számuk mindinkább növekszik, úgy lesz erejük és befolyásuk is egyre nagyobb, és nem lesznek majd toleránsak azokkal szemben, akik nem hajlandók meghallani az idők szavát. Úgy fogják tekinteni őket, mint az emberiség ellenségeit, és ennek megfelelően bának majd velük.

Csak amikor az ember, mint individuum, eljut addig, hogy uralkodjék önmaga fölött, és passzív rezisztenciával a fennálló gazdasági rendet is térdre kényszerítse, mondhat le az erőszak használatáról, és szabadulhat meg véglegesen mindennemű szenvedéseitől. ...

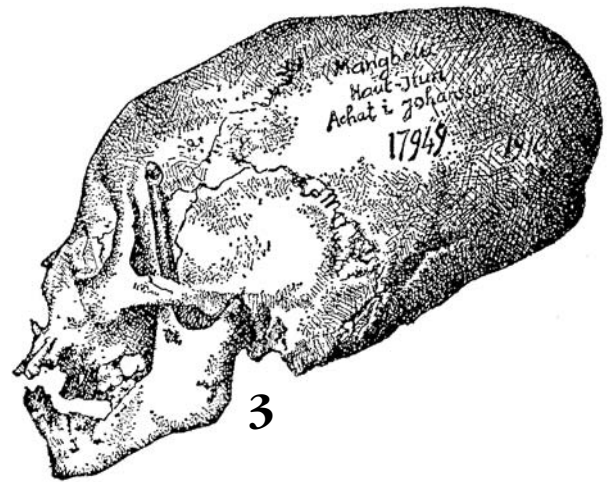

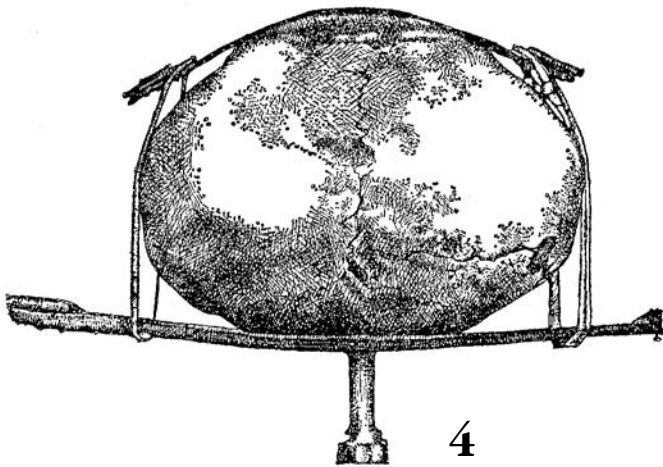
1

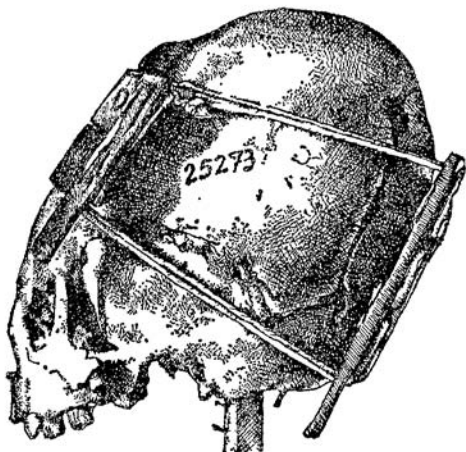
2

3

4

1. Mesterségesen torzított koponya Dél-Amerikából
2. Mesterségesen torzított koponya Ausztriából
3. Mangbetu férfi mesterségesen torzított koponyája (Ituri, Afrika)
4. A koponyaprések a világ minden táján fellelhető, változatos felépítésű szerkezetek. Segítségükkel sokféle módon formálták át a koponyát, de a cél mindig ugyanaz: az agyi rendellenességek kialakulásának megelőzése volt.

